CARTEA I
RĂZBOIUL REGINELOR
OANA STOICA-MUJEA

OANA STOICA MUJEA

Seria DINASTIILE

2009, Editura Tritonic
Colectia Tritonic Junior
ISBN: 978-973-73-3343-8

Cartea I
RĂZBOIUL
REGINELOR

Volumul I

PARTEA I
PUTERILE

PROLOG

Lacrimile se terminaseră, temnicerii îşi lăsau ultimii prizonieri să pătrundă în libertatea imensităţii cerului. Scâncetul unui prunc se pierdu pe străzile pline de oameni şi praf. Femeia cu privire de gheaţă rămase înmărmurită până când un bătrân mai înţepat o împinse într-o parte. Abia se mişcă. Căută din priviri acel plânset, dulce-amar, al unui prunc abia născut.

Mulţimea de oameni năvălea spre libertate

umplând străzile Slovanãûrului. Alerga care încotro de teamă ca gardienii să nu se răzgândească. Din Turnul cel mai înalt al palatului, sus, acolo unde norii ţineau loc de gărzi, un chip aspru privea spre ei.

Femeia se cutremură sub pelerina sa lungă. Simţi cum fiori de gheaţă îi îneacă sufletul şi inima. Privi îndelung, la el, Regele Ceasornicar, cel ce se juca cu timpul şi destinele. Strânse din pumni şi lăsă o lacrimă să-i cadă pribeagă pe bărbie.

Era pierdută. Ultima lor salvare se pierduse undeva în mulţime. Oare avea s-o mai vadă vreodată?

YASSUNA

Urca muntele încă din primii ani ai vieţii sale simţind că acolo poate fi singură şi nestingherită. Munţii acoperiţi de bărbi albe şi copaci gârboviţi îi ofereau liniştea pe care nu o simţea în sat. Iubea natura şi nu de puţine ori îi cânta cu glas cristalin simţind cum fiecare copac, frunză sau piatră se mişcă sub puterea cuvintelor sale. În degete simţea, adesea, un izvor de putere scurgându-se şi umplând natura de viaţă şi căldură.

Aici se simţea cu adevărat ca acasă. Îi părea rău de bătrâna sa mama, vrăciţa satului, care îi dăduse naştere şi făcuse atât cât îi fusese în putinţă pentru a-i asigura cele trainice, dar şi o educaţie aleasă.

Bătrâna îi spusese întotdeauna că ea e deosebită şi merită tot ce-i mai bun. Şi ea ştia că e deosebită, căci nu semăna cu toţi ceilalţi. Era mai înaltă, mai frumoasă, iar urechile îi erau uşor ascuţite, asemeni unei feline. Până şi ochii îi erau migdalaţi şi aveau o culoare greu de descifrat. Ori de câte ori o privea câte un sătean se simţea diferită şi stingheră, ca şi cum nu ar face parte dintre ei. Dar ei nu dăduseră niciodată glas acestor gânduri şi cu toate astea ea le ştia. Le vedea în privirile lor. Sătenii se purtau cu grijă în preajma ei de parcă ar fi putut să le facă cine ştie ce rău.

Însă natura o primea… chiar şi zăpezile grele din timpul iernilor vremelnice îi ascultau cântul şi o îmbrăţişau în sclipiri colorate dându-i senzaţia că e bine venită. Uneori vlăstari se năşteau din cântul ei. Primăvara, când înmugureau primii copaci, aducând cu sine mirosuri îmbietoare ce dădeau viaţă muntelui şi sufletelor care trăiesc aici, era atât de frumoasă şi înmiresmată, că orice tristeţe dispărea şi doar fericirea rămânea în inima Yassunei.

Cel mai frumos se zărea apusul ce lăsa umbre colorate pe pâlcurile de zăpadă, înconjurând pădurile gârbovite în raze călduţe.

Tânăra rămânea adesea în mijlocul munţilor până la asfinţitul soarelui copleşind natura cu iubirea ei. Abia când se înserа cobora alene pe cărarea pietroasă, de-a lungul căreia se mai zărea câte un copac tânăr cu ramuri fragile. Din capătul cărării se întrezăreau luminile slabe ce ieşeau pe ferestrele caselor clădindu-şi drum prin întuneric.

Cele mai luminate erau hanurile de piatră. Hanurile ţineau mai degrabă loc de hambare, aici toţi sătenii îşi depozitau proviziile şi le împărţeau la vreme de nevoie. Şi zeii le erau martori că astfel de vremuri se tot perindau pe lângă ei.

Żiar'ul era cel mai nordic dintre satele împărăţiei Ceasului. De fapt, nu făcea parte nici din împărăţie şi nici din munte. Se afla undeva la graniţa celor două. Destul de retras şi fără prea multe posibilităţi, satul rămânea tăcut şi singuratic şi aşa fusese dintotdeauna. Câţiva săteni, mai îndrăzneţi, se ocupau cu comerţul fiind nevoiţi să bată drumul greu ce ducea spre împărăţie. Chiar şi comercianţii ambulanţi ajungeau aici o dată pe an, încercând să-şi vândă mărfurile adunate din depărtări.

Ceilalţi săteni se ocupau cu cioplitul pietrei din care se ridicau case, alţii extrăgeau fierul din inima munţilor pentru ca cei doi fierari să poată ciopli arme şi veselă pentru gospodine. Nici lemnul nu le lipsea, acesta fiind folosit pentru bărci sau căruţe. Apă aveau din belşug, căci Râul Lacrimilor, limpede şi rece, trecea destul de-aproape de Ziar. Ceea ce le lipsea cel mai mult erau grânele şi mătăsurile, pentru că pământul nu era roditor; oamenii nu aveau unde să muncească pentru a-şi asigura hrana. Cât despre mătăsuri, vânzătorii ambulanţi aveau grijă să aducă în fiecare an dintre cele mai fine, luând ochii femeilor.

Copila coborî tăcută privind casele din piatră răsfirate de-a lungul satului. Żiar'ul era destul de mare, iar casele se aflau la distanţă una de

cealaltă, lăsând între ele un gol imens ce instaura un întuneric greu de suportat pe timp de noapte. Casele erau dispuse astfel din pricina stâncilor care străpungeau pământul scoţându-şi la iveala ghearele ameninţătoare ce străluceau reci în lumina soarelui.

Tânăra privi spre casa cea mai depărtată. Acolo, bătrâna ei mamă se chinuia să-i prepare leacuri fierarului Damien, care căpătase o rană urâtă în încercarea sa de-a făuri o spadă.

Damien era cel dintâi fierar al satului. El fusese printre primii care se stabiliseră aici, departe de nedreptatea împărăţiei. Oamenii nu vorbeau prea des despre ceea ce se întâmplă în Slovanãûr, dar Damien spunea întotdeauna cele mai minunate poveşti. Atunci când fierul se încingea în cuptorul de piatră, fierarul depăna amintiri din împărăţie. Copila şi le amintea pe toate cu plăcere, fierarul fiind singurul care îndrăznea să-i vorbească atât de direct şi de frumos. Într-un fel îl simţea aproape de ea. După moartea părintelui ei, Damien îi oferise dragostea paternă după care tânjea, mai ales în primii ani ai dispariţiei tatălui.

Însă acum se obişnuise să treacă pe lângă oameni, iar aceştia s-o privească temători. Şi pe măsură ce creştea simţea tot mai mult această răceală din partea lor, dar nu şi din partea fierarului care îi promisese să-i făurească o spadă aşa cum nu i-ar fi făurit nici regelui.

Alergă spre casa mică şi sărăcăcioasă. Câteva lumânări o întâmpinară neprietenoase. Păşi uşor pe uşa şubredă încercând să nu îşi

deranjeze mama.

Femeia o zări pe dată.

— Yassuna, oftă ea. Ai venit.

Fata se mulţumi să dea din cap şi se strecură pe lângă bătrână intrând direct în camera unde zăcea Damien. Bărbatul era bătrân de-acum. Barba albă îi acoperea întreaga faţă, lăsând doar ochii, ca două mărgele negre, să strălucească palid. Mâinile îi erau acoperite de rănile muncii şi de riduri adânci. Degetele păreau că se vor rupe la o simplă atingere, atât erau de lungi şi de fragile.

Yassuna se aplecă la căpătâiul lui şi îl atinse uşor. Bărbatul mormăi ceva şi răsuflă nervos, după care căzu în acelaşi somn de nepătruns. Îi părea rău de el, fusese un om vrednic. În sufletul lui citise mereu o bunătate neasemuită. Chiar dacă vorba îi era aspră şi dură, ea ştia că este un om bun. Îi prinse mâna într-a sa cu gingăşie. Simţea cum viaţa lui scurtă se zbate între ultimele clipe.

Bărbatul oftă. Cu greu deschise ochii şi desenă un zâmbet.

— Yass, fătuco. Tuşi violent, dar reuşi să continue. Ştii că nu am pe nimeni iar tu mi-ai fost cea mai dragă sufletului meu. Eşti o copilă deosebită şi într-o zi voi fi lăudat pentru că te-am iubit. Tuşi din nou, tot mai rău. Se chinui să se ridice în ciuda protestelor fetei. Cu greu reuşi să se aşeze în şezut. Luă mâinile copilei într-ale sale şi o privi în ochii ei goi, lipsiţi de expresie.

— Să nu crezi că te-am iubit pentru că aşa trebuie. Te-am iubit pentru că aşa meriţi. Să nu uiţi asta niciodată. Eşti dragă sufletului meu, mult prea dragă. De aceea... – îşi duse mâna la inimă

simţind dureri aprige – am cugetat în clipele mele de bine şi iată ce-am hotărât. De-a lungul timpului am strâns o pungă cu galbeni, dintre cei adevăraţi. Am mai construit şi-o barcă numai bună pentru a trece de partea cealaltă a râului. Toate astea ţi le las ţie şi sper să le primeşti aşa cum se cuvine.

Privirea fetei a rămas la fel de rece şi goală, dar câteva lacrimi îşi făcură loc pe obrazul alb. Îl prinse pe bătrân în braţe şi-i sărută fruntea.

— Le primesc, Damien. Le primesc cu dragă inimă.

— Acum, du-te copilă, las-o pe mama ta să-şi ducă treaba la bun sfârşit.

Bătrâna îi privea din colţul uşii. Îşi şterse lacrimile ce-i inundară chipul şi îi făcu semn fetei să plece.

Yassuna se simţea şi mai singură în acest moment. El murea, iar ea simţise asta în palmele lui fără de viaţă. Îl mai privi o dată şi zări o privire caldă şi împăcată.

* * *

Dimineaţa învălui satul într-o mantie de culori. Soarele se revărsa asupra satului cu raze sclipitoare scăldând ultimele pâlcuri de zăpadă în sclipiri misterioase. Satul se trezea la viaţă în prima zi de primăvară adevărată. Până şi râul vuia într-un glas cu păsările ce îşi înălţau trilurile către cer.

Yassuna privi cum stâncile se descotorosesc de umbrele reci, scăldându-se în razele calde şi acceptându-le mângâierile fine. Lăstarii îşi înălţau capetele fragile dând naştere primilor muguri

rozalii. Câţiva fluturi se treziră timizi şi înfriguraţi. Râul ce curgea din munţi susura trist ducându-şi cântul până în sat. Aerul era plin de miresme.

Gândul dintâi al Yassunei zbură către libertatea de dincolo de munţi, dincolo de sat sau de împărăţie. Abia acum realiza că Damien i-a dăruit o barcă ce ar putea-o salva de răceala acelor oameni. Putea să spere la libertate, dar nu voia ca asta să însemne moartea bătrânului. Câţiva bărbaţi se îndreptau către ea. Aveau pasul hotărât şi privirile pierdute, îi recunoscu îndată pe tânărul comerciant care trăia în cealaltă parte a satului, Samin, pe celălalt fierar, Adoni şi pe măcelarul Hor.

Bărbaţii trecură pe lângă ea salutând-o fugar, ca şi cum le-ar fi fost teamă să-i aştepte răspunsul. Doar tânărul Samin îi adresă un zâmbet firav ce ascundea mai multe sentimente decât şi-ar fi putut închipui. Yassuna îşi plecă privirea şi se prefăcu nepăsătoare, dar abia aşteptă ca ei să dispară în spatele uşii fragile pentru a putea trage cu urechea. De îndată ce se văzu singură păşi în spatele casei, oprindu-se în dreptul ferestrei deschise. Pentru o clipă nu se auzi nimic, doar bâzâitul unei insecte care părea să îşi croiască drum prin aerul rece.

Cea dintâi vorbi bătrâna. Avea o voce joasă, aproape de nerecunoscut. Părea epuizată de parcă şi-ar fi dat duhul.

— Am făcut tot, tot. Nu pot să fac mai mult de-atât. Până la apus, cel târziu, o să ajungă pe mâinile zeilor.

Un murmur de nelinişte împânzi încăperea.

Yassuna se cutremură şi, fără voie, lăsă o lacrimă să-i atingă obrazul.

— A spus ceva? întrebă tânărul după o lungă tăcere.

Simţi cum bătrâna se foieşte, dar în cele din urmă răspunse fără tragere de inimă.

— Mi-a spus cum să-i împart averea. Of, aş fi vrut tare mult să nu facă asta. Aş fi vrut să lase altcuiva ultimele sale dorinţe.

— Tu ai fost întotdeauna tămăduitoarea şi păstrătoarea secretelor noastre, rosti Adoni. Aşa e cel mai drept.

Din nou liniştea se lăsă apăsătoare. O pală de vânt trecu fugar iar un nor luă pentru o clipă din strălucirea soarelui.

— Sigur, dar averea lui, în mare parte, a împărţit-o cu Yassuna. Şi ştiu că asta nu va fi pe placul niciunuia dintre voi sau a vreunui sătean.

Yassuna simţi cum neliniştea se prelungeşte. Ştia că mama ei avea dreptate. Ei nu ar fi acceptat niciodată ca ea să primească ceea ce-i oferise Damien, dar era prea târziu. Acceptase deja. Bărbaţii murmurară ceva în barbă, poate că se înfuriaseră sau poate că încercau să înţeleagă. Însă Samin rupse tăcerea şi puse capăt neliniştii.

— Eu zic că-i drept. Damien a iubit-o ca pe o fiică. El nu a avut pe nimeni iar în ultimele clipe s-a gândit la persoana care i-a fost cea mai dragă. Nu e drept să-i contestăm deciziile. Şi până la urmă, Yassuna e una dintre noi.

Un murmur de nelinişte se ridică în încăpere.

— Isodra, rosti răspicat Hor, măcelarul. Ştiu că nu e drept faţă de tine, e copila ta, ştiu, dar…

— Taci, Hor, ţipă femeia. Taci. Nu vă îngădui niciunuia să puneţi la îndoială onestitatea Yassunei. Şi Samin are dreptate. Nimeni nu are voie să nesocotească vorbele bătrânului. Iar acum ascultaţi-mă bine.

Isodra oftă profund. Până şi Yassuna putu să simtă durerea ei de dincolo de ziduri. Glasul femeii era tot mai pierdut şi mai neînsufleţit.

— Damien i-a spus chiar ei aseară că doreşte să-i lase barca cea nouă şi banii pe care i-a furat din împărăţie. Ascultaţi înainte de a spune ceva, căci v-am chemat aici cu un scop anume. Lui Adoni i-a lăsat întreaga fierărie, astfel fiul tău va avea propria lui moştenire atunci când îi va veni vremea însurătorii. Lui Hor a ţinut să-i lase iataganul făurit pentru rege. A zis că doar el ar şti să-l folosească aşa cum se cuvine. Iar lui Samin i-a lăsat binarii agonisiţi de-a lungul vieţii. A spus că va putea să facă comerţ cu ei cel puţin un an întreg.

Bărbaţii tăcură. Yassuna ştia că ei îi lăsase bunul lui cel mai de preţ. Oarecum o pregătise pentru ceva anume lăsându-i acea mică avere şi barca pe care o construise în ultimii ani cu toate puterile sale. Se depărta uşor de casă lăsând-o în prada gândurilor. Pe măsură ce creştea se întrebase de ce oamenii o resping, de ce o privesc aşa cum priveşti o vrăjitoare. De ce era ea mai specială? De multe ori o bătuse gândul că e adevărat şi că ea nu face parte dintre ei. Nici vorba şi nici chipul nu erau aidoma lor. Iar ea vedea diferenţa chiar dacă nu o accepta.

Se aşează pe una dintre stâncile care se

ridicau ca treptele până la casa ei. Privea cum soarele îşi revarsă razele peste Żiar', scăldându-l într-o sclipire plăcută. Îşi pogora căldura peste crestele înzăpezite şi peste casele mici şi triste, lăsând în urmă câteva speranţe. Femeile porniseră pe cărare spre râu, ducându-şi coşurile cu rufe pe cap. Copii alergau mulţumiţi pe lângă ele râzând şi bucurându-se de o zi luminoasă. Dincolo de Żiar' se zărea aceeaşi ceaţă gri, pogorându-se pe pământ, rece şi umedă.

Întotdeauna împărăţia fusese învăluită în ceaţa aceea rece şi indestructibilă. Era un mister ce dăinuia de secole, un mister greu şi apăsător. Yassuna nu dorise niciodată să meargă în Slovanâûr, până şi numele îi părea rece şi gol. Simţea durerea celor ce trăiau în ceaţa aceea veşnică prin care arareori pătrundea câte o rază stingheră. Era o lume mult prea rece cea de dincolo de Żiar', o lume ce nu era bună pentru niciun suflet.

Cei trei bărbaţi trecură pe lângă ea, salutând-o fugar. Doar Samin rămase mai în urmă. Stătea drept şi pe chip avea un zâmbet misterios. Chipul Yassunei nu trădă nicio emoţie. Era la fel de rece şi de nepătruns cum fusese dintotdeauna. Îşi aruncă privirea rece asupra tânărului.

— Yassuna, şopti el. Aş dori să îţi vorbesc.

Fata clipi din gene dându-i de înţeles că poate grăi.

— Nu, nu aici, îi ceru el. Aş vrea să ne vedem la poalele muntelui, la asfinţit.

— De ce?

— Damien a mai avut o ultimă dorinţă,

despre care aş dori să îţi vorbesc nestingherit.

Yassuna se ridică privind spre cer. Aerul acela era ameţitor, iar soarele îi surâdea aşa cum n-o făcuse niciodată.

— Bine. Atunci ne vedem la asfinţit.

Tânărul dădu să-i mai spună ceva, dar ea pornise deja spre casă. Acolo unde-n prag o aştepta, nerăbdătoare, Isodra.

* * *

Următorul răsărit anunţă moartea fierarului. Cerul nu s-a mai trezit la fel de limpede iar norii se strânseseră bucluc deasupra satului. Câteva picături anunţară venirea furtunii încă din toiul nopţii. Liniştea se lăsase grea şi apăsătoare. Întregul sat era cufundat în doliu. Păsările renunţaseră la trilurile lor, iar râul rămăsese tăcut, ca un ultim omagiu adus fierarului.

Isodra rămăsese trează întreaga noapte păzind trupul neînsufleţit. Chiar şi Yassuna îl privise din depărtare, dar nu îndrăznise să se apropie prea tare. Se simţea dureros de rău. După moartea tatălui său nu mai îndrăznise să vadă un alt mort. Durerea de-atunci îi străfulgerase sufletul şi nu dorea să mai treacă prin asta încă o dată. Dar nu putea să stea departe de Damien. Îi privea trupul neînsufleţit din tocul uşii. Părea doar o stafie. O stafie. Îi venea să plângă, dar lacrimile nu doreau să curgă. Îl privea şi parcă nu dorea să creadă că el stătea acolo lipsit de suflet.

În cele din urmă Isodra o rugă să plece. Trebuia să-l pregătească pentru a-l purta pe ultimul drum. Bătrânele satului apărură şi ele încărcate cu găleţi cu apă, geluri parfumate, flori

din toate neamurile, lumânări colorate, foarfece, pieptene şi prosoape de mătase. Femeile trecură cu rapiditate pe lângă Yassuna, fără a-i adresa vreun cuvânt sau vreo ocheadă. Erau sobre şi tăcute.

Tânăra se retrase în camera alăturată, iar gândul îi fugi la Samin şi la întâlnirea avută pe înserate.

Nu era sigură nici acum de ce se ţinuse de această promisiune. Poate din pricina firii ei atât de schimbătoare. Adevărul era că nu îi trecuse nici măcar o clipă prin gând să se ducă, dar ceva o făcuse să pornească într-acolo. Când l-a zărit luna deja pusese stăpânire pe împrejurimi. Doar mierlele se mai auzeau în inima muntelui cântându-şi singurătatea. El o privea pierdut. Se fâstâcea în faţa frumuseţii şi măreţiei ei. Ştia că este mai nobilă decât toţi ceilalţi, aşa se simţise dintotdeauna.

Mereu avusese privirea aceea măreaţă şi glacială şi nu ştia cum să scape de ea. Asta îi era firea. Aşa se născuse. Nici măcar atunci când el i-a întins mâna nu a reacţionat, chiar dacă îşi dorise să o facă. Da, îşi dorise cu adevărat să poată scoate la iveală chiar şi un simplu sentiment, dar nu putea. Rămăsese rece şi distantă, aşa cum făcea dintotdeauna.

El şi-a retras mâna şi a privit spre lună. A privit cum munţii se scaldă în umbre întunecate iar copacii îşi coboară coroanele tot mai mult, arătând ca nişte bătrâni împovăraţi. Atunci glasul i se deşteptă şi ea începu să cânte. Miile de ecouri treziră fiecare pom la viaţă, fiecare piatră şi

fiecare stea.

Samin o asculta cu inima tresărându-i de bucurie. O privea. O privea ca pe-un înger învăluit în lumina zeilor. Când îşi termină cântul o lungă tăcere se lăsă între ei. Yassuna îl cercetă pe tânărul Samin. Îi cercetă braţele vânjoase, trupul clădit parcă dintr-un trunchi de copac. Ochii lui albaştri, atât de sinceri şi de calzi şi pletele blonde, rebele ce se revărsau pe chipul alb ca spuma mării.

Abia târziu, când vântul prinse a vui, el îi vorbi:

— Yassuna. Ştiu că te simţi stingheră şi străină de aceste locuri. Oamenii nu au fost drepţi cu tine, dar nu au făcut-o cu rea voinţă.

Ea tăcu. Tăcu pur şi simplu. Părea absentă, de parcă nici nu-l auzea vorbind. Însă Samin nu s-a descurajat şi îi vorbi în continuare:

— Damien te-a iubit ca pe fiica lui, chiar şi pe mine m-a iubit asemeni unui fiu. Ştii care a fost cea mai arzătoare dorinţă a lui?

Lăsă întrebarea să plutească în aer pentru un timp. Ea nu i-a răspuns, aşa că el continuă cu glasul său pierdut.

— A vrut să ne căsătorim.

Yassuna nu simţise nimic atunci. Niciun sentiment. Nici acum, când îşi amintea, nu simţea nimic. Ştia că Damien nu asta îşi dorise, poate doar în cazul în care ea ar fi decis să rămână aici după moartea mamei. Dacă şi-ar fi dorit cu adevărat nu i-ar fi făcut cele două daruri înainte de-a muri. Damien dorise s-o pregătească de plecare iar ea ştia că nu există altă cale. Trebuia

să scape din satul ăla, să îşi croiască drumul ei. Şi, dacă se gândea mai bine, Damien avusese dreptate să-i ceară asta lui Samin. El era singurul care trecea râul destul de des atunci când pleca după mărfuri. Poate că de asta îi ceruse s-o ia de soţie.

Plânse. Pentru prima oară de la moartea lui Damien, îşi eliberă sentimentele. Nu ştia cu siguranţă dacă îl plânge pe bătrân sau îşi plânge propria singurătate. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte. Ce anume aştepta, nu putea spune, dar ştia că ceva avea să se întâmple.

LA POALELE SUDULUI

Scăldată în roua dimineţii se trezea mândra pădure Õsian. Razele soarelui cădeau pe frunzele verzi, făcându-le să lucească mândre, vibrând de viaţă şi de tinereţe. Copacii îşi ridicau coroanele asemeni unor mâini, lăsându-şi trupurile în mângâierea luminii. Păsările se trezeau somnoroase umplând întreaga zonă cu cântecele lor cristaline.

Un râu susura uşor, trecând printre copaci şi făcându-şi loc printre pietre. Pădurea se întindea pe mai multe leghe într-un cerc aproape perfect, lăsând ca-n mijlocul ei să se ridice mândră Aăria, Ţara Oglinzilor. Cea mai frumoasă şi cea mai ferită de privirile indiscrete, Ţara Oglinzilor, cea care le oferea adăpost atât oamenilor cât şi bătrânului popor arkud. Aici, înconjuraţi de codri, trăiau în

pace şi în bunăstare cele două neamuri.

Ţara Oglinzilor, construită cu veacuri în urmă de arkuzi, îşi merita pe deplin renumele. Frânturi de specule se ridicau pe fiecare construcţie, lăsând soarele să se reflecte în ele şi să lucească până în cele mai întunecate cotloane. Fiecare casă avea câte o oglindă – semn al puterii arkude.

Aăria era ruptă în două bucăţi prin bunătatea reginei arkude, care le permisese oamenilor să se adăpostească aici. Morana, regina, cea dintâi vrăjitoare a neamului lăsase partea de nord-est în stăpânirea oamenilor şi-a regelui lor, Neoptol.

Neamul arkud era format din vrăjitoare cu aceeaşi sorginte. Format din cele trei vrăjitoare, născute din pulberea stelelor, neamul arkud s-a ridicat în timp printr-o conducere feminină. Bărbaţii erau folosiţi la diversele munci şi pentru procreare; ei nu aveau drepturi egale cu femeile, dar nici nu le cereau. Astfel, încă de la cea dintâi născută şi până la Morana, femeile îşi conduseseră neamul prin nemumărate războaie, spre o viaţă bogată lipsită de grija zilei de mâine.

Arkudele erau cele mai temute vrăjitoare ce se născuseră vreodată şi cele mai puternice. Oricare dintre ele mânuia magia oglinzilor şi pe cea a focului. Altele erau înzestrate cu puteri mai speciale, dar niciuna nu era mai prejos de cealaltă. Doar regina era deasupra tuturor. Neamul arkuzilor era împărţit în trei mari neamuri, toate supunându-se aceleiaşi regine, fiecare având însă şi un conducător propriu ce le reprezenta interesele în faţa Consiliului Neamului.

Astfel arkuzii se împărţeau în: Spadele de

Cristal, Săgeţile Sorţii şi Cristalul Roşu. În fruntea neamului Spadelor de Cristal era frumoasa şi înţeleaptă Naruna. Naruna era fiica celei mai mari vrăjitoare arkude, însă Naruna nu era doar o vrăjitoare ci şi o minunată spadasină, putând ea singură să ţină piept cel puţin a zece bărbaţi. Neamul Săgeţilor Sorţii era cel mai numeros. Arkudele erau recunoscute ca fiind bune arcaşe. Taina arcului le învăţa cum să asculte vântul, şoaptele apelor şi foşnetul frunzelor. Erau arcaşe şi vrăjitoare iscusite iar în fruntea lor se ridica mândra Surama, cea mai iscusită în aceste taine.

Cel mai mic neam era cel al Cristalului Roşu, ce urma o legendă încă din timpul primei născute din pulberea stelelor. Această legendă avea să fie rostită până când încă o arkudă asemeni primei avea să se nască. Majoritatea celor din acest ultim neam erau bătrâne şi credeau cu tărie în puterea misteriosului cristal din care cea dintâi născută clădise neamul şi bogăţiile lui. Bătrânele erau conduse de Brene, o bătrână încăpăţânată cu puteri deosebite. Ea putea să vadă viitorul în globurile de cristal de care nu se despărţea niciodată.

În est se ridica semeţ şi de neînvins muntele Domor, pe a cărui creastă strălucea Cetatea Neamului – Farlã’mir. Farlã’mir era cea mai minunată construcţie a neamului arkud, înconjurat din temelie până în cel din urmă vârf de oglinzi ce răspândeau raze colorate peste întreaga ţară.

Regina Morana îşi conducea neamul cu înţelepciune şi nu de puţine ori ajutase şi oamenii, oferindu-le adăpost şi arătându-le prietenie. După

războiul care rămăsese cunoscut sub numele de Ramûti, se retrăseseră în Aăria alături de toţi cei ce doriseră să li se alăture. Ramûti durase şaizeci de ani, fiecare an în parte aducând nenorociri tot mai mari.

Regii deşertului Mnemess se ridicaseră împotriva tuturor, chemând la luptă arkuzi, oameni şi elfi deopotrivă. Ramûti se încheiase în urmă cu cinzeci de ani şi multe neamuri încă se resimţeau în urma lui. Cel mai rău fuseseră afectaţi elfii, care pierduseră nenumărate suflete în luptă şi de atunci nu le mai vorbiseră nici arkuzilor şi nici oamenilor. Războiul fusese decisiv atunci când regele Ceasornicar hotărî să fure puterea arkuzilor pentru a obţine un trup. Cei care avuseseră noroc se retrăseseră lăsând războiul încă nesfârşit.

Ameninţarea încă mai exista, dar atâta timp cât nu puteau fi descoperiţi, lucrurile rămâneau în aşteptare. Morana nu avea de gând să îşi dezvăluie poziţia, cel puţin nu atâta timp cât trăia ea. Mama, ei, regina Aruna, îşi dăduse viaţa în Ramûti.

Dar cea mai mare durere a Moranei era că nu avea un moştenitor şi niciun soţ pe măsură. Gândul ăsta o chinuia de ceva timp căci nu mai era prea tânără şi avea nevoie de-o moştenitoare înainte ca timpul ei să se scurgă. Avea pe lângă ea un tânăr, pe care îl tratase ca pe fiul ei. Pe Beor – căci acesta era numele lui – îl găsise în adâncul pădurii Õsian cu şaptesprezece ani în urmă, pe vremea când regele Ceasornicar dăduse drumul tuturor prizonierilor de război. Se presupuse că

vreo tânără arkudă, abia scăpată din exil, îşi dăduse sufletul lăsând în urma ei un copil. Cam pe-atunci îl găsise Morana pe Beor. L-a îndrăgit pe dată pentru că avea ochii limpezi şi albaştri precum cerul de vară.

Beor îi fusese sprijin de multe ori în ultimii ani. În plus era un tânăr talentat în ale magiei. Era printre puţinii bărbaţi care reuşiseră să înveţe arta oglinzilor şi pe cea a focului. Făcea cei mai reuşiţi bulgări iar flăcările erau albastre, cum nu mai văzuse decât la biata sa mamă.

Regina era încă frumoasă. Neamul ei fusese un neam de vază, iar toate reginele din neam fuseseră frumoase şi înţelepte. Avea pletele blonde ca razele soarelui la amiază. Privirea îi era limpede şi verde precum iarba trezită în zorii dimineţii. Pielea îi era fină, uşor creolă şi trupul zvelt ca al unei căprioare. Dar durerea de-a nu avea o moştenitoare o chinuia tot mai rău. Neamul ei dăduse arkuzilor nenumărate regine iar ea nu voia să întrerupă lungul şir al domniilor. Mulţi spuneau că ele, reginele, se trăgeau chiar din prima născută căci de mai bine de o mie de ani reginele se trăgeau din acelaşi neam nobil şi înţelept.

Regina ştia că trebuia să-şi aleagă un soţ în următorii ani, altfel ar fi fost prea târziu pentru a mai da naştere unui prunc. Se gândise chiar şi la Beor ca la un posibil moştenitor, dar consiliul Neamului nu ar fi fost niciodată de acord cu aşa ceva.

Era tot mai tristă în ultimele zile. Stătea în palatul ei de cremene, privind pe ferestrele mari

cerul şi pădurea care înconjurau ţara. Nu de puţine ori se trezise plângând la acest gând care o secătuia de putere. Dar, azi, era o zi deosebită. Se sărbătorea venirea primăverii. Copacii prindeau viaţă în ziua aceasta şi le vorbeau asemeni oamenilor. Era o sărbătoare deosebită pentru arkuzi, căci ei, la fel ca şi elfii, aduceau omagii naturii şi îi cântau pentru a o preaslăvi. Cântau până şi cel din urmă fir de iarbă îşi scotea capul din pământ. Mai apoi regele copacilor avea să stea la taifas cu Morana, căci vorbele lui erau gândite timp de un an şi nu erau prea multe.

Morana aştepta cu nerăbdare ziua aceasta chiar dacă gândul îi era înveninat.

Arkuzi pregăteau încă de dimineaţă carele cu flori, înşeuau caii cu cele mai frumoase şei, apoi îi împodobeau cu coroniţe albe şi roze. Femeile îşi puneau ţinutele de război, iar cele bătrâne se împodobeau din cap până-n picioare punându-şi pe cap cele mai frumoase marame.

Bărbaţii se împodobeau şi ei cu cele mai de seamă veşminte, îmbrăcămintea lor era în totalitate neagră, mai puţin cizmele albe şi lungi până la genunchi şi pălăriile de tul alb pe banda cărora se ridica o pană de vultur.

Cele din neamul Spadelor de Cristal, deschideau procesiunea, îmbrăcate în ţinute de război cu spadele prinse la brâu, şi cu cununi de flori pe cap. În spatele lor veneau carele împodobite cu flori. Apoi urmau Săgeţile Sorţii, îmbrăcate asemeni suratelor lor, ţinându-şi pe spate arcurile lor făurite de cei mai mari meşteri elfi. În spatele lor se aflau cai albi împodobiţi care

trăgeau în urmă statui de argint care îi înfăţişau pe Pions şi pe bătrânul Vlasios. Şirul era încheiat de bătrânele din neamul Cristalului Roşu. Bărbaţii erau mult în urma lor aducând daruri pe care aveau să le lase copacilor.

Morana stătea în fruntea tuturor, păşind calmă în rochia ei albă precum cristalul. Părul îi cădea pe umerii goi lăsând razele soarelui să i se joace prin plete. În mâna dreaptă duce sceptrul păcii, un minunat artefact încă din timpul primei născute, ce întruchipa un şoim în zbor la capătul lung. Mânerul era din fildeş şi era exact pe mâna reginei. În mâna stângă purta spada, reprezentantă a puterii.

Rochia lungă, a cărei trenă mătura pământul, îi era susţinută de cei mai frumoşi doi vulturi pleşuvi care zburau agale. Întregul popor arkud se îndrepta astfel spre poieniţa în care an de an se ţinea procesiunea.

Alaiul se opri odată ajuns la locul cultului. Regina îşi ridică sceptrul şi spada spre cer şi începu să cânte o melodie suavă pornită din gât ce abia îşi făcea loc printre buze. Încet-încet celelalte arkude începură s-o imite, iar glasurile li se uniră în unul singur ridicându-se dicolo de coroanele falnice, dincolo de cer şi de nori. Melodia se ridică şi se revărsa suav peste natură, notă cu notă.

Când regina tăcu iarba şi florile se unduiră ca într-o plecăciune. Vântul începu şi el să murmure o melodie tristă ce mai apoi prinse viaţă sub glasurile bătrânelor. Brene cânta cel mai aprig, ridicându-şi glasul în note încântătoare.

Cântecele durară astfel mai mult timp, timp

în care natura rămase tăcută sau cel mult murmura. Când muzica se sfârşi, regina oferi, carele cu flori şi zeităţile, copacilor şi mai apoi bărbaţii făcură acelaşi lucru cu darurile purtate de ei.

Bărbaţii s-au retras în linişte lăsând în mijlocul poienii doar arkudele care priveau solemne spre copacii ce prinseseră viaţă şi se apropiau de ele.

Păreau bătrâni cu bărbi de lemn şi braţe noduroase. Picioarele lor erau pline de pământ iar mersul le era legănat şi greoi. Unul se distingea între ei. Era mai înalt, iar frunzele verzi îi cădeau agale pe toate crengile ce şi le legăna cu greutate. Păşea atât de ferm pe cât putea păşi un copac. Părea mult mai bătrân decât însoţitorii săi şi mult mai înţelept.

Arkudele se lăsară pe-un genunchi şi îşi plecară fruntea în timp ce Morana înainta cu sceptrul şi cu spada în mâini.

Cei doi se opriră undeva la mijloc lăsând să cadă între ei o linişte străveche. Morana aştepta ca regele copacilor, Mor’rou, să-i vorbească. Căci acesta le era obiceiul, iar un om nu putea vorbi niciodată înaintea unui copac.

O gură mare se contura din scoarţa îmbătrânită. Doi ochi, adânciţi ieşiră la iveală din spatele unor frunze crescute haotic. Mor’rou vorbi încet, mai mult şoptit, cu glas cald şi dur în acelaşi timp:

— Fii binevenită, regină Morana.

Morana făcu o plecăciune abia perceptibilă, apoi îi întinse sceptrul şi glăsui:

— Bine te-am regăsit, rege al sinailor.

Mor’rou îşi plecă crengile crescute deasupra trunchiului ce-i ţinea loc de cap.

— Îmi pare că a mai trecut un veac de când te-am văzut ultima oară şi cu toate astea nu a trecut decât un an.

— Aşa-i mărite rege. Ce veşti îmi mai aduci din lumea din afară? O linişte plăcută se aşternu între ei. Câteva păsări îndrăzniră să se ridice mult deasupra copacilor şi să scoată triluri cristaline. Mor’rou privi spre ele, iar Moranei i se păru că vede un zâmbet.

— Regină arkudă, veştile vin şi pleacă asemeni vântului. Dar ceea ce am să-ţi spun nu te va bucura prea tare. Se spune că în nordul rece, regina elfă creşte. Se simte singură printre ai săi şi simte că nu le este asemeni. În nebunia lor, elfii încă o cred moartă sau pierdută pe vecie. Dar în curând va trebui să-şi ia viaţa în piept şi ştim cu toţii că nu e pregătită.

— Asta înseamnă că alt război bate la uşă.

— Poate că da, poate că nu. De vreme ce Ceasornicarul nu a aflat de ea, şi mă îndoiesc că stăpânii deşertului ar şti secretul, nu-i niciun pericol. Dar cum elfii nu mai ascultă glasul pomilor, nu pot să meargă în ajutorul ei.

Morana tăcu. Ştia ce vrea Mor’rou. Întotdeauna îi urmase sfaturile, dar de data asta trebuia să se sfătuiască cu cei din consiliu.

— Vrei s-o ajut eu, nu-i aşa?

Mor’rou negă fluturându-şi crengile în vânt.

— Nu, nu tu. Un tânăr gata de luptă cu inimă de vrăjitor şi bun spadasin. Atâta am avut să-ţi

spun, regină arkudă. De-acum timpul va decide şi în locul tău. Gândeşte-te la vorbele mele iar anul ce vine sper să te văd cu bine.

Vântul începu a vui cu putere ridicând în aer frunzele şi florile aduse în dar de regină. Atât Morana cât şi arkudele plecară capul în pământ astfel încât să nu vadă pe ce cărare o apucă sinari, însă paşii lor apăsaţi se auziră pentru mai mult timp, după care se pierdură printre trilurile păsărilor şi vuietul vântului.

Când natura reveni la normal procesiunea plecă în aceeaşi ordine în care sosise. În capitala ţârii, Oraşul Luminilor sau, Draglûr, aşa cum îl numiseră cei vechi, îi aştepta o mare petrecere în cinstea acestei zile.

* * *

Draglûr se întindea până la marginea de sud-est a pădurii. Era construit doar din oglinzi ce luminau în strălucirea soarelui, dar şi a stelelor. Aici noaptea era atât de luminoasă că putea fi confundată cu ziua. Clădirile erau mici şi joase, astfel încât să nu se ridice mai sus decât coroanele copacilor. Un râu curgea lin printre aşezări iar poduri de lemn împodobite cu flori făceau posibilă trecerea dintr-o parte în alta.

În mijlocul oraşului, acolo unde se afla o poieniţă luminată puternic în mare parte de oglinzile dispuse de-o parte şi cealaltă, se întindea o masă mare împodobită cu flori multicolore în mijlocul căreia se aflau fructe şi mâncăruri alese.

Morana se aşează în capul mesei, aşa cum era obiceiul, iar lângă ea, în picioare, se afla Beor, care arăta mai mândru decât oricare dintre arkuzi.

Părul îi era negru ca noaptea, iar braţele puternice. Pletele îi fluturau în vânt, aşa cum cerea obiceiul arkud bărbaţii nu îşi tăiau părul până nu se însurau. Beor îşi privea cu mândrie mama, dar o respecta aşa cum trebuie să-şi respecte regina.

Morana dădu tonul distracţiei iar muzica începu să le îmbie urechile. Vinul curgea în carafe de cristal iar mâncarea se întindea din belşug. Doar regina era tristă şi abătută. Ştia că va trebui să-l trimită pe Beor în căutarea reginei elfe, care dispăruse cam tot pe-atunci când ea îşi găsise fiul. Acum nu mai trebuia decât să adune membrii consiliului şi să ia cea mai înţeleaptă decizie.

Femei, copii şi bărbaţi continuară să se alăture petrecerii cântând şi dansând în acompaniamentul naielor de fag, ce sunau până dincolo de pădure. Dansurile începură şi ele, femei şi bărbaţi porniră să joace în ritmuri calde şi ameţitoare.

Beor, cu permisiunea reginei, o invită pe Naruna să-i fie parteneră de dans. Tânărului arkud îi surâdea ideea ca într-o zi să se poată căsători cu aceasta. Era de departe una dintre cele mai nobile şi mai frumoase arkude. Dansul se prelungi până când oamenii din partea de nord a ţării îşi făcură apariţia în grupuri mici.

Morana zâmbi la vederea lor, căci oamenii îi erau dragi şi mulţi dintre ei i se supuneau mai degrabă ei decât bătrânului rege Neoptol. Bărbaţii păşiră primii, căci altul era obiceiul oamenilor, pe când femeile rămaseră în spate cu capetele plecate în pământ şi poalele ridicate pentru a face

reverenţa cât mai bine.

Cei doi bărbaţi, ce aduceau cu sine daruri, se apropiară de regină. Morana le zâmbi, erau cei mai dragi sfetnici ai ei şi totodată făceau parte şi din Consiliul Neamului, în urma unui tratat bine pus la punct.

Cel înalt, cu părul ca aurul şi ochii sclipitori, cu braţe puternice şi zâmbet cuceritor, îşi plecă primul fruntea şi îi întinse Moranei un arc de-o reală frumuseţe.

— Regina mea, i se adresă pe cel mai protocolar ton. Acesta este darul nostru pentru ziua aceasta minunată când întreaga natură a revenit la viaţă. Vă rog să-l primiţi şi să vă bucuraţi de el.

Morana îşi înclină privirea spre arcul făurit cu măiestrie. Era într-adevăr cel mai frumos lucru pe care îl văzuse de când dispăruseră elfii. Îi zâmbi cu bunăvoinţă şi îl rugă să stea la masa ei.

Cel de-al doilea bărbat, o matahală, mai mult gras decât musculos, cu capul chel şi nişte buze groase ce păreau să-i cadă peste bărbie, se apropie şi el aducând pe braţe cea mai frumoasă mătase văzută până atunci.

— Huran, rosti regina la vederea mătăsii. E cel mai frumos dar pe care l-aş fi putut primi.

— Mă bucur că vă bucură inima darul meu şi al soţiei mele. Însă mai am un dar de la regele nostru.

Bărbatul îi înmâna mătasea şi scoase din buzunare un rubin roşu ce sclipea în razele soarelui. Chipul Moranei se destinse dintr-odată la vederea rubinului, o lacrimă de fericire îi atinse

obrazul şi un suspin de bucurie îi ieşi printre buze.

— Huran, doar nu e…?

Bărbatul afirmă din priviri, iar atunci regina se simţi istovită dintr-odată.

— Aşadar nu mai are mult timp.

— Nu, regina mea. Regele nu mai are mult, de aceea v-a trimis rubinul puterii cu rugămintea să ne conduceţi aşa cum i-aţi conclus şi pe arkuzi în lunga voastră domnie.

Morana îl rugă să se aşeze lângă ea în timp ce femeile rămaseră la o distanţă apreciabilă în spatele lor. Acum sarcina ei devenea şi mai dificilă deoarece trebuia să conducă două popoare cu obiceiuri diferite. Dar încă nu venise vremea să-i ia locul regelui Neoptol.

Morana îşi îndreptă privirea spre Shiva, cel ce-i dăruise arcul, întotdeauna îl apreciase pe Shiva şi îl privise ca pe un aliat demn, dar ca şi pe un posibil soţ. Însă bărbatul era destul de rece şi protocolar, chiar şi faţă de regele său. Era un erou al oamenilor, fiind dintre cei ce nu se dădeau la o parte de la nimic. Poate că şi din pricina aceasta cele două puteri îl acceptau ca atare.

— Shiva, dragul meu, i se adresă regina. Mă bucur nespus că mi-ai făcut această onoarea de-a ni te alătura.

Bărbatul rămase la fel de rece şi de protocolar.

— Plăcerea este de partea mea.

— La sfârşitul acestei zile va trebui să reunim Consilul Neamului. De aceea sper că vei fi tu mesagerul meu.

— Desigur.

— Prea bine. Regina oftă gândindu-se la misiunea ce o avea. De multe ori nu ştia cum să-i abordeze pe cei din consiliu. Căci adesea deciziile le aparţineau. Îi era teamă că vorbele lui Mor’rou vor rămâne doar simple cuvinte, iar biata regină elfă va rămâne prinsă într-o lume ce nu o doreşte. Toate aceste gânduri nu îi dădeau pace şi îi era teamă pentru ceea ce avea să se întâmple în cadrul consiliului. Trebuia să chibzuiască cu luare aminte înainte de-a lua o decizie.

Rămase alături de arkuzi până când soarele se pierdu în spatele munţilor aruncând raze roşiatice ce sclipeau sinistru în oglinzile dispuse de-o parte şi de alta a poieniţei.

FARLÃ’MIR

Cetatea Neamului se ridica singuratică sub razele lunii pe cel mai înalt vârf al muntelui Domor. Era cea mai veche construcţie arkudă, fiind construită în acel loc, departe de orice privire, încă din timpul primei născute. Munţii Domor ascunseseră întotdeauna secretele arkuzilor, în special pe ale reginelor ce domniseră de-a lungul secolelor, iar arkuzii făceau drumuri interminabile pentru a vizita măcar o dată în viaţă cetatea.

Arkuzii nu trăiseră întotdeauna în Aãria. În vremuri îndepărtate locuiseră printre oameni şi doar atunci când aveau nevoie de un sfat se adresau reginei lor. Arkuzii trăiseră peste tot în

lume, asemeni oamenilor, având preocupări diferite. Doar bătrânele se strângeau într-un loc al lor pentru a aduce omagii vieţii pe care o trăiseră. În timpul Arunei nici măcar nu existaseră cele trei neamuri, decât spiritual, însă după naşterea lor niciodată nu au fost mai unite ca în timpul Moranei. Existaseră şi vremuri mai bune pentru arkuzi, aşa cum fuseseră şi pentru oameni. Se mai povestea încă despre vremurile când oamenii şi arkuzii erau aidoma şi puteau să trăiască în armonie.

Dar de când Ramûti lovise fără milă în special asupra celor două neamuri, nici arkuzii şi nici oamenii nu mai erau liberi să trăiască în voie. Cei ce rămăsăseră prinşi prin oraşele şi ţările mari, munceau în folosul regilor şi nicidecum pentru bunăstarea lor, aşa cum fusese cu ani în urmă. De aceea, arkuzii aleseseră Aãria, pentru a-şi putea duce viaţa în tihnă aşa cum o făcuseră dintotdeauna.

Muntele se ridica ameninţător în lumina palidă a lunii. Stelele se strânseseră buluc pe cer încercând să lumineze cărarea ce urca spre Farlã’mir. În afara reginei, care ajungea acolo cu ajutorul oglinzilor, ceilalţi trebuiau să urmeze traseul, altfel s-ar fi numit sfidare. Morana era singura care avea dreptul să rătăcească prin Farlã’mir, ceilalţi nu aveau aceleaşi privilegii.

Îi zări de la fereastră. Zece femei şi doi bărbaţii, primii doi oameni ce primiseră o asemenea onoare: Shiva şi Huran. Regina le era datoare cu chiar viaţa ei, de aceea a decis să le facă cea mai mare cinste pe care le-o putea oferi.

Morana profită de singurătatea ei pentru a intra în biblioteca cetăţii. Farlã'mir era o construncţie străveche ce abia cu câţiva ani în urmă fusese consolidată, dar fără să strice ceva din vechea structură. Interiorul era tot din piatră şlefuită, doar câteva încăperi erau acoperite cu marmură neagră. Camera consiliului era dintre cele mai frumoase. Balustradele înalte din lemn fin lucrat de mâinile arkude, se ridicau la doi-trei metri deasupra podelei de piatră ce strălucea blând şi rece chiar şi în timpul nopţii. Două trepte erau de-o parte şi alta a ridicădurii, trepte care conduceau în mijlocul încăperii, acolo unde se afla o masă lungă pentru treisprezece persoane. Ferestrele erau mari, imense, acoperite cu draperii din mătase fină ce lăsau lumina stelelor să pătrundă nestingherită. Câteva rafturi stăteau agăţate pe pereţii interiori şi găzduiau tomuri înalte legate în piele de căprioară.

Morana trecu pe lângă sala consiliului şi se opri la uşa următoare ce stătea deschisă, parcă aşteptând-o. Trei trepte din marmură o întâmpinară. Treptele au condus-o spre biblioteca înaltă dispusă pe câteva nivele. Biblioteca înconjura camera pe semirotund. O scară portabilă aştepta stingheră într-un colţ întunecat. Aici nu existau ferestre. Doar câteva torţe aşezate cu măiestrie luminau şi umbreau colţurile camerei. Morana iubea biblioteca Neamului, aici stătea scrisă întreaga istorie a arkuzilor şi nu numai. Privi cu jind tomurile înalte ce se înghesuiau unele în altele, parcă ţinându-şi de frig în rafturile reci.

Fiecare nivel marca un an anume din istoria zbuciumată a lumii. În partea dreaptă, începând de jos şi ridicându-se până la cel mai înalt nivel, se afla istoria arkudă de la începuturi şi până în zilele ei. Prima carte din viaţa ei se scrisese deja şi fusese aşezată pe cel mai înalt raft. În sus existau rafturi goale pentru următoarele regine ce aveau s-o succeadă. În mijloc se afla minunata poveste a elfilor şi a zeilor, iar în partea stângă se afla istoria omenirii.

Regina atinse tomurile îmbrăcate în piei diverse. Erau plăcute la atingere iar praful părea să nu intre niciodată în aceste încăperi. Într-un colţ stingher stătea tristă şi nefolosită oglinda Arunei. Însăşi Aruna dorise în ultimele sale clipe ca minunata sa oglindă să rămână veşnic în biblioteca Neamului.

Moranei i se părea o nedreptate, căci oglinzile lor aveau suflet şi se puteau simţi la fel de singure ca şi oamenii. Însă nu contestase decizia mamei chiar dacă asta îi producea suferinţă. Acum o privea ca pe o bucată de sticlă aruncată într-un colţ, departe de toţi cei care ar fi putut să profite de puterea ei magică. Oglinda sclipi rece şi tăcută. Morana scoase un oftat îndurerat.

Paşii celor din consiliu se auzeau din depărtare. Regina părăsi biblioteca şi îşi luă locul în camera consiliului. Nu trebui să aştepte mult până când principalele două consiliere îşi făcură apariţia făcând o plecăciune până în pământ.

Naruna şi Surama intrară primele. Îmbrăcate în hainele de sărbătoare şi purtând fiecare

simbolul neamului din care făceau parte. Apoi îşi luară locurile, Naruna în dreapta reginei iar Surama în stânga. Urmă Brene şi Caluna, o bătrână singuratică ce făcea parte din consiliu încă din prima tinereţe. Cele două procedară la fel ca primele, apoi îşi reluară locurile.

Alte două femei îşi făcură apariţia. După port ambele făceau parte din Spadele de Cristal. Femeile îşi plecară capul până în pământ şi depuseră spadele la picioarele reginei. Acestea erau Niana şi Namira. Femeile se aşezară în dreapta şi stânga reginei aşa cum era procedura. Alte patru femei îşi făcură apariţia făcând aceleaşi gesturi protocolare. Două dintre ele îşi lăsară arcurile la picioarele suveranei, iar celelalte două cristalele ce le reprezentau.

Cei din urmă fură Shiva şi Huran. Ambii urmară protocolul, după care ocupară ultimele două locuri.

Regina rămase nemişcată, la fel şi membrii consiliului. Ea îi cercetă pe fiecare în parte de parcă îi observa pentru prima oară. Ştia că Shiva şi Huran nu îi vor ridica probleme, dar se temea de Săgeţiile Sorţii, deoarece ele erau cele mai puternice dintre cele trei neamuri iar cuvântul le cântărea mult în luarea deciziilor.

Morana trase aer în piept şi se ridică. Se plimbă nervoasă în jurul mesei aşa cum proceda de obicei când avea de luat o decizie grea. Shiva o privea îngrijorat de parcă i-ar fi putut citi gândurile, până şi pe chipul lui Huran se văzu o oarecare nelinişte.

— Astăzi, după cum bine ştiţi, îşi începu

discursul regina, Mor’rou mi-a vorbit. Ca în fiecare an mi-aduce veşti din afara Aăriei. Uneori sunt veşti plăcute, alte ori, nu. Mor’rou mi-a adus o veste mai puţin plăcută mie. Probabil că ideile noastre nu coincid, de aceea v-am chemat aici, pentru a vă cere ajutorul şi sfatul.

Morana se opri pentru o clipă privind spre luna ce părea rece şi neprietenoasă. Probabil că zeii nu-i zâmbeau de-acolo de sus, iar ea era destul de neliniştită. Într-un fel ştia răspunsul consiliului încă dinainte de-a veni aici, dar ea tot trebuia să facă ceva, iar singura soluţie era să-i atragă pe Shiva şi pe Huran de partea ei, acum mai mult ca niciodată. Avea motive bine definite pentru care dorea s-o ducă pe regina elfă în siguranţă acasă, dar şi cei din consiliu aveau motive pentru care nu doreau acelaşi lucru.

— Mor’rou mi-a vorbit despre regina elfă ce a fost pierdută când era încă un prunc. Aşa cum bine ştiţi cu toţii am presupus că mama ei a fost prizoniera regelui Ceasornicar. Am presupus că ar fi pierdut-o în ziua eliberării şi că ar fi murit, căci regele ar fi ucis-o pe dată ce ar fi aflat de existenţa ei. Dar nu s-a întâmplat astfel. Se pare că o familie săracă din împărăţia Ceasului a găsit-o şi-a crescut-o. Presupun că au trăit undeva în nordul izolat şi astfel regele nu a aflat de ea. Dar acum ea a crescut şi diferenţa dintre ea şi oameni se observă fără nicio dificultate. Mor’rou mi-a spus că elfa va trebui să părăsească locul în care a fost crescută şi asta cât de curând. M-a rugat s-o ajut. Aici interveniţi voi.

Un murmur se lăsă peste încăpere. Aşa cum

se aştepta Brene şi supusele sale îşi aruncară priviri cu subînţeles. Chiar şi Surama făcu o grimasă la auzirea veştii iar supusele sale o urmară mai mult din politeţe. Naruna, în schimb, rămase rece fără de expresie, de parcă nici nu i-ar fi auzit cuvintele. Iar Shiva şi Huran se priveau pe furişi, dar ochii lor nu trădau nicio ameninţare.

Brene se ridică cea dintâi cerând voie să vorbească în numele celor pe care le conducea.

— Niciodată, noi, Cristalele Roşii, nu vom fi de acord să ajutăm un elf. Din pricina lor am pătimit multe, şi ca şi cum toate astea nu ar fi fost suficiente ei s-au retras, cine ştie unde, şi nu vor să mai audă de noi.

— Ei s-au alăturat cauzei noastre în timpul Arunei, îi aminti regina cu ciudă în glas. Să ne amintim că ne-au dat cel mai de preţ ajutor şi mulţi din neamul lor şi-au pierdut viaţa în Ramûti. Nu îi putem condamna că s-au ascuns. Oare noi nu am făcut la fel?

— La fel, da, luă cuvântul Surama. Dar noi am rămas prieteni cu natura şi i-am ajutat în vremea foametei. Elfii sunt parşivi, una spun şi alta fac. Niciodată nu ne vom putea încrede în ei. Şi-apoi dacă o ajutăm pe elfă, Ceasornicarul va afla, la fel şi puterile deşertului, iar războiul va deveni, încă o dată, inevitabil.

Morana se temea că astea le vor fi gândurile. Se temeau atât de elfi cât şi de război. Şi era drept căci regele Ceasornicar declarase război oricui ar fi ajutat un elf sau un arkud. Regina zâmbi amar.

— Dar dacă ar fi fost regina noastră în această situaţie şi elfii ar fi dat o mână de ajutor?

Nu aţi fi dorit să-o facă?

Un alt murmur împânzi încăperea. Brene vorbi din nou:

— Elfii nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Cel puţin nu în vremurile acestea când ameninţarea unui nou război este la fel de reală ca pe timpul Arunei.

— Aşa-i, strigară şi Săgeţile Sorţii într-un glas.

Morana privi spre Naruna care până atunci nu spusese nimic. Arkuda se ridică cu graţie făcundu-le semn celorlalte să facă linişte.

— Eu sunt de acord cu regina. Pe toţi zeii, e doar o copilă. Nu contează că e elf, om sau arkud. Este un suflet care a avut ghinionul să se piardă de neamul său. Gândiţi-vă ce s-ar putea întâmpla cu ea dacă Ceasornicarul sau puterile deşertului ar afla că umblă singură pe drumuri. Probabil ar crede că vine cu gânduri de război, că este spion trimis de elfi pentru a le afla secretele. Soarta îi este şi aşa potrivmcă. Gândiţi-vă, ar putea fi fiica uneia din voi.

— Da, mă gândesc, glăsui Brene. Mă gândesc şi îi plâng soarta. Dar merită să ne punem în pericol pentru o copilă elfă? Ce avem de câştigat din asta? Nimic! Doar durere vom atrage după noi dacă îi ieşim în întâmpinare.

Morana se sprijini de fereastră simţind cum întreg pământul îi fuge de sub picioare. Privirea ei o căută pe cea a lui Shiva, dar el nu făcu niciun gest ca să-i aline suferinţa. Ştia de-acum, că nu va avea câştig de cauză oricât ar fi apelat la mila lor. Trebuia s-o facă singură şi-n cea mai mare taină.

Schiţă un zâmbet abia perceptibil şi vorbi:

— Aşadar, vreţi să nesocotesc sfatul lui Mor’rou.

— Regina mea, i se adresă Surama. Nu vrem să nesocoteşti sfatul sinarului, însă neamul arkud este încă şubred din pricina războiului. Nu suntem pregătiţi să luptăm şi, câţiva ani de-aici în colo nu vom avea forţa necesară. Nu cred că e bine să ne mai facem apariţia prin regatele vecine şi să le mai arătăm şi indiferenţă salvând-o pe copila elfă. E doar un suflet în comparaţie cu alte sute de care trebuie să vă-ngrijiţi. Şi-apoi arkuzii nu vor fi niciodată de acord să intre în război din pricina unui elf. Domnia voastră ar fi ameninţată.

— Poate că ai dreptate, Surama, dădu glas gândurilor regina. Poate că aşa va fi. Cu siguranţă poporul arkud nu va fi de acord cu această hotărâre, dar nu trebuie să atragem neapărat un război. Am putea s-o ajutăm discret, s-o împingem de la spate fără ca măcar să îşi dea seama.

— Nu, se împotrivi Brene. Până la urmă adevărul tot se va afla şi atunci va fi şi mai rău decât dacă am face-o direct. Dacă acum încă putem sta liniştiţi ştiind că nimeni nu ne caută, în cazul în care, şi doar un zvon, ar tulbura liniştea Ceasornicarului nu vom mai avea altă scăpare decât lupta.

Shiva se ridică şi el. O privi mai întâi pe Morana a cărei privire era tristă şi pierdută, apoi le privi pe celelate. Îşi drese glasul şi vorbi:

— Au dreptate, regina mea. Nu de un război avem nevoie acum. Chiar dacă oamenii îi îndrăgesc pe elfi, nu cred că supuşii lui Neoptol

vor fi încântaţi de un nou război, chiar dacă el ar fi pentru o cauză dreaptă.

Bărbatul se aşează sub privirea uimită a lui Huran. Până şi regina rămase mută de uimire în faţa acestei afirmaţii, de la Shiva nu s-ar fi aşteptat vreodată să le ia partea lor. Îi mulţumi Narunei din priviri pentru susţinere apoi se îndepărtă de ele, dar nu părăsi încăperea înainte de-a le adresa un ultim cuvânt:

— Prea bine, dacă aceasta vă este hotărârea eu am s-o respect.

* * *

Trecuse mult de când auzise şi ultimul pas părăsind cetatea. Rămăsese în bibliotecă în faţa oglinzii Arunei, cerând parcă înţelegere. Rămase în faţa speculului mult timp, încercând să îşi găsească chipul printre luminile şterse ce sclipeau fioros. Era atât de absorbită de acestea încât nici nu-l zări pe Shiva când se aşează în dreapta ei.

— Îmi cer iertare, regina mea. Ştiu că nu e politicos să rămân aici singur cu Domnia Voastră, dar am dorit să vă vorbesc între patru ochi şi nu mai puteam aştepta până mâine.

Morana se mişcă nervoasă prin încăpere. Ar fi vrut să-i strige în faţă că e un trădător, dar nu îndrăznea s-o facă, s-ar fi făcut de ruşine dacă cineva ar fi aflat de acesta întâlnire. Supuşii ar fi spus că nu este o bună regină, din moment ce nu a ştiut că un om se ascunde în cetate, încercă să se calmeze.

— Spune, Shiva. Dar repede. Bărbatul făcu o plecăciune.

— Îţi înţeleg supărarea. Ştiu prea bine că te

bazai pe ajutorul meu, dar nu ai fi avut niciun fel de şansă în faţă lor, cu sau fără ajutor. De aceea le-am cântat în strună pentru a te putea ajuta. Morana, pe numele zeilor, doar nu te-ai gândit vreo clipă că te-aş putea trăda.

Tonul din glasul lui se schimbase. Renunţase la a mai fi protocolar ceea ce nu se întâmplase niciodată. Morana nu ştia cu siguranţă cum să reacţineze, dar de un lucru era sigură, orice ar fi făcut de-acum încolo era la mila lui.

— Shiva. M-am îndoit. Aşa e. M-am îndoit de tine şi de Huran. Dar cum o să mă poţi ajuta tu?

Bărbatul îi prinse mâinile într-ale sale. Morana vru să dea înapoi, era un gest de proastă cuviinţă, dar nu o făcu. Rămase acolo cu privirea aţintită într-a lui, de parcă în ochii aceia se găsea ultima fărâmă de soare.

— Morana, de la acel incident nefericit niciodată nu am reuşit să mai vorbim singuri. Aş fi putut să te ajut de multe ori, dar niciodată nu am putut să-ţi vorbesc liber, pentru că în jurul tău roiesc tot felul de servitori. Dar acum, aş vrea să mă asculţi cu atenţie. Elfii sunt puternici încă. Dacă am duce-o pe regină – în siguranţă acasă, poate că le-am intra din nou în graţii. Şi apoi, aşa cum a spus şi Naruna, este unsuflet pe care nu-l putem lăsa să umble singur prin lume. Aşa că o wm ajuta, cu sau fără voia consiliului.

Regina îşi retrase mâinile din ale lui şi se îndreptă spre oglindă.

— Dar cum o vom face? Dacă te duci tu după ea cei din consiliu vor şti, dacă îl trimit pe Beor se vor naşte bănuieli.

— Nu se vor naşte, încercă s-o liniştească Shiva. Ascultă-mă cu atenţie. În curând vor începe zilele pelerinajului. Bărbaţii arkuzi vor porni în călătorie prin Ösian. Beor va pleca cu ei. Dacă se va pierde de grup nu va fi vina nimănui, nu-i aşa? Şi dacă din pură întâmplare s-ar întâlni şi cu elfa…?

Morana căscă ochii mari de uimire. Chipul i se destinse dintr-odată şi abia îşi stăpâni impulsul de-a sări în braţele bărbatului. Shiva continuă:

— Eu am să plec cu ei, astfel o să-i arăt lui Beor pe unde să iasă din pădure şi o să-l învăţ câte ceva despre ceea ce trebuie făcut. Am să-l pun pe unul din bărbaţi să îţi aducă teribila veste a dispariţiei lui, iar tu va trebui să cazi la pat bolnavă şi să nu mai ieşi din palat până când el nu se va întoarce. Astfel, vei atrage mila supuşilor şi spaima că te vor pierde. Aşa încât nici nu va mai conta cu cine se va întoarce Beor, atâta timp cât regina lor va fi mulţumită.

— Shiva, nici nu realizezi cât bine mi-ai făcut.

Bărbatul o strânse în braţele sale puternice. Pentru prima oară Morana nu se mai simţi regină, ci femeie.

ZILELE PELERINAJULUI

Morana, în ultimele zile stătuse departe de supuşii săi, preferând părea camerelor palatului, acolo unde putea rămâne singură cu ndurile sale.

Palatul era luminos şi încăpător. Era cel mai

mare palat construit vreodată de vreo regină arkudă. Morana iubea spaţiile mari ce nu îi dfldeau senzaţia că s-ar închide într-un anumit punct. Chiar şi camera regală semăna mai degrabă cu o mare sală de oaspeţi. Intre camera de primire şi dormitor nu existau pereţi, ci doar perdeluţe de mătase ce se îmbinau în culori calde şi strălucitoare. Ferestrele mari, dispuse de-o parte şi de cealaltă a încăperii, erau acoperite cu draperii fine din voal albăstrui. Patul cu baldachin din fildeş alb ca laptele şi dormezele mari între care era încadrată oglinda Samu'ca, completau imaginea.

În celălalt colţ se afla biroul mare, impunător, din fag vopsit în alb, cu o sculptură deosebită. În spatele perdelelor multicolore ce se amestecau în nuanţe şi sclipiri fine se afla camera de primire. Era mai spaţioasă decât dormitorul, lăsând în mijloc un gol imens de un alb imaculat. O măsuţă, două scaune, o bibliotecă suspendată pe perete şi câteva vaze, înalte, lucrate de mâini elfeşti, ce găzduiau flori colorate şi răspândeau mirosuri îmbietoare.

Morana privea pe fereastră la imensitatea cerului albastru care nu era tulburat de nici măcar un nor. Soarele lucea plăpând undeva în depărtare îndreptându-se spre alte meleaguri. Pădurea Õsian i se întindea la picioare sclipind verde în lăsarea serii. Soarele se depărta tot mai mult lăsând raze roşiatice să se pogoare pe pământ şi să se întindă pe cer. Un stol de păsări îşi începu trilul târziu ridicând fiecare notă ca într-o rugăciune. O sclipire bizară apăru în mijlocul

cerului, apoi dispăru rece, de parcă nici nu ar fi existat.

Morana părăsi cu greu priveliştea atunci când auzi bătăi în uşă. Niciodată nu avea să se sature de frumuseţea Aăriei cea înconjurată de imensitatea pădurilor Õsian. Răspunse tristă bătăilor din uşă, încât glasul abia de i se auzi.

Durerile ei deveneau tot mai profunde. Poate că nu era doar neliniştea pentru că nu avea o moştenitoare, ci şi gândul că cei din consiliu ar putea afla de planurile sale. Se simţise tristă şi trădată în ultimele zile. Adesea se întreba la ce e bună o regină dacă tot consiliul făcea legea. Niciodată Săgeţile Sorţii şi Cristalele Roşii nu îi fuseseră, cu adevărat aliate. Dintr-un motiv neştiut de ea, între ele se dăduse mereu un război tăcut şi amenințător, lucru ce nu s-ar fi întâmplat în vremea Arunei. Se blama pe sine pentru că nu avusese puterea să le pună la punct atunci când avusese ocazia, dar şi asta i-ar fi adus ura poporului. Consiliul Neamului fusese dintotdeauna puternic, având în mâini atât soarta reginei, cât şi pe-a poporului. Dar din câte ştia ea niciodată nu fuseseră atât de potrivnici suveranei.

Privi cu nepăsare spre Beor ce tocmai păşea spăsit în încăpere. Nu ştia cum să i-o ceară, cum să-i ceară să se sacrifice pentru ea şi pentru elfi. Beor era un luptător desăvârşit şi un vrăjitor destul de priceput, dar în acelaşi timp era şi sensibil asemenea unei fecioare. Nu era sigură că fiul adoptat va reuşi să ducă misiunea la capăt, şi cu toate astea nu avea altă cale.

Copila elfă era importantă pentru ea. Îşi

amintea că i se rupsese inima de durere atunci când aflase că pruncul fusese pierdut. Mii şi mii de scenarii se născuseră în mintea ei, scenarii pe care nu şi le putea dezvălui decât sieşi. Arkuzii fuseseră dintotdeauna reticenţi atunci când venea vorba despre elfi. Şi între aceste două neamuri exista un război nerostit aşa cum exista între ea şi cele două neamuri. Oftă. Un oftat lung şi plin de durere. Îşi dădea seama că biata elfă nu ştie nimic despre război, despre nedreptate. Cine ştie unde o fi trăit? Cu siguranţă că acolo nu avusese ocazia să ţină o spadă în mână sau să-şi dezvolte puterile native. Nu ştia să se apere şi era destul de probabil ca ea să se creadă şi să se simtă om.

Încercase în zadar să îi trimită veşti regelui elf, dar cel puţin în această privinţă avea inima împăcată. Făcuse atât cât îi stătuse în putere. Îl veghea adesea prin oglindă, dar nu îi putea atinge gândurile şi nici nu ar fi îndrăznit să păşească în lumea lor fără o invitaţie. Ştia că regele e trist, se simţea la fel ca ea la gândul că nu avea un moştenitor care să-i ia locul. Ar fi vrut să-i poată vorbi, să-i spună că nu îi este duşman, dar clar lucru, elfii nu gândeau la fel.

Se apropie de măsuţa pentru oaspeţi şi-i făcu semn lui Beor să ia loc. Tânărul o ascultă supus fără să scoată niciun cuvânt. Morana îl studie în taină. Evident că devenise bărbat în toată firea. Se înălţase iar părul îi crescuse necontrolat, aşa cum îi stătea bine unui arkud în floarea vârstei. Privirea îi rămăsese la fel de limpede ca cerul senin, însă trăsăturile i se înăspriseră. Zâmbi văzându-şi fiul atât de mare. Şaptesprezece ani în

care îi dăruise toată dragostea ei, tot sufletul şi tot ceea ce învăţase. Era mândră de el, poate că nici dacă i-ar fi fost cu adevărat mamă nu s-ar fi simţit atât de mândră. Beor ştiuse întotdeauna să se poarte, învăţase tot ceea ce i se ceruse şi îşi respecta innuiul aşa cum nu o mai făcuse niciun bărbat până atunci.

Regina se aşează lângă el şi-i prinse mâna într-a sa.

— Fiul meu.

— Regina mea.

Ochii lui limpezi şi calzi îi înmuiară sufletul greu încercat în ultimii ni. Singura ei bucurie şi acum trebuia să se despartă de el pentru cine ştie cât timp.

— Beor, am o mare taină ce îmi rupe sufletul în două. Am nevoie de ajutorul şi tăcerea ta.

Tânărul îşi plecă privirea în semn de supunere lucru care o bucură pe regină. Ea continuă pe acelaşi ton calm şi aparent ţinut sub control.

— Ceea ce am să-ţi dezvălui acum nu trebuie să afle nimeni. Nimeni, fiul meu. Altfel îmi pierd tronul şi onoarea.

— Regina mea, îţi voi fi credincios atâta timp cât voi avea zile. Niciodată nu te-aş trăda chiar dacă ar fi să mor în cele mai crunte chinuri.

Morana zâmbi.

— Ştiu, Beor. Dar trebuie să fiu precaută pentru că cei din consiliu sunt cu ochii pe mine. Ei ştiu că am să le nesocotesc hotărârea şi abia aşteaptă să fac o singură greşeală. Interesele sunt mari. Eu am fost o Spadă de Cristal, la fel ca

mama, bunica, străbunica şi multe altele înaintea lor. De veacuri întregi suveranele s-au ridicat dintre Spadele de Cristal. Se pare că celelalte neamuri consideră că e timpul să mai dea şi ele o regină poporului arkud.

— Dar mamă…

— Nu, fiule. Nu încerca să mă încurajezi. Există multe interese într-un astfel de cerc, aşa cum eu le am pe ale mele, ele, inevitabil, le au pe ale lor. Probabil că am fost cea mai slabă dintre suverane, spuse cu regret în glas.

Beor îi sărută mâinile lăsându-şi pletele să îi şteargă buzele de pe pielea fină.

— Regina mea, am să fac tot ce îmi stă în putinţă pentru a te ajuta, pe tine şi doar pe tine, căci tu eşti mai presus de popor şi de neamuri.

Morana îi sărută fruntea cu blândeţe şi lăsă un oftat să-i scape printre buze.

— Beor, tu eşti prea tânăr pentru a înţelege anumite lucruri, dar eu îmi pun bază în inteligenţa ta. Acum ascultă-mă cu atenţie.

Regina se ridică şi cu paşi mărunţi şi se îndreptă spre fereastră. Soarele dispăruse în spatele munţilor Domor lăsând un semiîntuneric cenuşiu să pună stăpânire pe Aãria. Privi cum o stea îşi făcu apariţia grăbită strălucind rece şi singură pe imensitatea boitei.

— În anul naşterii tale, regina elfă a născut o fiică. Regina a fost închisă în închisorile din Ţara Ceasului, acolo şi-a adus pe lume pruncul, reuşind până când regele a decis să le dea drumul prizonierilor, să îşi ţină la fereală identitatea. Cum a făcut asta nu îmi explic, dar cert e că a fost

destul de puternică pentru aşa ceva. Când au fost eliberaţi prizonierii s-au îmbulzit să fugă din ţara aceea rece şi ostilă. A fost o întreagă nebunie despre care se mai povesteşte şi astăzi. Ei bine, atunci, slăbită sau prinsă pe picior greşit, regina şi-a pierdut pruncul iar de-atunci până astăzi nu s-a mai aflat nimic de ea. Dar Mor'rou mi-a vorbit şi mi-a destăinuit că micuţa elfă trăieşte încă în Ţara Ceasului, undeva în nordul pustiu acolo unde regele nu ar fi aflat de existenţa ei. Mor'rou mi-a dezvăluit că elfa nu va mai rămâne mult pe acele meleaguri…

Morana îşi îndreptă privirea spre fiul său. Părea atent la tot ceea ce îi spunea, nu era tulburat aşa cum se aşteptase să-l vadă. Zâmbi şi vorbi mai departe:

— Le-am cerut celor din consiliu să o ajutăm. Să-i ieşim în întâmpinare şi s-o ducem teafără printre ai ei. Regina elfă este importantă atât pentru arkuzi cât şi pentru soarta unui nou război. Dar ele s-au opus. În mare taină Shiva s-a alăturat gândurilor mele şi ambii am ajuns la concluzia că tu ai fi cel mai în măsură să duci misiunea la capăt.

— Dar, mamă, eu nu ştiu unde se ascund elfii.

— Nici eu. Dar e suficient s-o aduci aici, în siguranţă, iar eu voi avea grijă ca ei să afle. Beor, nu ţi-aş cere aşa ceva dacă nu ar fi cu adevărat important. Cele două neamuri încearcă în taină să mă înlăture de la domnie, iar eu nu am o moştenitoare cu care să pot garanta succesiunea tronului. Poziţia mea e fragilă, şi va deveni şi mai fragilă cu trecerea timpului. De aceea trebuie să o

aduc teafără pe elfă acasă. Astfel aş putea obţine sprijin din partea elfilor.

— Dar în felul ăsta nu s-ar isca un scandal şi mai mare?

— Nu, dragul meu. Arkuzii sunt împotriva elfilor, dar nu sunt atât de proşti pentru a nu le recunoaşte superioritatea, chiar dacă nu ar striga-o cu glas tare. Elfii au mai susţinut şi alte regine din neamul meu. Pe mama mea, Aruna, au susţinut-o tot timpul, până în ziua în care ea şi-a dat viaţa pe câmpul de luptă. Îi înţeleg că sunt reticenţi faţă de mine. Poate că aşa aş fi procedat şi eu dacă aş fi fost în locul lor. Dar acum nu e timp să răscolim trecutul. Trebuie să ştiu că mă pot bizui pe tine.

Beor făcu o plecăciune până în pământ, apoi îi sărută mâinile suveranei şi rosti cu glas ferm:

— Pentru regina mea îmi dau viaţa cu plăcere.

Morana râse zgomotos. Uneori Beor era mult prea protocolar, lucru care o amuza teribil.

— Ei, hai. Nu trebuie să exagerăm. Nu cred că va fie nevoie să-ţi dai viaţa. E suficient s-o conduci aici. Acum să îţi explic ce trebuie să faci.

Rămaseră de vorbă până târziu în noapte. Morana i-a expus fugar planul pe care îl construise împreună cu Shiva, iar el acceptă fără să şovăie.

Adevărul este că Beor aştepta de mult ocazia să îi mulţumească reginei pentru că îl crescuse şi îi oferise mai mult decât i s-ar fi putut oferi unui bărbat arkud. Acum avea şansa să îi arate că e demn să poarte însemnele Spadei de Cristal.

Planul pe care il dezvălui Morana i se păru îndrăzneţ. Niciodată nu ar fi crezut că regina ar fi fost în stare de aşa ceva. Nu cunoştea în totalitate războiul tăcut dintre elfi şi arkuzi, dar ştia că Morana are nevoie de ajutorul lui şi nu avea să se dea în lături de la nimic.

Inima crescuse în el. Acum avea motive să fie cu adevărat fericit.

* * *

Zeci de bărbaţi se adunaseră în poieniţa din mijlocul capitalei. Cu toţii aşteptau ca soarele să asfinţească, iar regina să îi binecuvânteze pentru cele două săptămâni de pelerinaj. Obiceiurile arkude nu erau uitate nici în cele mai grele timpuri. Femei şi bărbaţi, deopotrivă, se strângeau pentru a aduce omagii naturii în vremuri de primăvară. După ce femeile aduseseră omagiile tradiţionale, venea rândul bărbaţilor. Cei mai tineri şi mai rezistenţi plecau pentru două săptămâni în mijlocul sălbăticiei pentru a medita şi a înţelege glasul frunzelor, vântului, florilor şi animalelor.

Pentru ei era un moment important, căci abia după acest ultim pelerinaj şi după ce aveau să îşi arate cunoştinţele dobândite, puteau fi priviţi ca nişte arkuzi adevăraţi. Câţiva dintre cei nenăscuţi arkuzi şi o parte dintre supuşii lui Nepotol ceruseră să participe pentru a-şi arata recunoştinţa faţă de Morana. Regina îi primise cu mare drag în rândul lor, chiar dacă consiliul nu fusese întru totul de acord.

Tinerii s-au împărţit în două cete a câte douăzeci de oameni şi fiecare a pornit pe câte un

alt drum. Fiecare grup era condus de câte un bătrân ce cunoştea cărările dosnice şi tainele naturii. De data asta Shiva făcea şi el parte dintre bătrânii care urmau să-şi conducă grupul spre regăsire.

Printre tinerii din grupul său se afla şi Beor. Arkuzii priviră cu neîncredere participarea tânărului prinţ. În plus, Morana nu dorise să le dea nicio explicaţie cu privire la această decizie. Cu toate că arkuzii şovăiau, nu îndrăzniră să dea glas furiei lor.

Seara se lăsă greoaie şi călduroasă. Regina îşi făcu apariţia împreună cu suita sa. Rochia albă încrustată cu smaralde îi scotea şi mai mult în evidenţă frumuseţea. Părea mult mai tânără şi mai stăpână pe sine decât în ultimii ani, de parcă o bucurie nemăsurată s-ar fi abătut asupra ei. Cu toţii îşi plecară frunţile în faţa suveranei, unii scoţând murmure de surprindere, alţii o blamând-o pe ascuns.

Morana uitase sau poate că îşi sfidase poporul atunci când îl lăsase pe Beor să participe la această procesiune. Niciodată o persoană de rang regal nu participase la zilele pelerinajului. Însă cu toţii uitau un lucru, pe care Morana li-l aminti imediat ce le citi neliniştea din priviri.

— Popor arkud, îşi începu ea discursul. Înainte de-a binecuvânta această procesiune aş dori să vă adresez câteva cuvinte. Ştiu că neliniştea voastră a sporit atunci când i-am dat voie lui Beor să participe alături de ceilalţi bărbaţi la această minunată petrecere a armoniei. Dar cu toţii uitaţi un lucru. Beor a crescut lângă mine ca

şi fiul meu şi i-am dăruit atâta dragoste cât am dăruit întregului meu popor. Niciodată nu v-aş jigni, însă Beor nu e un prinţ cu adevărat şi are dreptul la propria lui viaţă. Ştiam că nu va rămâne mereu alături de mine şi că în anii maturizării va dori să se alăture bărbaţilor din popor. Eu, ca regină, nu îi pot contesta decizia. Dacă voi puteţi, atunci vă rog să o faceţi.

Morana se aşează pe tronul din marmură împodobit cu flori de câmp şi pene de lebede. Aruncă o privire asupra mulţimii ce părea să se fi îmblânzit. Cu toţii păreau să înţeleagă că are dreptate şi cu toţii uitaseră povestea lui Beor. Mulţimea începu să aplaude şi să-i scandeze numele. De undeva din dreapta îl zări pe Shiva dând din cap mulţumit. Şi ea era mulţumită, căci şi de data aceasta îşi ţinuse poporul în frâu şi nu trezise mânia lor. Ştia riscul căruia se supune atunci când Beor va apărea în mijlocul bărbaţilor simpli, dar acum spiritele păreau a fi stăpânite.

Cele două rânduri de bărbaţi păşiră spre tron conduşi de cei ce aveau să-i însoţească în pelerinaj. Shiva şi bătrânul care conducea al doilea grup se plecară în faţa ei, rămânând aşa până când ea le dădu voie să-şi ridice privirea.

— Acum, zilele pelerinajului vor începe. Cei ce vor acumula cele mai de seamă învăţături vor fi primiţi în rândul arkuzilor de seamă şi vor ea drept de cuvânt în întâlnirile poporului. Binecuvântez aceastăătorie cu voia lui Pions şi a Uniei.

Muzica naielor se ridică în aer imediat ce regina oferi binecuântarea, teva femei se prinseră

într-un dans ceremonial în timp ce luna bătea îndă asupra chipurilor lor palide. Făcliile s-au aprins toate o dată, ca la un semn, luminând poieniţa şi răspândind raze albăstrui până în depărtări. Cele două şiruri de bărbaţi salutară protocolar plecându-şi capul în faţa Consiliului Neamului care stătea în dreapta reginei, şi în faţa poporului ce îşi arăta bucuria prin cântec şi dans.

Într-un final se pierdură în pădure fără lumină sau mâncare. Dansul şi cântul continuară până târziu în noapte.

* * *

Regina se retrăsese de mult în apartamentul regal. Inima îi tresaltă între bucurie şi nelinişte. O servitoare îi încălzea apa pentru baie în timp ce alte două o ajutau să-şi dezbrace hainele. Morana părea să nu le observase. Se mişca aproape mecanic lăsându-şi gândurile să zboare către Beor şi Shiva.

O rază de lună se pogorî în camera slab luminată lăsând o dâră roşiatică pe podea. Regina o privi distrată. Simţi apa călduţă ce îi atingea pielea şi uleiurile parfumate. Se lăsă pe mâna femeilor şi închise ochii încercând să-şi potolească bătăile inimii.

Nu putea să nu se gândească la poziţia ei care devenea tot mai şubredă odată cu trecerea timpului. Moştenitoarea tronului nu venea, iar ea era tot mai abătută, lucru pe care Săgeţile Sorţii şi Cristalele Roşii îl exploatau din plin. Probabil că era cea mai nefericită regină din neamul ei. Niciodată nu auzise de o răzvrătire a consiliului până atunci. E drept că încă nu se răzvrăţiseră,

dar pe la spatele ei se pregătea ceva. Planurile sale erau, de asemenea, şubrede şi ar fi putut da greş oricând. Trebuia să ia o decizie corectă atunci când avea să-i fie anunţată dispariţia lui Beor. Cântărise problema pe toate părţile şi o raţionalizase atât cât putuse. Dacă avea să se dea bolnavă, Brene şi Surama ar fi profitat din plin de această situaţie. Naruna nu avea cum să le facă faţă de una singură, iar cele două ar fi stăpânit poporul în lipsa ei.

Pe de altă parte, dacă se arăta doar puţin îndurerată, Brene şi Surama i-ar fi înţeles planul şi i-ar fi zguduit domnia din temelii. Niciuna dintre cele două variante nu ar fi fost benefică pentru ea. Bătrâna Brene era un fel de zgripţuroaică în viziunea ei. Ştia cam întotdeauna ce se întâmplă în jurul său şi nu îi scăpa aproape nimic. Dacă ar pune la îndoială abilităţile consiliului, atunci s-ar răscula poporul. Orice ar fi fâcut nu rezolva problema. Şi cu toate astea trebuia să găsească soluţia înainte ca vestea dispariţiei să îi ajungă la urechi.

Ieşi din baia improvizată fiind înfăşurată de către slujnică în halatul de mătase, cel pe care il dăruise Aruna când era încă o copilă. Servitoarele se retraseră una câte una, lăsând-o singură cu gândurile sale.

Privi, preţ de câteva clipe, cum luna se revarsă caldă asupra Aăriei. Era minunat. Întreaga ţară era cufundată într-o linişte pitorească, scăldată într-o mare de raze blânde. Poate că zeii îi zâmbeau.

O stea se îndreptă lin spre partea de nord a

ţării, luminând pentru o clipă palatul regelui Neoptol. Surâse. Zeii chiar îi zâmbeau şi îi trimiseseră un semn. Neoptol îşi lăsase poporul în grija ei, avusese încredere în deciziile ei. Atunci, asta să-nsemne oare că putea fi cel ce avea s-o salveze dintr-o asemenea situaţie? Sigur. Era bătrân îşi condusese poporul aproape un veac. Crease intrigi, la viaţa sa, şi dejucase planuri. Fusese un brav războinic şi un înţelept de seamă. Poate că el avea să fie salvatorul domniei arkude.

Deschise larg fereastra lăsând aerul primăvăratic s-o întâmpine cu braţe nevăzute. Era minunat. Atât de curat, atât de proaspăt, încât pentru o clipă aproape îi alungă orice gând. Dar mrejele vremii o părăsiră repede. Îşi îndreptă privirea spre castelul din depărtare, acolo unde Neoptol avusese dreptul să-şi construiască propria bucată de împărăţie.

Sigur, trebuia s-o ajute. Ea fusese bună cu oamenii şi cu Neoptol. La vremuri de grea încercare îi primise în Aăria şi le oferise jumătate din ţara poporului său. E drept, şi regele îi oferise întotdeauna ajutorul, dar… Trebuia să nutrească această speranţă. Trebuia. Avea să-l viziteze chiar înainte de apariţia zorilor, astfel ar fi putut să scape de privirile ce-i stăteau proptite în ceafă.

Sună dint clopoţelul ce stătea legat la capătul unei sfori argintate. Camerista, o femeie între două vârste, îşi făcu pe dată apariţia.

— Cheam-o pe Naruna.

Femeia făcu o plecăciune şi dispăru în spatele uşilor închise. Morana îşi alese repede o rochie şi o îmbrăcă deuna singură fără să mai

ceară ajutorul servitoarelor. Îşi strânse părul deasupra capului şi aşteptă sosirea Narunei. Conducătoarea Spadelor de Cristal nu întârzie mult. Cu toate că era târziu în noapte părea să fie la fel de proaspătă şi de frumoasă ca şi dimineaţa.

Fata făcu o plecăciune până în pământ.

— M-aţi chemat, regina mea?

Morana uită de bunele purtări şi o trase în dormitor asigurându-se că nimeni nu le ascultă.

— Am nevoie de ajutorul tău. Naruna, îmi eşti credincioasă, nu-i aşa?

Fata îşi trase spada de la brâu şi-o puse la picioarele Moranei. Altă dovadă de loialitate nu îi mai trebuia. Ştia că întrebarea fusese în zadar, dar trebuia să fie sigură. Îi ridică chipul fetei apoi îngenunche lângă ea.

— Naruna, ştii că în spatele meu se pregăteşte ceva. Brene şi Surama nu mai sunt mulţumite de domnia mea. Încep să simt ameninţarea zi de zi. Aş vrea să am puterea de-a lua o decizie în ceea ce le priveşte, dar în acest caz aş crea un adevărat război intern. Trebuie să ajung la Neoptol, dar am nevoie de ajutor pentru a trece neobservată.

Naruna o cercetă din cap până-n picioare.

— Majestate, permiteţi-mi să vă dau un sfat.

— Te rog.

— V-aţi făcut ucenicia printre Spadele de Cristal şi cred că învăţăturile noastre încă vă mai sunt cunoscute. Mă întrebam, nu cumva mai aveţi vechiul costum de luptă?

Morana se lumină dintr-odată la chip.

— Naruna, dar cum o să ieşim două când a

intrat doar una singură?

— Regina mea, veţi merge singură. Eu am să vă ţin locul. Dar înainte v-aş ruga să le cereţi cameristelor şi servitoarelor să nu vă deranjeze pentru nimic în lume până în clipa în care nu le veţi chema.

Morana îi sărută obrajii Narunei, ceea ce însemna un semn de slăbicune dacă gestul ar fi fost făcut în prezenţa altcuiva. Naruna se simţi binecuvântată să primească sărutările suveranei şi îşi plecă privirea în semn de supunere.

Regina avea posibilitatea să schimbe avantajele în favoarea sa, aşa că profită repede de învăţăturile Narunei făcând exact cum o sfătuise. Avea să fie o noapte lungă şi plină de neprevăzut, căci Morana nu mai plecase de prea mult timp de una singură prin Aăria, iar Neoptol era bătrân şi îi trebuia multă răbdare.

Îi mai mulţumi încă o dată Narunei şi dispăru în spatele uşilor închise. Avea posibilitatea să dea dovadă că e o bună Spadă de Cristal.

SFATUL LUI NEOPTOL

Bătrâneţea. Bătrâneţea este un semn de slăbiciune, atât printre arkuzi cât şi printre oameni. E greu să fii bătrân, să duci povara unei vieţi pe umeri şi să mai vezi şi înainte. Când eşti bătrân asta îţi ocupă tot timpul, făcându-te să uiţi de viaţa ce-ai trăit-o, de zilele în care soarele se revărsa fierbinte sau de norii ce se întreceau pe

cer. Bătrâneţea aduce doar durere şi uneori gânduri de mult lăsate în urmă. Poate un zâmbet mai rătăceşte pe chipul bătrânului atunci când amintirea vie a tinereţii se întipăreşte preţ de câteva minute.

Armatele de greieri eliberară liniştea nopţii, cântând singurătatea stelelor ce înveşmântau cerul în aure gălbui. Noaptea privea asemeni unui paznic peste întinsa Aãria. Doar câteva lumini mai licăreau timide undeva în vestul ţării, lumini ce s-au stins rând pe rând ca la o comandă nerostită.

Morana mergea grăbită spre destinaţie dând bice calului ce părea neobosit. Preferase adăpostul pădurii pentru a face călătoria; astfel ochii cei răi nu ar fi reuşit s-o vadă.

Un grup de mierle urlă furios undeva într-un frunzăriş, urletul lor acoperind melodia greierilor şi făcând stelele să se clatine. Regina nu băgă de seamă toate astea. Mergea mai departe, mai repede, cu gândurile spulberându-i mintea şi cu inima bătându-i nebuneşte. Într-un târziu părăsi adăpostul Õsianului reluându-şi fuga pe străzile pavate ale oraşelor.

Palatul regelui Neoptol stătea stingher în beznă acoperit de umbre dese şi înspăimântătoare. Doar o lumină era aprinsă undeva la mijlocul clădirii, lumină ce cădea pe aleea neîngrijită de prea mult timp. Morana privi cu tristeţe florile moarte şi iarba călcată în picioare. Chiar şi pavajul era sărit acolo unde caii îşi înfipseseră copita prea adânc. Mica fântână din mijlocul aleii era goală, iar elful sculptat din fildeş, ce stătea de veghe, era acum murdar. Oftă în

sinea ei; poate că nu ar fi trebuit să-l lase pe Neoptol să-şi ridice palatul aici, în ţara ei veşnic tânără şi frumoasă. Dar acum era prea târziu, iar regele nu avea să mai vadă prea multe răsărituri.

Uşa mică de lemn se deschise cu un scârţâit puternic. Morana înlemni. Nu se aştepta ca Neoptol să ştie de venirea ei şi s-o întâmpine, dar se dovedi a fi doar o servitoare ce se grăbea într-un loc anume. Spre surprinderea ei femeia uită uşa larg deschisă. Îşi priponi calul sub poala unui copac cu crengile plecate până-n pământ şi dispăru în spatele uşii de lemn.

Un salon mic, cufundat în beznă, o întâmpină rece. Câteva trepte zăreau în spatele unei mese lunguieţe, trepte care duceau la un etaj perior. Se strecură cu agilitate aşa cum făcea în tinereţe când servea neamul Spadelor de Cristal. Strânse cu putere la piept darul primit de la Neoptol, încercând să-şi alunge gândurile întunecate.

La capătul treptelor, îmbrăcat în straie colorate, o aştepta chiar regele. Suspină. Suspină din pricina spaimei apoi lăsă loc unui zâmbet cald să-i îmblânzească chipul. Privind printre umbrele dese, într-un colţ, îl zări şi pe Huran uitându-se în gol pe fereastra întunecată.

Neoptol se mişcă greoi şi abia-abia ajunse la tronul învechit de ani. Se aşeză cu un oftat prelung ce-i chinui chipul în mii de frânturi dureroase. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii încercând din răsputeri să tragă aer în piept. O lumânare lumina palid undeva în spatele lui, astfel Morana putu să-i zărească chipul plin de zbârcituri şi ochii îndureraţi.

Huran nu se mişcă de la fereastră nici măcar pentru a o saluta. Părea înghiţit de umbrele întunericului iar mintea lui plutea departe, spre locuri necunoscute.

Regina atinse mâna regelui. Atât de bătrână. Atât de lipsită de viaţă. Atât de aspră. Neoptol îi adresă un zâmbet cald şi-i studie chipul frumos.

— Morana, te aşteptam.

— Naruna?!

Neoptol aprobă printr-un gest al feţei, apoi continuă:

— Vremi grele ne aşteaptă. Vremi ce nu au fost nici pe timpul Arunei.

— Vrei să spui că alt război bate la uşă?

Neoptol îşi retrase mâna dintr-a ei şi îşi acoperi ochii bătrâni.

— Ne aşteaptă un război dacă regina elfă nu va ajunge în siguranţă. Vezi tu, dacă Beor nu îşi va îndeplini sarcina războiul va fi inevitabil.

Morana simţi o durere ascuţită în stomac. E adevărat. La asta nu se gândise până acum. Dacă tânărul ei fiu va da greş, atunci elfii vor ataca fără doar şi poate.

— Aşadar ar fi fost mai bine să ascult sfatul consiliului.

— Nu ştiu, nu ştiu. Dar şi dacă va reuşi tu vei avea un aliat de neînvins.

— Aşa e. La asta m-am gândit. Dar niciodată nu mi-a trecut prin minte că Beor nu se va descurca.

Regele ridică din umeri în semn de neputinţă. O tuse zdravănă puse stăpânire pe el şi timp de câteva minute Morana avu impresia că-i

va muri în braţe. Apoi se linişti. Huran îi aduse un pahar cu apă pe care regele nu îl bău, dar îl strânse în mână ca pe un prieten de seamă.

— Neoptol, suspină regina. Sunt cea mai nefericită regină din neamul meu. Nu am moştenitori şi nu sunt în stare să gândesc nici pentru mine, dar pentru un popor întreg. Iar tu, tu ai avut încredere în mine şi mi-ai dat soarta poporului tău s-o ţin în palmele mele nevrednice.

Regele îi mângâie părul ce i se revărsa pe chip ca o lumină binecuvântată.

— Morana, o regină arkudă nu ar vorbi în veci aşa. Nu-i drept să-ţi spui astfel de vorbe. Eşti o regină bună, mult prea bună. Eşti prima care le-a permis celor trei neamuri să se unească, eşti cea ce a preferat adăpostul Aăriei în locul războiului. Eşti o mare conducătoare însă nu aveai cum să prevezi răutatea supuselor tale. Ele te-mpiedică să-ţi duci domnia la bun sfârşit. Şi da, eu am încredere că tu vei şti să-mi conduci poporul aşa cum se cuvine.

Regele îşi duse mâna la piept răsuflând greoi, dar continuă încercând să nu dea semne de oboseală:

— Erai prea mică atunci când tronul ţi-a revenit. Brene te-a putut conduce cu uşurinţă şi a putut obţine de la tine anumite favoruri pe care Aruna nu i le-ar fi făcut. Dar nimeni nu te poate condamna, erai doar o copilă îmbătată de putere. Nu îţi fă singură rău gândindu-te că nu eşti vrednică de o asemenea misie. Eşti prea curată la suflet şi asta e slăbiciunea ta. O regină nu trebuie să aibă milă. Promite-mi, Morana, că nu te vei mai

îndoi de tine până când soarele nu va apune veşnic peste chipul tău.

Regina îi sărută fruntea bătrânului rege în semn de mulţumire. Dar el vorbi în continuare, cu glas tot mai scăzut:

— Shiva mi-a povestit totul şi te susţin. E drept că nu înţeleg tainele arkude, căci printre oameni doar regii au decis pentru ei şi popor, noi nu am avut niciodată consilii care să stea la aceeaşi masă cu noi. Dar asta nu înseamnă că de atâtea ori nu ne-am lăsat conduşi de cei mai isteţi. Am înţeles de mult că cei din consiliu deţin puterea printre voi, căci ei se pot supune sau nu reginei. Şi ştiu, de asemenea, că nu îi poţi înlătura fără să distrugi o tradiţie şi fără să nu îţi pui poporul în cap. Poate doar dacă le-ai otrăvi pe toate.

— Neoptol…

Regele îşi arătă dantura stricată în încercarea de-a zâmbi.

— Da, aşa gândesc eu. Să le înlături pe cele care îţi sapă coroana. Eu le-aş otrăvi fără milă.

Morana râse zgomotos.

— Nu aş putea vreodată să fac aşa ceva, rege al oamenilor. Poate doar dacă aş ajunge în pragul nebuniei.

— Şi-ai să ajungi dacă ai să te perpeleşti ca până acum. Morana se aşeză jos la picioarele regelui şi-i povesti despre întregul plan încet, încet, astfel încât ca el să-i înţeleagă fiecare temere. Regele rămase mult timp tăcut, doar din când în când mai scotea câte un oftat plin de amărăciune şi bătrâneţe. Într-un târziu vorbi:

— Îţi înţeleg neliniştea. Şi ai dreptate, orice plan ai adopta domnia ta va scârţâi. Trebuie să fii înţeleaptă pentru a ajunge la cea mai bună decizie, şi cred că am răspunsul la frământarea ta.

Neoptol tăcu. Privi printre umbre apoi se opri asupra lui Huran.

— Huran, e timpul să ne laşi să vorbim în taină şi ai grijă ca nimeni să nu tragă cu urechea.

Bărbatul făcu o plecăciune şi se pierdu în beznă.

— Aşa, acum noi doi putem vorbi ca un tată şi-o fiică. Întotdeauna te-am privit ca pe copilul pe care nu l-am avut. N-am să-ţi ascund că am iubit-o pe mama ta şi că am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a o avea aproape, chiar dacă asta a însemnat să îmi duc oamenii în luptă. În ziua în care ţi-a dat viaţă am plâns şi de necaz, dar şi de fericire. Necazul a fost că nu ai fost copila mea, iar fericirea că te puteam considera totuşi ca pe pruncul meu. Tatăl tău a murit în război înainte ca tu să te naşti iar Aruna mi-a cerut să am grijă de tine atunci când ea nu va mai fi. Da, am fost atât de fericit…

Neoptol rămase tăcut, privind în beznă dansul umbrelor create de lumânare. Morana se simţi dintr-odată nefericită. Acum înţelegea de ce regele îi ceruse adăpost. Poate că el s-ar fi descurcat şi în afara Aãriei, aşa cum mulţi alţi regi o făcuseră, dar dorise să îi fie alături. Îi promisese Arunei. Se aruncă în braţele sale şi plânse ca un nou născut. Acum ştia că Neoptol îi oferise ajutorul dezinteresat. Mult timp se lăsară cufundaţi în tăcere, până când regele sparse

liniştea cu vocea lui calmă.

— Nu plânge copilă. Nu plânge. Nu e vina ta că te-ai născut în vremuri tulburi, cum nu e nici vina mea că nu am obţinut iubirea Arunei. Toate se întâmplă cu un scop pe care doar zeii îl cunosc. Lasă lacrimile deoparte şi răspunde-mi la întrebarea mea: E drept că îl iubeşti pe Shiva?

Morana mării ochii asemeni unui prunc speriat. Se dădu câţiva paşi mai în spate şi se propti de fereastră. Văzu luna cum se scurge peste păduri argintându-le cu razele ei. Simţi vântul ce bătea uşor ca o şoaptă şi în minte îi apăru Farlã'mir. Nu se mai gândise la Shiva din ziua aceea, de fapt nu îndrăznise să se mai gândească. La îmbrăţişarea, la sărutarea şi la declaraţia lui. Îi fusese atât de teamă şi de ruşine de nebunia ce-o cuprinsese atunci încât preferase să şteargă cu totul din minte acest episod. Neoptol deschisese o rană, dar şi o plăcere ascunsă. Da, i se dăruise toată fără să ţină cont că ea e regina arkuzilor iar el un luptător al oamenilor, iar asta îi înveninase şi mai mult sufletul. Greşise. Greşise atât de mult lăsându-se pradă sentimentelor în felul acesta încât îi venea să moară de ruşine.

Cu greu îşi îndreptă privirea înlăcrimată spre Neoptol.

— Eu văd totul prin oglinda mea iar tu vezi cu mintea, Neoptol. Ştiu. A fost o slăbiciune. Am avut mereu această slăbiciune faţă de el de când m-a salvat de la moarte. Da, cred că-l iubesc, dar…

— Morana, dragostea nu trebuie să te facă să te ruşinezi. Ar trebui să te simţi mai puternică

ştiind că-l ai aproape. Eu tot ce ştiu e că Shiva te adoră şi vrea să te ceară în căsătorie imediat ce se va întoarce din zilele pelerinajului.

Regina îşi şterse lacrimile şi afişă un zâmbet cald.

— Adevărat? Chiar asta vrea?

— Mi-a cerut consimţământul înainte de-a pleca. Îi era teamă că nu mă va mai găsi în viaţă.

Morana se întrista din nou. Dacă până atunci nu văzuse un aliat puternic în Neoptol, acum ştia că greşise să nu se încreadă în sfatul lui ori de câte ori a avut nevoie. Simţea că îi datorează ceva, măcar un cuvânt de alinare, dar nu putu decât să îşi reverse privirea drăgăstoasă asupra lui.

— Poate că pentru mine nu este totul pierdut, spuse regina. Şi totuşi, dacă te pierd pe tine e ca şi cum aş pierde şi ceva din mine.

Regele îşi plecă privirea într-o durere nemărginită.

— Am să fiu mereu cu tine. Să nu ai dubii în privinţa asta. Dar să ne întoarcem la tine. Căci eu te voi veghea şi din moarte. Sunt bătrân şi ceasul va bate în curând şi pentru sufletul meu, aşa stă scris în marea Carte a Destinului. Toţi murim atunci când ne vine rândul, fie din pricina nedreptei bătrâneţi, fie din pricina unei răni pe câmpul de luptă. Cu mine viaţa a fost dreaptă lăsându-mă să te văd cum înfloreşti sub privirea mea. Sunt mulţumit de realizările mele şi nu îmi e teamă să apun. Dar tu, tu eşti încă tânără şi mai ai mult de domnit. Poate că necazurile se vor abate asupra ta mai aprige ca până acum, dar atâta timp cât ai viaţa în mâini eşti datoare să lupţi. Pentru

tine şi poporul tău.

Neoptol se foi în tron încercând să alunge durerea din piept căreia nu voia să-i dea glas. Trase aer în plămâni şi continuă cu glas bolnăvicios:

— M-am gândit la tine zilele acestea şi am ajuns la o concluzie înţeleaptă. Nu trebuie să te arăţi prea îndurerată de dispariţia lui Beor, ci fericită căci vei aduce pe lume un moştenitor.

— Cum?! Regele surâse.

— Da, Morana. În pântecul tău doarme un prunc, un prunc îţi va uni poporul şi te va scoate din această situaţie neplăcută.

— Dar…

— Sttt. Ştiu, tu nu vezi până acolo, dar eu da. Eu simt. Poporul îţi va ierta orice când va afla că le vei da un nou conducător iar consiliul nu va putea să-ţi mai facă niciun rău. Shiva a vrut să-ţi facă acest dar înainte de-a fi prea târziu, şi iată, visul tău e pe cale să devină realitate.

Morana simţi cum obrajii îi iau foc!

— Neoptol, nu ştiam că ştii…

— Poate că nu ştiu să citesc în oglinzi fermecate sau în globuri. Dar văd ceea ce e evident, fără să mă folosesc de vrăji. Sunt prea bătrân să nu-nţeleg cum stau lucrurile. Aşadar, copila mea, pruncul care doarme în tine este şi salvarea ta.

Vorbiră până când primele raze anunţară sosirea unei noi zile. Abia atunci Morana îl îmbrăţişa pe rege şi plecă spre palatul ei alături de Huran. Soarele strălucea deja când ea intră cu chiu cu vai în camerele regale. O găsi pe Naruna

abătută şi speriată iar dincolo de uşi se auzea un vacarm infernal.

— Ce se întâmplă?

Naruna privi în gol spre uşă apoi cu glas tremurat spuse:

— Brene. Vrea să-ţi vorbească. E un adevărat măcel dincolo de uşi.

— Repede, să ne schimbăm.

Regina îşi puse rochia de casă şi o ascunse pe Naruna în dulapul regal. Încercă din răsputeri să facă pe somnoroasa atunci când deschise larg uşa principală şi întrebă uşor iritată:

— Ce se întâmplă aici?

Camerista încercă să-i vorbească, dar Brene o dădu la o parte, făcu o plecăciune şi spuse pe un ton vizibil iritat:

— Trebuie să vă vorbesc Majestate, şi ceea ce am de spus nu suferă niciun fel de amânare.

Regina îi făcu semn să poftească. Se aşeză calmă la măsuţa oaspeţilor poftind-o şi pe bătrână să i se alăture.

— Majestate, una din Cristalele Roşii a făcut o mare greşeală şi veţi putea s-o pedepsiţi precum vă va fi voia. Dar din această greşeală am înţeles şi planul domniei voastre.

— Nu înţeleg.

— Aseară una dintre bătrâne s-a hotărât să-l urmărească pe Beor prin oglindă.

Regina zâmbi. Nu dădu de înţeles că ar fi speriată sau nemulţumită, şi cu toate astea spuse:

— Atunci cu siguranţă că va fi pedepsită. A încălcat intimitatea unui ârkud.

— Aşa-i, bombăni în barbă Brene. Însă a aflat

că va porni în căutarea elf ei cu ajutorul lui Shiva. E adevărat?

„Da, iar voi veţi muri otrăvite”, gândi regina, apoi spuse pe un ton calm:

— Cine mai ştie despre asta?

— Doar eu şi Brine.

Moranei îi veniră în minte câteva modalităţi de-a scăpa de cele două însă inima nu prea o lasa.

— Da, e adevărat. Ascultă bine Brene. De scoateţi vreun cuvânt sunt în stare să otrăvesc tot poporul arkud.

Brene se cutremură. Mâinile îi tremurau din toate încheieturile. Uită de protocol şi cu glas răstit spuse:

— Ştii ce faci? Sacrifici bunăstarea poporului tău pentru un elf. Aşa ceva nu va fi iertat niciodată.

Regina o fulgeră cu privirea.

— Brene, tu nu mi-ai fost niciodată aliat şi abia aşteptai să fac o greşeală cât de mică pentru a convinge poporul că nu sunt o regină bună. Ştiu cărui risc mă supun şi sunt de acord să mor dacă aşa o voi salva pe elfă. Dar nu eu voi fi cea arătată cu degetul de popor, nu de data asta. Pentru că în pântecul meu este un moştenitor şi nimeni nu mă va putea da jos de pe tron până când pruncul nu va veni pe lume.

Bătrâna păli. Simţi cum pământul îi fuge de sub picioare. Ochii i se împăinejeniră şi sufletul i se umplu de venin. O zări pe regină ce o privea triumfătoare, dar încă nu câştigase, încă nu.

— Aşadar, până la urmă domnia ta nu e pierdută. Dar după ce se va naşte pruncul…

— Nu încerca să mă ameninţi. Am alte planuri pentru consiliu şi nimeni nu îmi va pune vorbele la îndoială atâta timp cât copilul va rămâne în pântecul meu.

— Prea bine, Majestate. Secretul ăsta va rămâne până în ziua în care copilul va fi adus pe lume.

— Sunt sigură de asta. Dar ar trebui să te gândeşti dacă tu vei mai trăi atât de mult încât să-l vezi.

Brene făcu o plecăciune şi trânti uşa în urma ei. Morana se simţea sfâşiată; se lăsă să alunece pe unul dintre scaune şi zâmbi mulţumită. Atâta timp cât în ea mai era o viaţă nu trebuia să îşi mai facă griji, aşa erau legile.

ÎNMORMÂNTAREA

Înmormântarea lui Damien durase aproape un veac în mintea Yassunei. Fiecare dorise să adreseze fraze interminabile care să pună în valoare adevăratul caracter al bărbatului, „Nu ar fi fost mai bine să i le spună când a fost în viaţă?” se întrebă fata. Probabil că nu, altfel nu ar mai fi avut ocazia să participe la mascarada asta în care zeci de feţe se prefăceau triste şi îndurerate.

Pe Yassuna nu o păcăleau cu vorbele lor de duh; jumătate din oamenii aceia nu îi adresaseră nici măcar un cuvânt în timpul vieţii, iar acum se trezise mila în ei.

Stătea retrasă în umbra unei stânci ce tăia

pământul în zeci de bucăţele. Soarele se oprise asupra sa părând să strălucească doar pentru stânca ieşită în afară ca un colţ ameninţător. Se simţea în siguranţă acolo, cel puţin oamenii nu aveau prilejul să şuşotească pe seama ei. Înmormântarea avea loc lângă râu, trupul bătrânului fierar fiind pus în una din bărcile meşterite de mâinile sale ridate. Acum urma să trimită barca pe râu într-un cerc de flăcări ce avea să lumineze cerul în umbre sumbre şi triste.

Plecă înainte ca mama ei, Isodra, să-şi termine discursul care se termină cu un „Mulţumesc!” din suflet. Şi ea ar fi vrut să-i mulţumească, dar nu dorea să se arate în faţa mulţimii. Cei mai mulţi aflaseră de moştenirea ce i-o dăruise fierarul şi se îndoia că sătenii ar fi prea mulţumiţi de această decizie. Preferă să urmeze cărarea care ducea în susul muntelui acolo unde era la adăpost de privirile reci şi temătoare.

Se aşeză pe-o stâncă golaşă privind cum focul de pe ape se ridică în culori năucitoare părând că a aprins tot satul. Îl plângea în sinea ei pe Damien, fusese bun şi înţelegător cu ea cu toate că nu o lămurise niciodată în anumite privinţe. Căută săculeţul cu aur pe care i-l dăruise. Era singurul om care ar fi făcut ceva atât de măreţ pentru ea. Oftă. Liniştea din munţi fu străpunsă de oftatul ei prelung şi dureros.

O pală de vânt îi mângâie chipul palid aducându-i un simţământ puternic de durere. Sufletul păru să i se rupă în două, de parcă un dor neştiut ar fi străpuns-o. A rămas tăcută lăsându-şi tristeţea să-i tulbure chipul. Focul încă se ridica

cuprinzând cerul în lumini vioaie aruncând culori înspăimântătoare spre asfinţit. Soarele se lăsă roşu peste munţi şi păduri învăluind satul într-un mister indescifrabil.

* * *

Noaptea îşi croise de mult drum prin lume atunci când Yassuna ajunse acasă. Focul înmormântării fusese înghiţit de ape lăsând în urmă un gol pustiit. Isodra cosea la lumina palidă a unei lumânări chinuindu-se să nimerească punctele mici şi roşii ce se întindeau pe pânză.

Yassuna se opri în faţa ei fără să scoată nicio vorbă. O studie pe bătrâna sa mamă şi constată că părul îi albise anormal de mult în ultimele zile, iar mâinile nu mai arătau aceeaşi siguranţă ca în anii tinereţii. Isodra îi adresă un zâmbet şters şi-o rugă să poftească lângă ea.

Tânăra îşi studie mama încă mult timp până când bătrâna îşi ridică privirea din poală şi şi-o aţinti asupra ei.

— Mă prăpădesc, Yass. De-acum sunt prea bătrână pentru a-ţi mai putea oferi sprijin. Mă doare sufletul că trebuie să-ţi spun asta, dar timpul plecării tale a sosit. Asta dacă nu preferi să rămâi aici şi să îţi duci viaţa lângă Samin. Dar şi aşa pentru tine ar fi periculos. Ştiam că ceasul ăsta va sosi şi inima mi se frânge de durere.

Yass nu spuse nimic. O privea înţelegătoare de parcă toată viaţa ar fi aşteptat această destăinuire. Nu dădea dovadă de nelinişte sau întristare, ci doar de curiozitate. Bătrâna suspină şi continuă:

— Am fost nesăbuită să cred că te-aş putea

ţine departe de nedreptăţile vieţii. Eram destul de bătrână şi atunci şi durerea de-a nu fi avut un copil m-a copleşit. Mereu am crezut că tu simţi ceea ce vreau să-ţi spun acum. Sunt sigură că ai înţeles, poate când erai prea mică, că eşti deosebită printre oameni.

Isodra se opri studiindu-i chipul. Nimic. Nicio tresărire, nicio umbră de simţăminte. Bătrâna oftă şi-şi strânse pumnii la piept lăsând câteva lacrimi să-i atingă obrazul.

— Ai ştiut întotdeauna, nu-i aşa?

Yassuna se ridică prinzând mâinile bătrânei într-ale sale.

— Ce sunt eu, mamă? Sunt om?

Isodra lăsă lacrimile să-i inunde chipul şi aşa bătut de vreme.

— Nu, nu eşti om. Eşti elf.

— Elf?!

— EA, Yassuna. Poveştile despre elfi au împânzit întreaga lume, doar împărăţia asta nenorocită nu a avut voie să le pronunţe numele. Regele Ceasornicar îi urăşte pe elfi şi pe toţi cei ce ar putea fi mai puternici decât el. De aceea te-am crescut aici, departe de privirea împărăţiei. Dar când eu nu voi mai fi nu pot fi sigură că sătenii nu te vor trăda. Te-am găsit când erai încă un prunc, nu ştiu ce reprezinţi tu pentru poporul tău căci veştile nu prea ajung pe-aici, dar ştiu că regele te-ar ucide fără să îţi pună întrebări.

— Aşadar sunt diferită de un om. Bătrâna îşi plecă privirea.

— Mult diferită. Elfii sunt total diferiţi, iar asta se vede şi în tine. Oamenilor le este teamă de

cei din neamul tău. Nu ştiu dacă au dreptate sau pur şi simplu Ceasornicarul a băgat teama în ei. Cu toate astea eu am avut încredere în forţele date de zei şi te-am crescut ca şi pe pruncul meu. Poate că am greşit necăutându-ţi neamul, dar nu aş fi ştiut în ce parte să mă duc.

Yassuna rămase abătută. Era diferită, diferită de un om. Ştia, simţise. Da, nu era prea mirată de ceea ce afla. Ştia că nu seamnă cu femeia care o crescuse sau cu vreun alt om. Ştia că este diferită, se vedea cu ochiul liber. Oamenii nu aveau demnitate, nu. Dar ea, ea era diferită. Era demnă. Mult prea demnă. Întotdeauna privea adevărul în faţă fără teamă. Şi cu toate astea se simţea tristă, abătută. Nu dorea să fie diferită. Nu voia să fugă din calea regelui şi nu era sigură că vrea să îşi găsească neamul. Însă îşi aminti de sătenii ce o priveau cu teamă şi reproş. Oare avea o altă alternativă?

— Şi unde am să merg? Isodra oftă din nou.

— Am credinţa că îţi vei găsi neamul. Dar trebuie să ai mare grijă să nu-ţi arăţi chipul în lume, căci oamenii te vor recunoaşte pe dată şi nu te poţi încrede în ei.

Femeia se îndreptă spre o laviţă de lemn. O deschise cu şovăială şi scoase la iveală o pelerină neagră cu glugă.

— Aceasta te va proteja. Mulţi comercianţi umblă astfel ferindu-se de ploaie, soare sau frig.

Yassuna o luă cu stângăcie.

— Şi când am să plec?

— Cât de curând. Cât de curând.

* * *

Soarele scaldă satul într-o lumină prăfuită, palidă, bolnăvicioasă. După moartea fierarului totul părea învăluit în tristeţe. Undeva în depărtare, în josul râului, încă se mai ridica un fum negru şi înecăcios. Yassuna privi dâra de fum cum se ridică spre nori învăluindu-i în mantia ei neagră. Privea abătută cum râul ducea amintirea lui Damien departe de ea şi de Żiar'. Odată cu el pleca şi ultima ei speranţă. Ştia că de acum în colo trebuia să îl urmeze. Probabil că Damien fusese singurul care îi ţinuse pe săteni în frâu atâţia ani.

Era în pericol. Era în pericol. Trăise în pericol atâta timp şi nici măcar nu ştiuse. Ba da, simţise. Sătenii o avertizaseră prin şovăiala lor, prin felul în care o priveau, prin felul în care îi vorbeau. Probabil că poporul ei era de temut. Regele se temea de ei, oamenii se temeau de ei. Oare ce fel de fiinţe erau? îşi privi chipul în albia râului. Era palidă. De prea multe zile era palidă iar ochii i se afundaseră în orbite. Cu toate astea era încă frumoasă iar părul îi strălucea negru în lumina firavă răspândită de soare. Apa se tulbură când palmele ei o atinseră creând unde de valuri plăpânde.

Îşi spălă chipul cu apa rece readucând prospeţime în gânduri. Apoi privi albia largă şi limpede. Se gândi înspăimântată că nu ştie să vâslească sau să conducă o barcă iar o furtună ar fi putut s-o arunce oriunde. Oare cât timp îi va lua să străbată râul şi să iasă din împărăţie? Dintr-odată încrederea în forţele proprii îi păli. Cum avea să se descurce dincolo de Żiar'? Nu ştia să ţină o spadă în mână sau să se lupte aşa cum

făceau bărbaţii, iar cu atâţia bani la ea era o ţintă uşoară. Îi era teamă. Teamă să părăsească satul şi munţii care îi cunoscuseră primii paşi şi primele vorbe. Îi era teamă s-o părăsească pe Isodra. Nu îi purta pică pentru că nu îi dezvăluise secretul. Nici măcar nu îi păsa. Îi era recunoscătoare pentru că îi oferise atâţia ani din viaţa ei. Era un om bun.

Ce straniu suna cuvântul „om” acum. Oare elfii nu erau şi ei tot un fel de oameni? îşi privi trupul în albia cristalină. Ba da, cu siguranţă că trupurile lor erau aidoma, chiar dacă ea era mai zveltă iar muşchii îi erau mai bine definiţi. Atunci elfii de ce nu erau aidoma oamenilor? Ce îi deosebeau? Se chirci lângă un pâlc de tufe abia răsărite de sub pătura albă de zăpadă. Cât de singură se simţea. Şi cel mai rău era că aşa se simţise tot timpul. Aşa se simţise încă de când începuse să crească. Fusese singură în toată lumea asta şi acum ştia de ce. Ştia. Era astfel pentru că era singura din neamul ei printre toţi aceşti oameni. Simţi un ghiont în inimă, ca o săgeată ce-a trecut rece şi grăbită lăsând o rană însângerată. Oare ei o vor primi bine? Cine avea să ştie. Nu ştia nici dacă va reuşi să-i găsească.

Se ascundeau. Se ascundeau de toată lumea şi probabil că nimeni nu putea s-o îndrume pe drumul cel bun. Asta o întrista şi mai mult. Faptul că era condamnată să umble printre oameni şi să se simtă străină şi singură. O lacrimă sescurse pe obraz, dar chipul îi râmase la fel de rece şi impenetrabil. Însă sufletul îi era zdrobit în mii de bucăţele ce încerca să le adune şi să le pună la locul lor. Nu avea să le poată pune pe toate la loc,

un gol tot avea să rămână între ele.

Vântul începu să şuiere cu putere răvăşindu-i părul şi sufletul. Simţi pereche de ochi aţintiţi asupra ei. Se întoarse uşor, de teamă să nu-şi feerie urmăritorul. Chipul îi rămase impenetrabil atunci când îl zări pe Samin. Bărbatul o privea drăgăstos, de parcă ar fi vrut s-o strângă în braţe. Yassuna îşi retrase privirea priponind-o în apa limpede.

— Yass, se auzi glasul stins al bărbatului. Nu trebuie să pleci dacă nu vrei. Eu o să fiu în stare să am grijă de tine. Te voi duce departe de-aici.

Yass păru să nici nu-l audă şi nici nu avea de gând să-i răspundă, însă avea o rugăminte la el.

— Ajută-mă să plec. Ajută-mă să trec râul. Bărbatul îşi plecă privirea vizibil îndurerat.

— Dacă asta vrei tu, am să te ajut.

Yassuna părăsi locul rece şi se îndreptă spre el. Nu-i adresă nicio privire şi nicio vorbă bună, doar trecu pe lângă el ca o nălucă ce apare şi dispare după voie.

Samin rămase privind-o până dispăru dincolo de stâncile care străpunseseră pământul parcă în dorinţa de-a creşte cât mai sus.

FOCUL SE ÎNTINDE

Orizontul se trezi gri şi trist acoperit de nori grei ce păreau să explodeze din clipă în clipă. Vântul sufla cu putere vuind ca un câine turbat. Copacii se legănau sinistru plecându-şi coroanele

golaşe până la pământ şi ridicându-le la loc spre cer ca într-o veneraţie sinistră. Un tunet îndepărtat rupse cerul în două lăsând câteva picături să se piardă în urletul vântului.

Râul Lacrimilor se ridica învolburat şi ameninţător, creând valuri gigantice care se spărgeau de stâncile din apropiere. Ca un uragan se ridicau valuri urlând în acelaşi timp cu vântul în glas sumbru şi rece. Un fulger căzu răzleţ pe o stâncă joasă strivind-o în zeci de pietricele. Câţiva copaci mai mici au fost smulşi din rădăcini şi purtaţi spre munţii abrupţi, apoi au fost aruncaţi ca într-un joc nemilos.

Cerul începu să plângă cu lacrimi grele şi reci. Vântul vuia tot mai tare ducându-şi cântul până în sufletul sătenilor.

Oamenii se îmbulzeau pe străzile prăfuite în încercarea de-a se adăposti. Abia făceau faţă vijeliei pornite din senin ce părea să-i smulgă de pe propriile picioare şi să-i ridice în văzduh. O căprioară ţâşni printre poteci făcându-şi loc printre săteni spre cărarea care urca muntele. Un stol de păsări lupta din răsputeri să ajungă la streaşină unei case, şi câteva oi se înghesuiră unele în altele aşteptându-şi salvarea.

Râul se învolbură şi mai mult iar vântul cânta la corzile nevăzute ale apei scoţând sunete triste şi înfricoşetoare. Apa părea să iasă din matcă ori de câte ori se lovea de mal.

Câţiva bărbaţi, înarmaţi cu saci de nisip, alergau spre râu încercând să evite o nenorocire. Niciodată râul nu fusese atât de ameninţător, atât de grăitor. De parcă zeii apelor se supăraseră din

cale afară. Bărbaţii luptau cu valurile care păreau să treacă bariera în timp ce femeile încercau să-şi adune animalele speriate.

Yassuna privea şi ea spectacolul, de sus, de pe una din crestele muntelui. Era neabătută, de parcă peste ea nu trecea nici ploaia şi nici vântul. Privirea îi era rece, aproape goală, ca şi cum doar trupul i se afla acolo, dar nu şi sufletul. Părul i se zbătea nervos în ghearele vântului rece. Stropii mari îi acopereau chipul ca nişte lacrimi dureroase, frigul îi fremăta pielea. Dar ea rămânea calmă, calmă şi de neoprit. Ca şi cum întreaga dezlănţuire i-ar fi aparţinut.

Un nou fulger sparse cerul în mii de cioburi ce păreau să pice din clipă în clipă. Yassuna îşi ridică privirea spre cerul greu ca de plumb şi un zâmbet abia schiţat se întrezări pe chipul ei.

„Eu? Eu am făcut asta?” se întrebă plină de admiraţie şi adulaţie. Nu era convinsă că datorită ei se dezlănţuise natura. Nu era sigură că sentimentele ei ar fi putut fi atât de puternice încât să provoace un adevărat dezastru. Dar nu îi era teamă. Se simţea în siguranţă printre lacrimile cerului şi urletul vântului. Nu ştia de ce simte aşa însă se simţea liberă ca o pasăre care îşi poate lua zborul oricând doreşte. Îi plăcea să simtă aerul rece ce îi şuiera pe la ureche, vorbele vântului, cântul ploii. Era atât de fericită, atât de fericită. Ar fi vrut să strige. Ar fi vrut să cheme întreaga natură s-o îmbrăţişeze, fiecare copac sau frunză crescută vremelnic. Gândurile îi zburau ca o arie tăcută, abia auzită.

Apoi privi spre sat. Văzu disperarea sătenilor,

râul care îi amenința cu brațe albastre, cerul ce părea să se rupă în mii de bucățele. Panica era peste tot, peste tot. Dintr-odată se simți vinovată. Era vinovată și numai pentru că ea simțise fericirea în timp ce ei simțeau teama. Se ghemui stingheră lângă un copac sperând ca nimeni să nu o fi zărit, începu să tremure din toate încheieturile: „Ce-am făcut? Ce-am făcut?”. Trupul i se mișca spasmodic fără vrerea ei. Teama puse stăpânire și pe ea, vântul urla în continuare, iar cerul nu avea de gând să-și potolească lacrimile prea curând.

Un tunet se lăsă peste pământ într-un zgomot infernal. Cerul se înnegri și mai mult. Fulgerele păreau să nu mai contenească. Copacii se aplecau tot mai mult în mișcări bizare de parcă și-ar fi unduit trupul într-un dans ceremonial. Yassuna privi umbrele ce cădeau peste sat ca niște păsări de pradă care pică drept la țintă. Râul se ridica tot mai mult udând sacii cu nisip puși cu atâta greutate de săteni.

Alergă speriată în înaltul muntelui: „Ce-am făcut? Ce-am făcut?”. Voia să oprească toată nebunia asta. Voia să-i spună să se termine, dar nu știa cum. Se adăposti între două stânci ce se ridicau una lângă alta ca niște umbre plăpânde. Nu mai simți teama și nici răceala care-i inundase sufletul. Trase aer în piept încercând să alunge orice gând din mintea ei. O sclipire bizară lumină cerul. Un nou tunet împrăștie norii în zeci de direcții. Soarele își făcu loc grăbit încercând să încălzească pământvd. Vântul se opri din urlat dar încă mai sufla, fără viață. Râul își retrase valurile

iar ploaia cădea firav, mocăneşte.

Adormi gândindu-se la ce se întâmplase, dar nu ştia să îşi dea un răspuns.

Ploaia nu se mai oprise de două zile, dar era calmă şi plăcută. Aerul rece se simţea în fiecare cotlon al casei mici. Vântul încă mai şoptea versuri reci şi de nedescifrat. În susul muntelui începuse să ningă încet formând fulare pe crestele golaşe.

Isodra încerca din răsputeri să menţină focul aprins însă casa avea prea multe fisuri, iar vântul intra peste tot. Patul de lemn acoperit cu paie şi învelit într-o stofă groasă, părea şi el stingher în faţa frigului năprasnic. Până şi măsuţa din mijlocul încăperii părea să tremure din toate încheieturile.

Yassuna privea pe fereastră cum vântul îndoaie copacii şi-ncercă să umfle valurile de-acum plăpânde.

— Capriciile nordului, murmură Isodra încercând în continuare să menţină flăcările aprinse.

Yassuna nu o băgă în seamă, gândul zburându-i încă la ziua în care începuse furtuna. Nu ştia cum să explice ceea ce simţea, dar părea că ea a provocat totul. Simţea că aşa s-a întâmplat. Dar cum? Cum era posibil?

— Mamă, ce fel de fiinţe sunt elfii?

Femeia se opri din încercarea de-a ţine focul aprins şi o privi îndurerată. Poate că nu se aşteptase ca Yass să o mai întrebe vreodată de originea ei, cu toate că ştia că întrebarea va veni mai devreme sau mai târziu. Se aşeză spăsită pe scaunul ce abia se mai ţinea pe cele patru picioare fragile.

— Elfii, elfii sunt fiinţe speciale, dar şi neiertătoare. Nu ştiu să-ţi spun multe despre ei pentru că regele ne-a refuzat orice informaţie. Dar mama mea povestea despre o regină elfă. Era frumoasă şi mândră aşa ca tine. Spunea că era plină de magie şi înţelepciune. Putea chema furtuna la o simplă dorinţă, la fel putea chema şi soarele dacă asta îi era pe plac. Cu toate astea elfii sunt fiinţe ce se iubesc doar pe ei şi nu se simt bine decât printre ei. Nu sunt duşmanii nimănui, dar nici alianţe nu fac prea uşor. Ştiu doar că ceva i-a supărat atât de tare încât nu au mai dorit să se arate lumii. De ce? Eu nu ştiu. Dar undeva, departe de împărăţia asta, sigur e cineva care să le cunoască secretul.

— Ar fi putut să cheme o furtună?! Isodra o privi uimită.

— Aşa cred. Cel puţin aşa se povesteşte despre elfi că se nasc cu magia în sânge, că sunt magici, frumoşi şi mândri.

Yassuna oftă întristată.

— Ce s-a întâmplat, Yass?

Copila continuă să privească cerul întunecat.

— Mamă, cred că din pricina mea a început furtuna.

— Ce prostii sunt astea? tună Isodra.

— Nu ştiu sigur cum am făcut-o, dar până nu am zărit disperarea sătenilor nu mi-am dat seama că aş fi făcut ceva rău. Acum ştiu. Oarecum ştiu că eu am fâcut-o.

Bătrâna îşi înăbuşi un oftat dureros.

— Yass, eşti încă o copilă şi nu a avut cine să te înveţe. Nu te învinovăţi pentru că nu ştii să îţi

controlezi sentimentele. Am auzit că elfii muncesc mult pentru a ajunge la această performanţă. Vei avea timp să înveţi şi tu, căci timpul elfilor se scurge altfel decât al oamenilor. Rămâneţi tineri chiar şi secole, iar bătrâneţea vine prea greu. Nu te îngrijora, copilă. Singura ta grijă trebuie să fie aflarea neamului tău căci eu nu mai am mult de trăit şi sătenii te vor trăda fără niciun resentiment.

— De ce? De ce mă urăsc?

— Nu te urăsc, dar le e teamă. Se spune că elfii una vorbesc şi alta gândesc. Nu ştiu dacă este adevărat ori ba, dar ştiu că oamenii simt teamă în faţa unui elf.

— Dar ţie nu ţi-a fost teamă să mă creşti ca pe copilul tău. Isodra zâmbi.

— Eu am trăit prea multe pentru a mă teme de un elf. Şi-apoi am fost educată să-i iubesc şi să-i respect căci ei sunt puternici şi înţelepţi, aşa cum oamenii nu vor fi niciodată.

Să înţeleg că elfii sunt importanţi. Femeia o privi cu coada ochiului.

— Şi cum ai înţeles asta?

Yass se despărţi cu greu de cerul plumburiu şi se aşează lângă mama sa luându-i mâinile într-ale sale.

— Cei ce se tem de anumite fiinţe înseamnă că le dau prea multă importanţă.

Bătrâna râse zgomotos.

— Ai un raţionament ciudat, draga mea. Dar perfect adevărat. Chipul Yassunei se destinse într-un zâmbet larg şi cald.

— Probabil că gândesc asemeni elfilor.

— Mda, cred că sângele apă nu se face. Of, fiica mea. Dacă diferenţa nu ar fi fost atât de vizibilă… Dar toate lucrurile se întâmplă cu un scop anume. Adesea m-am gândit că poate eşti importantă pentru poporul tău. Cine ştie cine eşti de fapt, şi care este scopul tău în lume?

O lacrimă căzu pe obrazul bătrânei însă Yassuna i-o şterse prinzând-o cu degetul ei fin şi lung.

— Nu plânge, tu îmi vei fi mamă indiferent ce o să se întâmple. Nu am vrut să te supăr, dar trebuie să ştiu cum să mă confrunt cu propria persoană. Nu vreau să aduc durere. Am înţeles că nu mai pot rămâne aici, am înţeles că Damien era cel ce mă proteja în faţa celorlalţi. Mă doare inima că trebuie să plec, şi totuşi, înăuntrul meu există fericire.

— Ştiu şi înţeleg. Offf, focul ăsta, remarcă bătrâna când vântul suflă cu putere intrând prin cotloane şi stingând şi ultima bucată de jar.

Nu mai vorbiră despre plecarea Yassunei şi nici despre elfi sau împărăţie. Rămaseră tăcute pentru tot restul serii învelite în pături de lână pentru a se încălzi.

Dimineaţa sosi la fel de închisă şi neprimitoare. Sătenii se obişnuiseră cu capriciile vremii, aşa că îşi urmară treburile firești. Din depărtare se auzi o goarnă ce suna aprig, ca atunci când nobilii pornesc la vânat şi anunţă capturarea vreunui animal.

Isodra se grăbi spre uşă părând înspăimântată. Privi în depărtare, spre Râul Lacrimilor. Rămase nemişcată timp de câteva

minute până când goarna se auzi din nou. Privirea i se umplu de spaimă şi izbucni în plâns.

Yass se duse lângă ea, dar nu vedea nimic în afara râului spumegând, al cerului încărcat de nori şi a pomilor ce păreau să se roage cu braţele întinse pe pământ. Un cârd de păsări trecu grăbit pe deasupra casei scoţând un sunet şters şi răguşit. Încă o dată goarna se auzi, de data asta mult mai tare şi mai aprig. Sunetul părea să colinde întreg satul şi să se izbească de fiecare stâncă în parte. Yassuna simţi un ghiont în stomac care o făcu să se simtă copleşită şi înnebunită totodată.

Isodra o trase în casă şi începu să împacheteze câte ceva grăbită.

— Yass, nu ştiu ce puteri ai, dar dacă le ai cheamă acum toate forţele naturii chiar dacă satul va dispărea de pe faţa pământului.

— Ce se întâmplă?

Bătrâna o prinse de umeri. Avea ochii afundaţi în cap şi plini de lacrimi.

— Yass, te-au trădat. Trebuie să fugi. Trebuie.

— Şi tu?

— Eu sunt bătrână, nu îţi fă griji, doar să îmi porţi amintirea vie şi să-ţi aminteşti că te-am iubit mai mult decât de ai fi fost copilul meu.

Yass o îmbrăţişa cu putere, Uşa se trânti la perete.

Ambele rămaseră cu ochii holbaţi când Samin intră ud până la piele cu ochii injectaţi de sânge şi gâfâind cu putere.

— Hai, Yass. Hai. Nu mai este timp şi pe apă

nu putem pleca. Trebuie să te duc în munţi. Grăbeşte-te!

Isodra puse repede câteva merinde într-o traistă şi i-o oferi celei ce până atunci fusese doar fiica ei. Nu avea altceva să îi dăruiască însă avea să îi dea toată iubirea de care avea nevoie în aceste clipe. O îmbrăţişă cu putere şi îi sărută obrajii albi.

— Du-te, Yass! Du-te!

Yass părăsi casa cu ochii în lacrimi. Se simţea furioasă. Atâta «dreptate în lume. Simţea cum sângele îi clocoteşte în vene. Simţea iun inima avea să-i sară din piept de mânie. Ar fi vrut să ardă tot atul, şi-ar fi dorit ca toată nefericirea ei să dispară odată cu ei.

Samin o trăgea spre munte, dar ea se opri cu încăpăţânare.

— Nu, mergem pe apă.

— Dar, Yass…

Fata nu îl ascultă şi porni spre fierăria lui Damien. Sătenii se adu-aseră în faţa clădirii de dimensiuni mici. Cu toţii erau înarmaţi cu furci, ciocane şi bâte. Yass se cutremură la vederea imaginii. Ştia că ar fi făcut orice s-o împiedice să plece de-acolo. Aruncă o privire fugară pre casa Isodrei. Inima i se sfărâmă în mii de bucăţele, goarna se auzi tot mai aproape iar steagul din vârful catargului începea să se vadă a orizont. Se mânie. Se mânie atât de tare încât simţi cum natura se târneşte în jurul ei. Vântul începu să urle şi să vuiască atât de tare neît se miră de propria forţă de-a mai sta în picioare.

Sătenii se clătinară în faţa naturii

dezlănţuite. Un fulger căzu pe n copac spulberându-l în două. Câteva femei renunţară la arme şi giră spre case. Ceilalţi păreau destul de hotărâţi să-i ţină piept, ununa se porni începând să plouă violent, ca un bici nemilos ce trosnea stânga şi-n dreapta. Femeile părăsiră cu toatele „câmpul de luptă” n schimb bărbaţii au rămas fermi pe poziţie ţinând piept vijeliei. Samin ari în faţă elfei fluturându-şi spada ce lucea rece şi ameninţătoare, Yassuna le arunca priviri fulgerătoare. Câţiva bărbaţi cedară în faţă ochilor ei reci şi nemiloşi, dar cei mai mulţi nu o făcură. Un bătrân ari primul în atac ridicându-şi furca deasupra capului şi încercând a-l înlăture pe Samin.

Tânărul îşi încrucişa spada cu furca, nepăsându-i că îl răneşte. În chii lui se citea o furie aprigă de nestăvilit. Yassuna culese o bâtă de pe jos şi se aruncă în rândul sătenilor cu atâta forţă încât se uimi şi pe sine. Nu îşi dădea seama pe cine loveşte. Mâna părea să-i zvâcnească în stânga şi-n dreapta cu cea mai mare uşurinţă.

Un nou fulger străbătu pământul producând un zgomot infernal. Vântul suflă şi mai tare răvăşind părul Yassunei şi făcând-o să pară înspăimântătoare, dar de o frumuseţe nemaivăzută. Doi bărbaţi cedară, muncându-şi armele şi fugind înspăimântaţi. Yass nu se lăsă impresionată de fuga celor doi şi continuă să lovească în stânga şi-n dreapta cu toată puterea sa. Undeva în spate îl zări pe Samin înconjurat de trei bărbaţi. Tânărul le ţinea piept cu tărie blestemând printre dinţi. Ploaia i se prelingea pe

chip împiedicându-l de multe ori să vadă asupra cui ridica spada. Dar oricât de orb ar fi fost nu contenea cu loviturile ce păreau să ajungă drept la ţintă.

Yass îşi făcu loc printre sătenii furioşi reuşind să intre în fierărie. Barca stătea proptită de un perete parcă aşteptând-o. Nu ştia de unde adunase atâta forţă însă trase de fiarele ce o ţineau prizonieră şi o eliberă. Apoi o ridică deasupra capului şi porni prin ploaie spre râu. Îl zări pe Samin mult în urma sa, dar nu avea de gând să se oprească. Alerga cu toată forţa chiar dacă barca era mai grea decât se aşteptase.

Un trăsnet lovi pământul apoi o scânteie se ridică spre cer. Scânteia se prelinse până lângă cel mai apropiat copac şi în câteva clipe focul izbucni într-un joc de culori luminând cerul şi străpungând norii. Yass se opri doar o clipă privind spre Isodra. I se păru c-o vede în pridvor, dar focul cuprinse întreaga atmosferă luându-i orice posibilitate de-a vedea în depărtare: „Fugi în munţi, mamă. Fugi!”

Trei vulturi survolară cerul croncănind nervoşi. Goarna sună. Vulturi dădură rotocoale în aer părând că nici nu simt stropii reci, apoi păru că planară spre casa bătrânei. Yass continuă să alerge. Goarna suna, de data asta temătoare. Un tunet şi un trăsnet veniră deodată rupând liniştea în mii de note grosolane. Catargul din depărtare luă foc. Glasuri disperate se auzeau de peste tot. Din sat şi de pe ape.

Elfa lăsă barca pe apă. Samin ajunse lângă ea exact la timp. Ambii se urcară în ambarcaţiune

şi porniră pe apele învolburate ce se ridicau şi se coborau ca într-un coşmar nemilos.

Samin vâslea din răsputeri încercând să se lupte cu furia apei. Goarna se mai auzi odată, surd şi înecăcios. Un ultim tunet coborî cu un sunet înfricoşător. Focul cuprinse întreg satul în flăcări ce se ridicau în nuanţe de albastru şi galben combinându-se în înaltul cerului într-un cerc mistuitor. Yass privi pierdută spectacolul mistuitor şi terifiant: „Mamă”.

AN’ – TĂRÂMUL SPERANŢEI

O pată colorată în picături de rouă se arătă pe cerul de cerneală, ploaia se oprise. Copacii îşi ridicară crengile golaşe spre cer părând Că-şi scutură stropii ce îi amenințaseră atâtea zile. Iarba se ridica firavă urinată de mii de flori colorate. Cerbii începură să alerge prin poieniţa luminată slab de-o rază de soare. Păsările ciripeau timid, fără prea multă forţă sau curaj. Un tunet se sparse undeva în depărtare, făcând pentru o clipă ca trilul să se oprească.

Un glas cald şi îmbietor chema soarele din spatele norilor încercând aducă puţină lumină. Femeia stătea pe-un bolovan cu ochii mustrări aţintiţi spre cer. Cântul îi ieşi din gât asemeni unei păsări şi se ică departe, străpungând norii şi lăsând loc unei lumini albe, lăp-ase, ce se revărsa în trepte spre pământ. Femeia continuă să cânte pofida vântului care vorbea cu voce joasă, aproape

moartă. Aerul a rece şi umed, dar ei nu-i păsa. Dimineaţa aceasta avea să fie perfectă.

O pereche de aripi i se desprinseră din spate. Aripi lungi, ca cele ale unei lebede, măiestru construite cu margini argintii. Păreau a fi transparente şi pline de roua care făcea jocuri de culori pe pânza nevăzută. Aripile se uniră în una singură, apoi se zbătură între bătăi regulate şi calme. Soarele păru să se concentreze asupra lor căci un curcubeu minunat le dădu culoare şi formă. Într-o clipă, dispărură, lipindu-se de spatele femeii.

Femeia zâmbi mulţumită când obrazul îi fu atins de-o rază fierbinte. Era mlădioasă, înaltă, iar ochii aveau o sclipire ciudată verde-albăstruie. Frumuseţea îi era inegalabilă în lumina soarelui ce îi lumina întreg chipul. Părul argintiu, tenul alb ca laptele, trupul atletic şi ochii jucăuşi, totul făcea din ea o Afrodită. Îşi deschise din nou aripile şi le flutură în vântul cald ce aducea şoapte de peste tot din lume. Acestea fluturară, apoi începură să bată aerul suficient de tare pentru ca ea să se ridice câţiva centimetri în sus.

Părea că levitează la mică distanţă faţă de pământ, dar aripile o susţineau şi o ridicau cât puteau de mult pe cât puteau. Ieşi din poieniţă iar ochii i se opriră asupra oraşului de ruel ce se ridica alb şi strălucitor dincolo de crestele dealurilor. Lumina se revărsa cu poftă asupra albului imaculat, scăldând-o în raze colorate ce îţi luau ochii. O copilă, apăru de nicăieri, fluturându-şi aripile încă în formare şi încercând să zboare.

Femeia o privi cu nesaţ de parcă ar fi

aşteptat-o întreaga zi. Copila nu îi adresă nicio vorbă sau privire, fiind concentrată pe bătaia slabă a aripilor pe care le purta în spate. Încerca din răsputeri, dar fără succes. În cele din urmă renunţă. Îşi strânse aripile în una singură şi le lipi de spate cu un oftat prelung.

— Nu am să-nvăţ niciodată, se vaită ea.

Femeia râse, încă suspendată în aer fără ca măcar să fi mişcat aripile.

— Ai să înveţi, nu avea teamă. Întotdeauna este greu, dar până la urmă reuşim.

— Of, mamă. Prietenele mele ştiu deja să zboare, numai eu nu pot. Deja au început să se certe care e cea mai frumoasă, ale cărei aripi strălucesc mai frumos şi lucruri de-astea. Iar eu nu pot nici măcar să mă menţin în bătaia vântului.

Femeia îi întinse mâna şi îi mângâie uşor chipul.

— Noi, zânele, suntem fiinţe speciale şi nu s-a pomenit niciodată ca una din noi să nu fie frumoasă sau să nu poată zbura. Dar ţie încă nu ţi-a venit timpul. Într-o zi te vei ridica asemeni unui vultur ce-şi urmăreşte prada şi vei zbura mult, mult deasupra copacilor.

Copila râse.

— Dar noi nu putem zbura atât de sus.

— Aşa e, spuse zâna amuzată. Noi nu, dar tu vei putea. Într-o zi te vei înălţă atât de sus încât toate vor fi mute de uimire.

Copila se aruncă în iarba moale învelindu-şi chipul cu petale colorate şi râzând zgomotos. Ea avea să zboare mai sus decât toate celelalte.

Mama i se alătură şi începu o joacă veselă cu

râsete cristaline care se ridicau tot mai sus în văzduh, bucurând urechile păsărilor ce se opriseră din cântat şi le priveau cu bucurie.

* * *

Regina privea din jilţul dintr-o bucată de marmură, imensitatea cerului. Tavanul era din sticlă uşor colorată, străbătut doar de o sclipire albăstruie ce trecea prin marea încăpere lăsând sclipiri reci pe fildeşul alb şi mat. Min'yara – regina zânelor şi conducătoarea Tărâmului An'-era fascinată de imensitatea bolţii cereşti. Îşi dorea ca aripile ei să se desfacă şi să o ridice sus, departe de nori, mai departe de soare şi de tot ceea ce ar fi putut exista după. Îi invidia pe zei căci ei vedeau pământul de-acolo de sus. Puteau să se rătăcească printre nori şi să colinde pajişti albastre care străluceau în lumina soarelui. Puteau să mintă razele fierbinţi împrăştiindu-se pe toată bolta în sclipiri edenice.

Cerul începea să se limpezească, iar norii păreau să bată în retragere. Tunete fugare se mai auzeau în depărtare însă deasupra ei raze călduţe îşi făceau apariţia de după pătura plumburie. Răsuflă uşurată când şi ultimul nor dispăru din calea ei vizuală. Acum se putea bucura «de un cer senin, dar rece. Sticla de deasupra străluci misterios când prinse o rază în mrejele ei, aruncând umbre albastre pe podeaua de fildeş. Regina zâmbi mulţumită. Iubea zilele în care fildeşul se confunda cu nuanţele cerului senin, îi dădea senzaţia de libertate. Aripile i se deschiseră într-o zvâcnire revoltată. Erau mari, mai mari decât ai oricărei zâne, mari şi frumos colorate

dând senzaţia unui transparent galben-roşiatic. Sclipirile ca de rouă le făceau să pară argintate în lumina colorată care cobora din tavanul de sticlă. Se uniră sus, undeva deasupra capului, dând senzaţia unui evantai colorat din picuri de apă, ce se închidea şi deschidea la un simplu impuls.

Min’yara îşi lăsă aripile să se deschidă la maxim, fluturându-le uşor deasupra capului şi lăsându-le să simtă libertatea unei zile aproape însorite. Pe chipul ei palid se jucau zeci de nuanţe albăstrui completate de nuanţele galben-roşiatice ale aripilor. Doar părul era alb-argintiu, cu o sclipire de rouă proaspătă. Ochii îi erau migdalaţi, duşi aproape până spre tâmple. Pe deasupra erau coloraţi cu un negru aprins ce sclipea, iar dedesubt se observa un roşu uşor trasat mai mult de convenienţă. Buzele sale erau groase şi pline, de culoarea palidă a fructelor de primăvară. Privirea îi era caldă, blândă, iar trupul zvelt şi înalt. Rochia sclipitoare de-un roşu şters îi scotea în evidenţă trăsăturile aproape creionate şi ochii de un albastru intens.

Câţiva străjeri cu aripile deschise, ce ţineau în faţă suliţe lungi învelite în pene de lebădă, făceau un cerc aproape mistic în jurul reginei. Cu toţii erau îmbrăcaţi în straie albe ce sclipeau într-un mod fascinant. Părul lor era la fel de argintiu ca şi al reginei, iar chipurile erau conturate de ochi mari şi migdalaţi de culoarea cerului senin sau a ierbii proaspete.

În marea sală de ruel, pe lângă jilţul construit dintr-o bucată de marmură se mai aflau şi câteva sculpturi ce înfăţişau reginele zâne,

conducătoarele acestui minunat tărâm construit din fildeş alb. Reginele sculptate erau dispuse de-o parte şi cealaltă a încăperi în aşa fel încât soarele să le poată mângâia pe fiecare în parte. Pornind de la jilţ şi până la uşa enormă cu sculpturi fine şi complicate, pornea un covor galben-roşiatic, asemeni aripilor reginei, din mătase scumpă. Pereţii se arcuiau şi ei într-o boltire greu de înţeles ce părea că nu avea să se sfârşească niciodată.

Albul mat al fildeşului de interior dădea o senzaţie de proaspăt şi frumos mirositor. Câteva vaze înalte dispuse printre sculpturile reginelor adăposteau flori colorate ce dădeau viaţă încăperii.

Uşa mare se deschise greoi, însă nu făcu nici cel mai mic zgomot. Un zân îmbrăcat în haine colorate ce îi scoteau în evidenţă ochii şi trăsăturile cioplite parcă, înainta fără să atingă podeaua. Aripile lui se ridicau ca şi un cristal mat care nu reuşea să sclipească. Făcu o plecăciune scurtă lăsând pletele uşor lunguţe să-i acopere privirea doar pentru o clipă. Zânul părea îngrijorat şi după faţa lui s-ar fi zis că doreşte să ia cuvântul de îndată, dar etica nu-i permitea să glăsuiască înainte ca suverana să-i dea voie.

Min’yara păru să-i înţeleagă îngrijorarea căci îi făcu semn să vorbească, însă ea nu îşi luă privirea de la tavanul de sticlă ce părea s-o înnebunească.

— Majestatea Voastră, Râul Lacrimilor s-a umflat atât de mult încât supuşii Domniei Voastre au început să intre în panică. Nu ştim ce e de

făcut, de aceea mă înclin în faţă Domniei Voastre şi aştept un sfat.

Regina îşi coborî aripile stricând astfel evantaiul creat ca un guler domnesc deasupra capului. Îşi roti privirea ca şi cum ar fi căutat ceva anume, abia apoi îl fixă pe cel ce stătea cu chipul plecat în faţa ei.

— Râul nu ne va face probleme. Ce-a fost mai rău a trecut. Oftă uşor tristă apoi continuă: Dacă nu aş fi ştiut că elfii stau ascunşi aş fi crezut că ei au creat furtuna de-acum două zile. A fost atât de puternică. Dacă râul ăsta blestemat nu ne-ar fi unit de împărăţia Ceasului… poate că nu i-am fi resimţit atât de rău furia regelui.

Zânul o privi cu ochii mari părând că nu înţelege întru totul cuvintele reginei.

— Domniţa mea, vreţi să spuneţi că furtuna a pornit în urma unei răzbunări?

— Cine poate şti? întrebă ea mai mult retoric.

Zânul îşi plecă încă odată chipul într-un gest de supunere şi părăsi încăperea.

Regina rămase singură învăluită în gânduri. Domnea de-aproape un veac şi încă nu-i venise timpul pentru a-şi alege un soţ, căci în legea lor era încă o copilă. Încercă să îşi amintească când a apărut râul acela blestemat la nordul ţinutului, dar nu reuşi. Ştia cu siguranăţă că în timpul domniei mamei sale nu existase. De când apăruse Râul Lacrimilor ce înconjura împărăţia Ceasului şi se oprea chiar în Tărâmul An’, zilele ei nu mai fuseseră la fel de liniştite. Râul era mare şi adânc, asemenea unui ocean. Ştia că dacă Ceasornicarul ar fi aflat de existenţa lor atât de-aproape de

împărăţia lui, ar fi pornit un atac primejdios. Mulţi ani se trezise în miez de noapte atunci când auzise sunetul apelor spărgându-se de albie. Mulţi ani suferise în taină când se gândise la eventualitatea de-a fi atacată pe ape. Nu ar fi avut nicio speranţă dacă regele ar fi pornit un atac surpiză, şi sigur ar fi făcut-o dacă ar fi aflat de existenţa lor.

După război prea puţine împărăţii mai rămăseseră la vedere; majoritatea fiind ascunse în spatele vrăjilor. Cu toţii trăiau cu teama de-a fi descoperiţi şi cu toate astea nu doreau să se alieze. Oare de ce? Dar întrebarea nu i se părea absurdă până la urmă. Nici ea nu s-ar fi aliat cu elfii sau arkuzii dacă nu ar fi fost cu adevărat necesar. Pericolul ar fi trebuit să fie prea mare pentru a accepta o astfel de alianţă.

Pluti gânditoare spre fereastra deschisă din spatele jilţului. Străjerii urmară. Aerul proaspăt îi inundă plămânii. Văzu câteva frunze abia rescute care îşi deschideau porii spre razele soarelui. În grădină zări două zâne ce făgeau o gălăgie de nedescris. Ciuli urechile pentru a auzi mai bine.

— Frumuseţea mea este nemăsurată, spuse cea mai scundă al cărui păr cădea pe spate în valuri gălbui şi albe.

— Ba eu sunt mai frumoasă şi asta o poate spune chiar şi regina, rosti cea înaltă.

Zânele continuară aşa mult timp certându-se înflăcărate despre frumuseţea uneia sau alteia, sub privirile amuzate ale reginei.

Zânele. Aşa erau ele. Mult prea vanitoase când venea vorba de propria persoană. Întotdeauna undeva în An’ existau astfel de copile

ce se certau pe calităţile cu care fuseseră înzestrate. Regina le interzisese să mai fie atât de vanitoase, dar nu le putea schimba caracterul. Erau ani mulţi de când nu mai simţise nevoia de-a se lăuda cu chipul ei perfect, iar acum putea să privească cu amuzament ceea ce se întâmpla în curţile palatului.

Când se întoarse constată cu uimire că o aşteaptă o mică zână cu aripile încă în formare ce se ridicau discrete deasupra umerilor. Min'yara îi zâmbi şi îi dădu voie să vorbească.

— Regina mea. Am venit în numele sfătuitoarelor. Vă cer să vă vorbească la apusul soarelui în camerele destinate sfatului.

Chipul Min'yarei se înăspri dintr-odată. Se considera cea mai nefericită regină din lume. Şi când auzea de Sfatul înţeleptelor aproape că se gândea serios la versiunea unei otrăviri în masă. Sfatul înţeleptelor se formase la moartea mamei ei pentru că ea era mult prea mică pentru a conduce de una singură. Ştia că nu venise încă timpul pentru a-şi putea conduce neamul după voia ei, însă nu mai dorea să se simtă împinsă din umbră de zânele acelea bătrâne şi oribile.

O privi pe copilă dur. Chipul îi era rece, aproape de gheaţă.

— Bine, spune-le că am să fiu acolo la lăsarea serii.

Micuţa zână făcu o plecăciune şi dispăru în spatele uşilor ce se închiseră fără niciun zgomot.

* * *

Seara umplu tărâmul de ruel cu sclipiri colorate şi îmbietoare ce se vedeau de dincolo de

dealuri şi păduri. Soarele sângeriu rămase prizonier pentru câteva clipe lăsându-şi undele roşii peste clădirile înalte şi albe. Totul se amestecase într-un alb-roşiatic şi albastru închis. Când soarele dispăru câteva stele îşi făcură apariţia stângaci. Pătura de nori începea să se formeze la loc alcătuind o mantie rece şi întunecată.

Vântul vuia. La început uşor, abia şoptit, apoi zbuciumat parcă aruncând cuvinte grele asupra lumii. În depărtare se zărea Râul Lacrimilor ce se învolbura nervos ridicându-şi braţele negre şi coborându-le în rafale furioase.

Min’yara păşi în camera sfatului. Ferestrele erau deschise pe toate cele două părţi lăsând un aer rece şi greu respirabil să umple încăperea. Podeaua de ruel era rece şi tristă, până şi masa din marmură neagră îşi pierduse luciul părând să se ferească de răcoarea ce invada fiecare colţişor.

Doi străjeri plutiră uşor spre fereşte şi le închiseră sub privirile reci ale bătrânelor zâne. Un al treilea trase scaunul din capul mesei oferindu-i reginei locul ce i se cuvenea. Min’yara ţinu piept privirilor ucigătoare ale bătrânelor ce de mai bine de optzeci de ani începuseră să simtă, gustul puterii. Erau cinci la număr, cinci dintre cele mai bătrâne. Regina presupunea că unele aveau aproape o mie de ani sau cel puţin aşa îi indicau chipurile ridate şi stoarse de vreme. Până şi aripile lor păreau uzate şi peticite, pierzându-şi acea strălucire caracteristică plină de mister ce dădea senzaţia de transparent. Acum păreau a fi din pânză groasă colorată în mod abuziv.

Suverana făcu o grimasă la vederea acestei imagini. Nici nu dorea să îşi imagineze că într-o zi aripile ei ar putea arăta atât de grosolan.

Cele cinci făcură un gest bizar, ducându-şi mâna la frunte apoi lăsând-o pe masă cu palmele în sus. Regina mişcă uşor din cap iar ele îşi retraseră mâinile atât de repede de parcă le pârlise o flacără.

Luminile ardeau mocnit în cupe mari metalice dispuse pe un picior lung şi subţire. Cupele erau aşezate de-o parte şi alta a mesei lumiând doar pentru acea porţiune. O flacără lumină pentru o clipă chipul facial al reginei.

— Vă ascult, spuse ea pe un ton rece ce nu ascundea antipatia. Cea mai bătrână dintre ele se ridică, căci în faţă reginei nu puteau vorbi decât în picioare. Zâna era printre cele mai în vârstă care rămăseseră în viaţă în urma războiului. Se numea Nim’ay iar chipul îi era învăluit de umbre ce se opreau pe fiecare trăsătură parcă acoperindu-i privirea rece. Bătrâna îşi ţinea părul de culoarea plumbului strâns deasupra capului. Îşi fremăta mâinile zbârcite şi anormal de albe, apoi schiţă un zâmbet sec ce ar fi avut drept scop arătarea bunăvoinţei.

— Majestatea Voastră, în cursul dimineţii de azi am primit veşti tulburătoare pe care Sfatul ar dori să vi le aducă la cunoştinţă.

— Atunci vorbiţi mai repede, şi alte zâne aşteaptă prezenţa mea în seara aceasta.

Bătrâna făcu o grimasă mascată de umbrele ce-i căzeau pe chip.

— Prea bine, Domniţă. Vă amintiţi de ziua

eliberării din împărăţia Ceasului. Ziua ce a adus libertatea deţinuţilor ţinuţi prizonieri mai bine de cinsprezece ani.

Regina făcu un semn din mână plictisită, ceea ce o forţă pe Nim’ay să continue.

— Atunci a fost eliberată şi regina elfilor despre care doar zeii ştiu cum de nu a fost descoperită în lunga ei detenţie. După cum bine ştiţi, Majestate, regina a adus pe lume o copilă, în captivitate. Nici asta nu ştiu cum de s-a întâmplat, dar într-o zi vom afla. În ziua eliberării copila a fost pierdută şi s-a presupus că Ceasornicarul a găsit-o şi i-a curmat viaţa. Dar iată că soarta nu este atât de crudă şi elfa a scăpat fiind descoperită de-o femeie din Żiar’. Însă acum trei zile a fost trădată şi oamenii regelui au pornit pe urmele ei. Se pare că a scăpat fugind cu o barcă pe râu. Acestea sunt veştile tulburi ce trebuie să vi le aduc, iar Domnia Voastră trebuie să ia o decizie în această privinţă.

„O decizie”, gândi regina privind cum umbrele sumbre joacă pe chipul bătrânei.

— Şi ce ar trebui să decid?

Bătrânele schimbară priviri reci între ele, iar regina putea să jure că le-a zărit zâmbetele maliţioase întinzându-se pe chipul lor. Nim’ay continuă:

— Alteţă, trebuie să decideţi de îi veţi oferi găzduire sau o veţi lăsa să meargă mai departe fără să ne cunoască existenţa.

Min’yara zâmbi în sinea ei.

— De decizia ar fi a voastră, ce-aţi hotărî?

Bătrânele se priviră surprinse. Urmă un

murmur scurt, însă Nim’ay nu se lăsă şi vorbi în continuare:

— De-ar fi după noi am îndepărta-o de An’, însă decizia nu ne aparţine.

— Şi de ce anume aţi îndepărta-o? insistă regina.

O a doua bătrână pe nume, Haru’yn se ridică vizibil nervoasă.

— Majestaţe, nu trebuie să uităm că elfii nu ne sunt nici aliaţi şi nici duşmani. Însă, aşa cum au mai făcut, se pot folosi de informaţiile ce le vor aduna de la poporul nostru pentru a ne obliga să intrăm într-un nou război.

— Şi care ar fi aceste informaţii preţioase?

Haru’yn rămase cu maxilarele căscate privind aproape ca trăsnită.

— Majestaţe, elfii s-au folosit în trecut de mama Domniei Voastre, şi astfel şi-a pierdut viaţa luptând pentru o cauză…

— Ce ne ameninţa pe toţi, continuă regina. Nici mie nu îmi plac elfii, dar nici nu le pot pune beţe în roate. Acum e vorba de o copilă de doar şaptesprezece ani care rătăceşte de una singură pe apele învolburate ale râului ăsta blestemat.

Bătrânele schimbară priviri fugare între ele. Nim’ay luă cuvântul:

— Majestaţe, elfii sunt periculoşi indiferent de vârsta ce îi însoţeşte. „Şi eu sunt periculoasă pentru mintea voastră”, gândi regina. Chipul i se lumină într-un zâmbet larg: „Dacă tot îmi aparţine decizia, acum să vă văd”.

— Prea bine. Am ascultat părerea fiecăreia dintre voi şi am ţinut seamă. „Da, de parcă mă

crede cineva”. Aşa că decid astfel: Trimiteţi cei mai experimentaţi străjeri în ale zborului s-o ajute pe elfă să ajungă la noi în siguranţă. Apoi vom mai vedea.

Bătrânele pufniră pe nări violent blestemând printre dinţi în timp ce Nim’ay râmase în picioare cu un zâmbet neomenesc pe chip. Ea îşi plecă fruntea şi spuse cu glas aproape mieros:

— Să nu spuneţi că nu v-am prevenit, Majestaţe. Aţi văzut ce furtună a creat doar pentru că a fost mânioasă. Cine ştie ce alte gânduri mai deţine.

— Îmi asum răspunderea. Şi-acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să ajung în altă parte.

Zânele se ridicară în picioare şi făcură o plecăciune, rămânând aşa până când regina dispăru în spatele uşii călcând aerul cu graţie şi demnitate.

Îşi reluară locul şi îşi duseră capetele în palme. Haru’yn se repezi spre ferestre şi le deschise ca mai înainte, lăsând un frig pătrunzător să umple încăperea.

— Ne-a întins o capcană, ne-a cerut sfatul doar pentru a ne face în contră.

Celelalte aprobară din priviri.

— Acum nu mai avem de ales, continuă aceeaşi Haru’yn. Regina, în singurătatea ei, are timp să creeze planuri, pe când noi rămânem în urmă. Dar, cu toate astea, nu e totul pierdut.

Nim’ay o privi neîncrezătoare.

— Şi ce crezi că putem face? îi punem o piedică elfei când calcă pe pământul nostru şi ne rugăm zeilor să-şi spargă capul?

Haru’yn zâmbi perfid.

— Nu, nicidecum. Îi vom arăta toată admiraţia noastră elfei şi în acelaşi timp îi săpăm groapa reginei.

— Ce vrei să spui? interveni o a treia bătrână.

— Lăsaţi pe mine, şi-o să vedeţi.

— Liniştea se lăsă apăsătoare între ele. Vântul vuia cu putere aruncând pale reci şi umede pe ferestrele deschise. Cerul se întunecase cu totul făcând loc doar câtorva stele palide.

VESTEA AJUNGE PÂNĂ-N BA’AL

Împărăţia Veacurilor, aflată la nord-vestul lumii, se bucura de umbrele dese şi gri ce-o înconjurau şi o apărau. Arareori câte o rază de soare intra pierdută prin pânzele negre şi gri. Împărăţia Veacurilor sau Ba’al, aşa cum o numeau locuitorii, era cea mai veche şi mai îndepărtată dintre toate. Prin pântecul ei întunecat trecuseră mii de regi ce îşi construiseră fală de adevăraţi înţelepţi şi buni suverani.

Fiinţele care populau împărăţia se numeau elpidius. Trupul lor era creat din ceaţa deasă şi neagră a lumii. Corpurile lor nu aveau o formă anume, însă gândurile le erau asemănătoare cu ale celorlalte fiinţe. Purtau pelerine negre cu glugi care le cădeau peste chipurile nevăzute, pentru a-şi modela corpul asemeni fiinţelor majoritare, oamenii. Erau fiinţe retrase care nu iubeau razele

soarelui şi nici minciuna pe care ei nu puteau s-o rostească. Întunecate la trup, însă nu şi la minte, retrase din calea oamenilor şi-a mişeliilor ce se revărsau asupra lumii, elpizii trăiau în pace şi înţelegere în întinsa Ba’al

Ba’al era înconjurată în vest de munţi stâncoşi pe care localnicii îi numiseră Har’al Munţii erau acoperiţi de păduri umbroase şi misterioase chiar şi pentru elpizi. Se ridicau semeţi având drept sfetnici două creşte înalte, despre care se povestea că ajung până în cerul zeilor.

În sud se aflau păduri înalte ale căror copaci se împleticeau în crengi groase şi golaşe. Doar câteva frunze îndrăzniseră să crească sub îndrumarea soarelui palid. Însă pădurea părea să se trezească la viaţă, râul mic vuia deja de plăcere, greierii îşi începuseră cântul iar animalele îşi începuseră pelerinajele.

Natura foşnea în jurul Ba’alului, împărăţie construită din pietrele ce cădeau din munţi. Clădirile nu erau şlefuite şi nici impunătoare, dar erau mai mult decât le trebuia elpizilor, sau spiritelor nopţii aşa cum îi numeau cei temători.

Elpizii aveau calităţi unice pe care nicio altă fiinţă nu le deţinea. Nu ştiau să facă magie şi nici nu le era pe plac, dar erau puternici datorită ceţii dese care le contura trupul, fiind de neatins pentru oameni sau zâne, şi chiar pentru vrăjitori şi alte naţii. Singurii care le ţineau piept erau arkuzii şi elfii. Spiritele nopţii răspândeau o răceală paralizantă care nu le mai dădea voie duşmanilor să simtă sau să gândească. Mulţi leşinau în urma

unei astfel de întâlniri, alţii mureau, foarte puţini scăpau doar cu fiori care le făceau trupul să se cutremure.

Regele Ba'alului era Fhar-Dûr, cel mai înţelept din neamul său. Bătrânul spirit era singurul care nu purta straiele negre, preferând o ţinută argintie ce sclipea în beznă răspândind un luciu bizar.

Fhar-Dûr era un conducător retras ale cărui gânduri erau ţinute în mare secret de către cel ce-l urma pretutindeni, Zar-Dûr. Chiar şi Zar-Dûr era un personaj bizar în rândul elpizilor, căci el era adeptul culorii roşu creându-şi fiecare pelerină în culoarea amintită. Regele şi sfetnicul său erau cele mai colorate spirite din Ba'al, însă nimeni nu le punea la îndoială cuvântul şi nimeni nu ar fi îndrăznit să se răzvrătească împotriva lor.

Fhar-Dûr locuia în cea mai înaltă clădire. Era la fel ca celelalte doar că deţinea în plus două turnuri de se ridicau golaşe peste acoperişurile caselor. Ba'al era o împărăţie mare, dar destul de aglomerată datorită numărului mare de locuitori. Casele se înghesuiau una în alta cu toate că spiritele nu ar fi avut neapărat nevoie de acest confort, ei necunoscând somnul, foamea sau durerea. Clădirile erau golaşe pe dinăuntru, arareori se găsea câte un scaun din lemn sau o masă de piatră, ce însă nu erau folosite vreodată. Spiritele nopţii îşi petreceau viaţa ascunşi în umbrele întunecate. Arareori vorbeau între ei sau făceau ceva împreună, preferând să trăiască fiecare cât mai departe unul de celălalt.

Fhar-Dûr încerca să-i unească şi să le spună

despre istoria celorlalte popoare care se luptă împotriva duşmanului fiind uniţi şi crezând cu tot dinadinsul chiar în victoriile ce nu erau posibile. Astfel spera suveranul să îşi motiveze poporul întru unirea sufletească, dar era încă departe de realizarea acest ţel.

Privea din cel mai înalt turn cum umbrele întunecate se-aleargă plumburii şi triste printre clădirile din piatră. Supuşii erau la fel ca întotdeauna pertutindeni şi niciunde. Zări sclipirea albă ca neaua ce străbătea pădurea asemeni unei săgeţi care sclipea în bezna împărăţiei. Urmări cu atenţie traiectoria petei albe frumos lucitoare. Gândul îl duse pe imperiile materialelor din mătase albă ce străluceau chiar şi în cea mai profundă beznă. Privi pe lângă el roba argintie şi decise că nu e la fel de sclipitoare ca şi pata ce părea… O, da, se îndrepta direct spre Ba'al fără să cugete. „Oare ce o fi asta?" se întrebă regele cu glasul minţi. Privirea de sub robă îl căută pe Zar-Dûr, îi făcu semn să se apropie apoi îi indică cu arătătorul pata ce devenea tot mai albă şi mai mare în imensitatea umbrelor.

Vocea sfetnicului era puternică aproape ca un tunet ce se izbeşte de o stâncă. Acesta glăsui spărgând liniştea în mii de cioburi:

— Să-l împiedic, Măria Ta?

Regele părea să cântărească situaţia. Privea fascinat cum pata albă prinde contur şi se ridică în două picioare ca o umbră spumoasă ce spulberă bezna. Conturul alb părea că se clădeşte din picuri sclipitori ce se împletesc dând naştere unui

armăsar de-o frumuseţe neasemuită.

— E un inorog? se întrebă regele pe sine.

Zar-Dûr rămase tăcut privind în depărtare cum conturul calului ce părea a avea un corn în frunte se apropie tot mai mult. Apoi zări călăreţul înveşmântat în negru din cap până-n picioare. Spada îi era trasă şi gata de luptă lucru ce îi induse în eroare pe cei doi.

— Nu, Mărite. E doar o spadă trasă din teacă ce dă senzaţia unui corn.

— Ah, ce dezamăgire. De când nu am mai zărit unul?

— Mărite, nu-i timp. Ce facem cu intrusul?

— Ce rău ne poate face? Lasă-l să vedem ce doreşte.

— Cum porunceşti, spuse sfetnicul şi se făcu nevăzut lăsându-şi mantia roşie să-i dezvelească trupul.

Fhar-Dûr rămase calm în faţa găurii uriaşe făcută în piatră ce se asemuia cu o fereastră. Simţea că veşti importante aveau să-i tulbure liniştea, aproape că simţi un fior rece, dar era doar o senzaţie care nu l-ar fi putut încerca cu adevărat.

Câteva raze de lună se revărsară printre umbrele cenuşii, oprindu-se pe pământul moale şi mlăştinos. Regele văzu cum razele se oglindesc într-o baltă proaspăt făcută. Zări un brotac ce sări speriat din ascunzătoarea sa, apoi urechile îi fură inundate de sunetul copitelor care păreau să intre în pământ cu totul.

Călăreţul îşi opri armăsarul şi alunecă cu graţie din şaua argintată. Aruncă o privire fugară

spre umbrele ce păreau a-l urmări din cotloane întunecate şi zâmbi misterios. Îşi trase şi mai aprig gluga pe chip pentru a nu fi văzut apoi îşi ridică ochii spre turn. Regele se simţi ca şi iscodit. Era bizar, niciodată nu simţise aşa ceva cu toate că trăia într-o lume plină de elpizi ce se puteau face una cu bezna sau cu umbrele. Simţi mânia. O mânie atât de aprigă că-i veni să urle la supuşii săi să-l ucidă pe loc. Însă înţelese că nu ar fi înţelept. Zări silueta ceţoasă a sfetnicului ce i se adresă necunoscutului. Schimbară câteva cuvinte apoi păşiră împreună pe cea dintâi treaptă.

Fhar-Dûr nu fu nevoit să aştepte prea mult până ce oaspetele îşi făcu apariţia. Îi observă mai întâi mâinile albe ce se continuau cu nişte degete lungi anormal de slabe. Nu încercă să-i cerceteze chipul simţind că nu ar fi politicos, însă zări pecetea ce acesta o purta pe inel.

— Inelul unui rege, remarcă Fhar-Dûr cu glas tare.

Necunoscutul îşi plecă fruntea, îşi scoase inelul şi il înmâna egelui. Apoi glăsui cu voce caldă, dar sigură:

— De fapt, e pecetea unei regine.

— Morana, mormăi regele după ce studie cu atenţie inelul şi pecetea.

— Aşa-i, recunoscu pajul.

Zar-Dûr îşi acoperi trupul cu mantia roşie luându-şi o formă aproa-e umană.

— Aşadar, eşti un trimis al reginei arkude, rosti sfetnicul neîncretor.

— Aşa-i, întări încă odată necunoscutul. Regele studia în continuare inelul uşor

neîncrezător.

— Şi ce vrea Morana de la mine?

— Regina mea doreşte alianţa voastră într-o problemă delicată.

— Aşa, făcu regele pe un ton ce părea batjocoritor. Necunoscutul păru că zâmbeşte din spatele glugii ce îi acoperea chipul.

— Da, Măria Ta. Chiar aşa. Dacă aveţi răbdarea necesară am să vă spun despre ce e vorba.

Regele îşi învârti capul în jur. Dacă ar fi avut ochi pe care necunoscutul să-i vadă, ar fi jurat că se uită după ceva anume. Regele chicoti într-un fel sinistru şi rece.

— Din păcate nu avem un scaun pe care să ţi-l putem oferi pentru odihnă, şi nici mâncare care să-ţi îndestuleze burta.

Necunoscutul râse cu poftă.

— Regina mea mi-a mărturisit că aveţi un simţ al umorului cel puţin sinistru.

Regele şi sfetnicul rămaseră tăcuţi părând să cântărească cuvintele necunoscutului. În cele din urmă Zar-Dûr rosti:

— Dar noi nu glumim.

— Da, ştiu, spuse bărbatul plictisit. Nu am timp să vă explic. Mai înainte de toate trebuie să vă spun ceea ce am fost însărcinat să vă spun. Sinarul Mor’rou al bsianului i-a mărturisit reginei mele că regina elfă trăieşte. Regina şi-a trimis deja fiul în ajutorul elfei chiar dacă eu a avut consimţământul consiliului. Acum Morana aşteaptă un moştenitor, aşa că domnia îi este stabilă până când pruncul va veni pe lume. Însă cu

toţii ştim că imediat după aceea consiliul nu va sta cu mâinile în sân.

Regele mormăi ceva pe sub glugă apoi rosti cu voce tare:

— Şi de ce îmi cere tocmai mie sprijin? Dacă o găseşte pe elfă va avea aliaţi mult mai de seamă.

— Regina mea nu s-a bazat niciodată pe poporul elf.

— Şi foarte bine face, concluziona Zar-Dûr.

Întunericul puse stăpânire pe încăpere. Nicio făclie nu se aprinse spre uimirea necunoscutului, însă se resemna cu bezna şi continuă să vorbească:

— Regina mea vă cere această favoare rămânând în datorită la rândul său faţă de neamul Mariei Voastre.

Cei doi se retraseră în umbrele încăperii părând că se sfătuiesc, apoi regele rosti:

— Spune-mi despre elfa pierdută. Ce e cu ea? Necunoscutul oftă.

— Nu ştim nici noi prea multe, zilele aceasta am auzit că satul Żiar' din nordul îndepărtat al împărăţiei Ceasului, ar fi luat foc în urma unei furtuni dezlănţuite. Dacă ar fi să ne luăm după puterile elfeşti aş spune că însăşi elfa noastră a provocat acest dezastru, poate simţindu-se ameninţată, sau poate că a fost fugărită. Regina mea doreşte să-i ofere sprijin în primul rând pentru că este un suflet tânăr ce nu merită o soartă tristă.

— Da, continuă regele. Şi în cel de-al doilea rând ţine neapărat să-l scoată din minţi pe Ceasornicar.

Necunoscutul chicoti.

— Nu cred că ţine să facă o asemenea faptă ce ar putea dăuna poporului arkud.

— Ce ştii tu? se întrebă regele mai mult pe sine. Morana are şi alte motive în afară de cele legate de putere pentru a ne cere ajutor şi a o ajuta pe elfă. Off, cel mai bine ar fi fost să nu aud asta niciodată, căci aşa cum bine ştii avem o datorie neplătită elfilor iar acum vrem nu vrem, trebuie să ne implicăm în salvarea reginei.

— Şi cu regina mea, cum rămâne?

— O să cântăresc în luarea acestei decizii. Dar te avertizez, că de-o fi să acceptăm s-o sprijinim, nu îi va fi uşor, căci va trebui la un moment dat să ne întoarcă o favoare ce s-ar putea să nu îi fie chiar pe plac.

Necunoscutul îşi plecă fruntea în semn de supunere.

— Regina Morana ştie prea bine că va trebui să vă întoarcă favoarea şi se va ţine de cuvânt.

Făcu încă o plecăciune şi dădu să plece când glasul regelui se auzi ca un tunet în timpanele sale:

— Tinere, căci pielea ta albă îmi spune că eşti tânăr, şi nici din neamul arkud parcă n-ai face parte. Aş vrea să ştiu răspunsul la întrebarea mea: De ce îţi ascunzi chipul?

Bărbatul râse înfundat.

— Măria Ta are dreptate. Sunt încă tânăr şi nici arkud nu sunt. a cea de-a doua întrebare ar trebui să vă răspund cu o jignire, aşa că aş prefera să tac.

Simţi că regele s-a încordat, însă glasul nu îi

dădu aceiaşi impresie:

— Aşadar, Morana crede că te-aş putea ucide de ţi-aş cunoaşte identitatea.

— Nu, nu la crimă s-a gândit.

— Atunci şi asta va rămâne un mister pentru mine. Însă, de nu eşti arkud, şi elf nici pe departe, cum se face că îmi poţi ţine piept şi nu numai mie, ci tuturor celor ce trăiesc alături de mine.

— Şi-acesta va rămâne un mister pentru Măria Ta. Regele râse zgomotos.

— Prea bine. Se pare că eşti un tânăr încrezător. Atunci spune-i Moranei că datorită ţie a căpătat un aliat. Am s-o ajut atunci când va sosi momentul.

Tânărul făcu o plecăciune până-n pământ.

— Regina Mea vă va fi veşnic recunoscătoare.

Regele îşi plecă capul la rândul său şi îi făcu semn tânărului să plece. Acesta dispăru în umbrele groase şi în bezna pustie.

— E prima arkudă ce îţi cere o asemenea favoare, Mărite.

— Nu, nu-i aşa, rosti regele cu glas melancolic. Şi mama ei a făcut-o şi am regretat tot timpul că nu i-am oferit sprijinul meu.

— Dar…

Regele îi făcu semn sfetnicului să tacă.

— Viaţa noastră e lungă, prea lungă. Uneori e mai tristă decât a celorlalţi şi de aceea facem şi greşeli ce ne încarcă sufletul. Am regretat decizia pe care am luat-o în legătură cu Aruna, dar timpurile acelea erau mult mai tulburi ca cele de azi.

Zar-Dûr cântări cuvintele suveranului.

— Mărite, dar oare timpurile acestea nu vor deveni la fel de tulburi când Regele Ceasornicar va afla de elfă?

— Cred că a aflat deja, Zar-Dûr, numai că el nu cunoaşte importanţa acestei copile.

— Şi care e importanţa ei?

— Numai cei vârstinici am voie s-o cunoască.

— O vom ajuta?

Regele mârâi sub gluga argintie.

— Ce întrebări sunt astea? Din clipa în care am aflat de existenţa ei am ştiut că o ajutăm.

— Dar Mărite, elfii nu ne-au cerut nicio favoare în schimbul celei ce nu trebuie rostită prinţe noi.

— E drept. Dar ştiu că ne-ar fi cerut-o.

Sfetnicul nu mai insită cu întrebările. Lăsară noaptea neagră să le ascundă trupurile înceţoşate şi nu mai vorbiră mult timp.

PARTEA ÎI
PRINTRE ŞOAPTE ŞI GÂNDURI

ATACUL ÎMPĂRĂŢIEI

Apele râului încă erau învolburate. Se ridicau ca nişte coame înspumate şi se spărgeau în valuri mici şi unduitoarea, împingând barca dintr-o parte în alta. Samin se chinuia din răsputeri să o ţină pe

cursul sudic, însă valurile se încăpăţânau să-i arunce într-o parte şi cealaltă ca într-o joacă. Soarele apusese de mult, făcând valurile să pară monştri întunecaţi ce îşi ridică braţele. Apa părea mai neagră decât noaptea, doar câteva stele sclipeau palid în albia înspumată.

Valuri-valuri se ridicau deasupra bărcii plonjând cu forţă şi făcând-o să se balanseze violent. Samin obosise groaznic. Braţele nu îl mai ascultau iar ochii i se închideau singuri. Frigul îi intrase în oase şi vuietul apelor aproape că-l înnebunea. Începuse să i se facă teamă că nu va ieşi cu viaţă din asta. În depărtare încă se mai zărea fumul negru ce acoperea cerul din pricina incendiului provocat de furtună. Se gândea cu groază la bieţii săteni care nu avuseseră nicio şansă în faţa unei asemenea furii. Elfa era mult mai puternică decât îşi imaginaseră ei, probabil că doar regelui nu i s-ar fi putut împotrivi prin propria furie, dar în rest cine putea să ştie ce altceva mai putea face.

Un tunet slab căzu peste ape oprindu-le pentru o clipă din agitaţie, apoi valurile se ridicară din nou ameninţătoare. Yass trăgea cu putere de cealaltă pereche de vâsle. Părea neobosită şi neînfricată. Samin îi admira această determinare – un om nu ar fi putut să rămână atât de calm şi rece în acelaşi timp. Braţele ei păreau că se luptă cu toate valurile răzbindu-le şi lovindu-le fără încetare, făcându-le să se despartă şi să geamă sub puterea vâslei. Elfa nu dădea semne de durere sau orice alt sentiment. De parcă nici nu îi păsa de ceea ce lăsase în urmă.

Tânărul se lăsă pe spate abia reuşind să-şi mai ţină mâinile pe vâsle. Simţea cum muşchii îi zvâcnesc sub hainele grele, degetele îi amorţiseră din pricina frigului şi era ud până la piele. Trupul îl durea din pricina răcelii ce-l învăluise, atât de rece şi de umed. Oftă uşurat într-o oarecare măsură. Vasul inamic se scufundase şi nu mai era nici urmă de supravieţuitor. Cel puţin valurile nu îi păreau la fel de periculoase ca oamenii regelui. Încercă să îşi adune puterile şi să dea din nou la vâsle. Vântul urla înfiorător, lucru ce nu îi ridica moralul prea tare.

Un nou tunet sparse cerul în două. Părea atât de departe şi totuşi era aşa de aproape. Yass nu schiţă niciun gest controlându-şi fiecare respiraţie şi vâslind cu tot atâta forţă ca şi la început. I se păru că zăreşte câţiva copaci ceea ce însemna că malul nu-i deapite, însă fusese doar o iluzie creată de umbrele dese.

Valurile se rideau iar şi iar vrând cu tot dinadinsul să îi abată de la drum. Yass le ţinea piept cum putea mai bine însă Samin obosea tot mai rău. Stelele şi luna fură acoperite de fumul care se ridica din sat lăsând doar o dâră argintie de-a lungul apei ce se învolbura şi se înspuma.

Samin zări copacii, şi de data asta nu erau doar umbre clădite din întuneric.

— Priveşte, Yass!

Elfa făcu o sforţare aproape inumană să privească în spatele ei. Însă atunci când reuşi, Samin putu să jure că văzu un zâmbet triumfător pe chipul ei.

Vâsleau în continuare luptând cu valurile

negre ca moartea când o licărire ca o flacără dansatoare se zări în nordul râului. Părea a fi o flacără ce pornea dintr-o torţă îndepărtată. Yass scrută întunericul încercând să înţeleagă ce se întâmplă. Flacăra juca în vânt unduindu-se într-o parte şi în cealaltă răspândind raze fugare de-a lungul apei.

Un glas ca un tunet se auzi dinspre nord, făcând-o pe Yass să tresară pentru prima oară.

— Spre sud! Sunt acolo. Ridicaţi velele.

Cei doi îşi încrucişară privirile. Inima tânărului începu s-o ia la trap ceea ce-i dădu forţă să vâslească mai repede.

— Rezistă, Yass. Rezistă, striga Samin mai mult pentru a se încuraja pe sine.

Elfa îi aruncă o privire tâmpă: „Eu rezist, dar să te văd pe tine”, gândi ea plină de putere.

Corabia începu să dezvăluie tot mai multe făclii, chipuri înnegrite şi murdare făcându-şi apariţia în spatele acestora şi urlând cât îi ţineau plămânii.

— Opriţi! spuneau unii.

— Nu aveţi sorţi de izbândă, zbieră un bărbat cu glas împleticit.

— Opriţi în numele regelui şi nu veţi muri!

„S-ar putea să nu muriţi nici voi dacă mila îmi va intra în suflet”, gândi elfa arătându-şi dinţii de un alb impecabil.

Samin îi zări licărirea de nebunie din ochi, vru să-i spună ceva, dar chiar atunci un val se sparse peste el umplându-i gura de apă rece ce îşi făcu loc până în plămâni. Tuşi violent încercând să dea afară toată apa. Simţea că nu mai poate

respira. Îi venea să ţipe, şi deodată se trezi cu un pumn în capul pieptului făcându-l să verse tot ceea ce mâncase cu o zi în urmă.

Yass îl privea neînduplecată.

— Ţi-e bine?

Samin tuşi greoi, ţinându-şi mâinile încleştate pe vâsle.

— Bine, bine. Vâsleşte!

Elfa ridică din umeri apoi se puse pe vâslit ca mai înainte. Însă nu aveau nicio şansă în faţa corăbiei ce se apropia aşa repede de parcă zbura. Câteva săgeţi le zburară pe lângă urechi în încercarea de-ai intimida. Valurile le opriseră căderea de fiecare dată părând că se răzvrătesc împotriva celor de pe corabie. Apele se învolburară spărgându-se de vasul inamic cu greutate. Se auziră câteva ţipete, dar îşi reveniră repede şi cei mai mulţi începură să dea la vâsle în încercarea disperată de-a sparge apele.

Alte săgeţi porniră spre ei, dar şi de-această dată apele se ridicară înspumate prinzându-le din zbor. Samin putea să jure că elfa conduce această luptă. Pe de o parte din pricina privirii ce se oprise asupra valurilor învolburate, iar pe de altă parte pentru că i se păru că murmură ceva. Apoi îşi aminti că ea nu avea cum să spună cuvintele străvechi, deoarece nu le ştia. Încercă să-i evite privirea furioasă şi vâsli cu şi mai multă putere.

Câteva săgeţi cuprinse de flăcări porniră spre ei. Acestea păreau să îşi cunoască bine ţinta căci una se propti între cei doi. Samin lăsă vâslele şi încercă să stingă focul.

— Lasă-l! urlă elfa. Sari!

— Ce?!

Dar până să-i dea vreo explicaţie ea şi dispăru în valurile ce se încruntau şi se mâniau. Tânărul gândi că oricum barca va lua foc în cele din urmă, aşa că lăsă teama de-o parte şi sări. Simţi cum apa rece îi cuprinde mai întâi trupul apoi îi încarcă plămânii. Încerca să iasă la suprafaţă dar nu mai avea puterea să se ridice, iar apa îl purta de colo-colo de parcă nici nu ar fi existat. Simţi că leşină, frigul aproape că îl părăsise, când o mână fermă îl trase de păr şi-l scoase afară. Trase o gură de aer de parcă era pentru prima oară când îl simţea cu adevărat. Un nou val îi acoperi nările şi gura de apă, dar se retrase suficient de repede pentru a nu se îneca.

Elfa înota voiniceşte părând mult mai bună la asta decât la vâslit, îl trăgea după ea cu îndemânare, lucru ce îl uimea pe Samin. Niciodată nu crezuse că poate fi atât de puternică, întotdeauna o privise ca pe o făptură firavă.

Barca se aprinse repede sub căderea a şi mai multor săgeţi. Valurile începură să se ridice şi mai mult părând de neînduplecat. Făcliile de pe corabie începură să se stingă şi să se aprindă. Ambarcaţiunea părea să nu mai facă faţa furiei apelor.

Yass găsi cu greu pământul moale. Valurile se revărsau peste albie ameninţând pădurea. Reuşi să iasă trăgându-l după ea şi pe Samin. Bărbatul era mai mult mort decât viu. Nu reuşi să deschidă ochii. Îşi simţea trupul plin de apă. Zeci de furnicături păreau să-l ardă, dar nu îi mai păsa, voia doar să adoarmă.

Elfa îl trase printre copacii înalţi ce se unduiau ameninţători. Zări în depărtare corabia care se clătina şi aproape că putu să audă ţipetele de spaimă. Un val uriaş rupse corabia în două. Yass îl trăgea tot mai mult pe Samin în fundul pădurii, de teamă să nu fie descoperiţi. În cele din urmă îl lăsă între două tufişuri dese şi căzu lângă el ca trăsnită.

Dimineaţa era la fel de rece şi plumburie ca şi în zilele trecute. O rază de soare apăru rapid apoi se retrase în spatele norilor. Elfa se trezi prima, privind în jurul său. Nu ştiuse până atunci că dincolo de râu există o pădure, din Żiar' nu se vedea. Amintirea satului o îndurera profund „O fi scăpat?". Încercă să îşi alunge tristeţea ştiind că e mult mai important» să iasă din împărăţie, dar nu reuşea să alunge sentimentul de vină ce-o învăluia.

Vântul se oprise din suflat lăsând în urmă un aer rece şi umed. Yass privi spre Săram ce părea să se simtă destul de rău. Îl zgâlţâi de câteva ori şi în cele din urmă reuşi să-l trezească. Tânărul se simţi mai înfrigurat decât fusese în timpul nopţii. Hainele nu se uscaseră pe el, iar oasele îi trosneau sub povara zilei precedente. Încercă să schiţeze un zâmbet, dar nu reuşi.

— Rămâi aici! îi porunci elfa după care dispăru în spatele unor copaci groşi.

Când reveni avea sub braţ nenumărate surcele ce le trânti la picioarele tânărului, apoi îşi scoase traista pe care o purta pe umăr şi căută ceva cu înverşunare. Într-un final găsi o cănuţă metalică şi câteva frunze. Aprinse focul cu

îndemânare făcând să sară câteva flăcări până aproape de coroana copacilor. Puse cănuţa pe un lemn ce doar fumega umplând-o cu ceva apă. Samin o privea cu curiozitate, dar nu îndrăzni s-o întrebe nimic.

Elfa lăsă apa să fiarbă încet în timp ce se încălzea lângă foc, de îndată ce apa începu a clocoti puse două din frunzele misterioase înăuntru şi luă cana de pe foc.

— Ţine, îi înmâna ea tânărului cana. Un ceai special ce va alunga frigul.

El o privi mirat.

— Şi tu?

— Eu nu simt frigul aşa ca tine.

Lui i se păru plauzibil, aşa că luă cana şi începu să soarbă încet în timp ce elfa scoase din rucsac o pâine udă şi câteva bucăţele de şuncă. Puse pâinea deasupra focului încercând s-o mai usuce. Când misiunea fu împlinită, îi oferi tânărului un colţ de pâine şi câteva bucăţi de şuncă.

— Nu avem mult, explică ea. Dar trebuie să prindem puteri. El râse zgomotos.

— Se pare că doar eu am nevoie de puteri.

Ea nu-i răspunse ignorând cu totul spusele lui. După ce mâncă se duse spre râu încercând să afle dacă cei de pe corabie au scăpat cu viaţă. Găsi la mal o frântură din steagul împărăţiei şi o cămaşă sfârtecată de valuri, câteva bucăţi de lemn, ce cu siguranţă nu proveneau din barca ei. Lemnul era lăcuit şi părea mult mai rezistent decât cel din care era făcută barca dăruită de Damien. Aruncă ochii spre nord, sperând să vadă

măcar o frântură din sat, însă nu se vedea decât apă cât putea cuprinde cu privirea. Nicio altă corabie nu se arăta la orizont, iar apele păreau mai liniştite.

Se întoarse cu inima frântă la Samin, nu putuse să accepte gândul că Isodra murise în incendiu. Prefera să creadă că fugise în munţi şi că era salvată. Însă pe chipul ei nu se zărea disperarea, ceea ce îl făcea pe Samin să se îndoiască de sentimentele ei.

— Yass… dar nu reuşi să-şi ducă fraza la bun sfârşit înghiţind în sec.

Ea îi ghici gândul şi răspunse chiar dacă întrebarea nu fusese pusă cu adevărat.

— Îmi pare rău de Isodra, dar nu îmi poţi cere să simt milă faţă de cei ce m-au trădat.

Tânărul negă din cap. A

— Nu, nu vreau asta. Însă mă întrebam ce simţi tu.

— Ce poţi să simţi când lumea ţi se zdruncină sub picioare?

— Vreau să-ţi amintesc că şi lumea mea a dispărut la fel ca a ta. Elfa îi aruncă o privire rece.

— Nu ţi-a cerut nimeni să vii cu mine. Ai făcut-o de bunăvoie. Samin înghiţi în sec.

— E adevărat, dar nici tu nu îmi poţi cere mie să nu îi regret pe cei din sat.

— Şi cine ţi-a cerut una ca asta?

El îşi băgă capul între genunchi încercând să îşi alunge orice gând. Ce fusese făcut, era bun făcut. Probabil că tot aşa ar fi făcut şi a doua oară, aşa că nu era momentul să regrete. Se ridică greoi simţind cum frigul îi cuprinsese tălpile picioarelor.

Degetele îi amorţiseră atât de râu încât avea impresia că o să i se dezlipească.

— Şi-acum? întrebă el.

Ea ridică din umeri, figura rămânându-i la fel de rece ca mai înainte.

— Probabil că va trebui să căutăm o cale pentru a ieşi din împărăţie. Cu siguranţă că toţi ne caută.

El zâmbi ştiutor.

— Din împărăţie am ieşit încă de azi-noapte, doar că niciodată nu am fost la sudul râului. De obicei fac comerţ în Herz, Bram şi Yass, ceva mai la est, la doar o aruncătură de băţ faţă de Żiar'. Nu ştiu unde ne aflăm şi niciodată nu am văzut pădurile de-aici.

— Atunci, vom străbate pădurea şi vom vedea unde ne va duce. Elfa îşi scoase pelerina neagră şi o îmbrăcă acoperindu-şi chipul cu gluga. Mângâie materialul amintindu-şi de biata Isodra ce muncise atât pentru a o coase.

Stinseră focul acoperindu-l cu pământul moale şi mâlos încercând să nu lase nicio urmă a poposirii lor acolo şi porniră în susul pădurii acolo unde copacii păreau că se înghesuie unii în alţii.

YASSUNA ATACĂ

Mergeau de trei zile prin pădurea ce părea să nu se mai sfârşească. Noroiul se uscase pe hainele şi chipurile lor făcându-i să arate ca nişte cerşetori. Nu găsiră în drum niciun râu care să

şerpuiască printre copaci şi să le ofere apă proaspătă. Cel puţin soarele începuse să îşi arate razele, iar norii erau destul de îndepărtaţi. Frigul nu mai era atât de aprig, în schimb pădurea le punea destule piedici.

Nu dormiseră de două nopţi din pricina lupilor ce le dăduseră târcoale, mârâind furioşi şi înfometaţi. Însă părea că ori de câte ori Yassuna se ridica spre ei, se intimidau şi se îndepărtau. Elfa încerca în zadar să le vorbească, aşa cum i-ar fi vorbit unui câine sau unei pisici. Samin rămăsese mut în faţa încercării ei de-a îmblânzi lupii, însă ştia de la mama sa că nu trebuie niciodată să te pui cu mintea unui elf.

Trecuseră cu bine de cele două nopţi, dar Yass încă mai simţea suflul lupilor ce îi urmăreau şi în timpul zilei. La sfârşitul zilei, atunci când soarele asfinţi roşu, însângerând cerul, au ieşit din pădure. Zona se continua cu dealuri, nu prea înalte, ce se arcuiau asemeni unor cocoşi de cămilă. Soarele se revărsa peste iarba abia crescută până la orizont unde se sfârşea cu o dungă sângerie.

Samin fu recunoscător că ieşiseră din desişul pădurii acolo unde lupii îi adulmecau noapte de noapte, însă nu îndrăznea să se apropie mult de copacii falnici. Merseră spre vest până când luna apăru mândră în vârful boitei, călăuzindu-le paşii cu raze luminoase. Şi elfa se simţea ceva mai relaxată observând că lăsaseră mult în spate pădurea. Nici lupii nu se mai simţeau prin apropiere ceea ce însemna că pentru moment erau în siguranţă. Făcură focul ascunşi de două dealuri

ceva mai înalte şi dormiră până când dimineaţa îi trezi în trilurile păsărilor care survolau cerul.

Se anunţa o zi călduroasă. Soarele îşi desfăcu toate razele întinzându-le peste tot pământul. Roua sclipea veselă pe firele de iarbă, iar frigul dispăruse aprobe cu totul.

Continuară să meargă spre vest, după ce mâncară o bucată de pâine care se învechise şi se întărise. Şunca o ţineau pentru zilele cu adevărat grele, dar Yass spera să găsească adăpost şi mâncare până la sfârşitul zilei. Îşi trase gluga pe cap ferindu-se de privirile indiscrete ce le-ar fi putut apărea în cale.

Abia la amiază se opriră, atunci când elfa îi făcu semn lui Samin să nu mai facă nicio mişcare. Ochii i se mişcau că ai unui animal de pradă, lucru care-l sperie pe tânăr. Părea că adulmecă aerul şi vede dincolo de dealurile şi copacii ce apărură trişti şi răsfiraţi.

Yass îşi aminti de spada ce-o avea la brâu însoţitorul ei. Nu mai ţinuse niciodată o sabie în mână, dar asta nu o împiedică să nu i-o tragă de la brâu şi s-o ridice în aer. Samin nu scoase niciun cuvânt, urmând încă o dată sfatul mamei de-a nu se pune cu mintea unui elf. Yass părea că ştie ce face, aşa că nu era încă momentul să intre în panică.

Elfa se mişcă rapid şi fără zgomot, asemeni unei feline care ştie exact unde să atace. Urcă dealul pe brânci şi rămase cu privirea aţintită spre ceva anume. Samin vru să se ducă după ea, dar un simplu gest al elfei îl făcu să înmărmurească pe loc. Nu înţelegea cum de şi-a dat seama de la o

asemenea distanţă de intenţia lui, dar nici nu avea de gând să întrebe. Ştia sigur că nu avusese aceste calităţi înainte de-a porni în această aventură. Sau nu le observase el? Oricum ar fi fost, fiinţa aceasta începea să-l sperie.

Yass se retrase spre el la fel de repede precum urcase în vârful dealului.

— Fiinţe stranii, spuse ea.

— Cum adică?!

Elfa îşi adună gândurile şi spuse:

— Ştiu că nu am idee despre fiinţele care se află în lume, dar astea seamănă cu nişte zâne.

— Serios?! se miră tânărul pe un ton sceptic. Yass îi aruncă o privire glacială.

— Aveau aripi transparente ce se colorau în lumina soarelui, şi nu atingeau pământul când mergeau.

Samin se scarpină în cap ridicând dintr-o sprânceană.

— Pe toţi zeii, se pare că ai dreptate. Dacă stau să mă gândesc… E fabulos, nu am mai auzit de zâne de pe vremea când trăia biata mea bunică.

— Sunt periculoase?

— Nu ştiu. Dar ştiu că sunt destul de bine organizate şi că nu le plac elfii.

Yass îşi ţuguie buzele.

— Da, mă aşteptam. Există vreun popor căruia îi plac?

— Elfilor, glumi tânărul.

Yass ridică spada deasupra capului. Pentru o clipă Samin se simţi în pericol din pricina glumei făcute, dar pe dată îşi dădu seama că zânele se

năpusteau spre ei. Nu mai avu prilejul să-i ia spada Yassuneidin mână aşa că se retrase ca un şoarece în spatele ei.

Zânele veneau spre ei cu o viteză uimitoare. Aripile lor, într-adevăr, sclipeau în soare în mii de culori care luau privirea. Samin era fascinat de frumuseţea şi graţia cu care călcau aerul fluturându-şi aripile deasupra capului ca nişte adevărate regine. În schimb, Yass nu era impresionată aproape deloc. Înainta spre ele cu spada deasupra capului, iar când auzi strigătul uneia din ele – Elf –, se năpusti furioasă.

Zânele se ridicară şi mai mult faţă de pământ luându-şi de pe spate arcurile şi trimiţând săgeţi în capul cărora se aflau pene albe de lebădă. Elfa îşi ghemui capul între picioare încercând să se ferească de furia săgeţilor. Zânele păreau provocate, trimiţând tot mai multe săgeţi şi râzând mulţumite.

Samin o văzu pentru prima oară pe elfă în dificultate. Făcu semn disperat din mâini încercând să oprească atacul, apoi se năpusti spre Yass, încercând s-o protejeze. Însă zânele zburară dincolo de elfă punându-se în faţa ei ca un zid. Samin rămase pe loc neştiind ce să facă. Reacţiile lui erau nule, nici măcar nu se putea gândi la o mişcare anume. Le privea cu disperare, când o văzu pe una din ele pierzându-şi echilibrul zborului şi prăvălindu-se pe pământ ca un bolovan. Celelalte nu avură timp să reacţioneze când Yass îşi ridică spada şi le atinse aripile cu tăişul ce strălucea rece. Alte două se prăvăliră. Între timp cele rămase în zbor o prinseră pe Yass de – mâini

şi o ridicară în aer atât de sus cât putură, apoi îi dădură drumul violent. Samin privi îngrijorat spre spada ce nu se dezlipea de mâna elfei. Însă ea avu prezenţa de spirit de-a o arunca pentru a nu se răni în cădere.

Se rostogoli până la picioarele lui. Câteva vânătăi îi acoperiră chipul, dar ea se ridică de parcă ar fi câştigat lupta şi le aruncă priviri mânioase. Una din zâne ridică spada şi i-o arătă elfei ca pe un trofeu de război.

— Luptă-te pe pământ, zbieră Yass. Luptă corp la corp, fără arme. Asta dacă ai suficient curaj.

Zâna ale cărei plete arginii se scăldau în lumina soarelui, păru vizibil deranjată de proasta creştere a elfei. Îşi retrase aripile lipindu-le de spate şi porni spre ea ca o vijelie. Yass o privea calmă fără să aibă intenţia de-a se da la o parte din calea ei. Aşteptă răbdătoare ca zâna să se apropie. Singurul gest pe care-l făcu fu să întindă piciorul ce se încrucişa cu cel al rivalei, făcând-o să cadă cu capul în pământ. Nu aşteptă ca zâna să se ridice, ci se năpusti asupra ei aproape sufocând-o. Îi duse mâinile la spate cu agilitate, apoi zâmbi satisfăcută.

— Dacă vreuna din prietenele tale se apropie, vor avea ocazia să te cunoască pe dinăuntru.

Zâna oftă şi le porunci celorlalte să stea la distanţă. Samin, în schimb, era năucit de-a dreptul. Nu înţelegea când Yass devenise atât de crudă. Privea fără să poată reacţiona într-un fel sau altul de parcă simţurile îi amorţiseră.

Elfa o ridică pe zână mai mult cu forţa

ţinându-i mâinile strâns la spate.

— Nu prea dau dovada de inteligenţă, îi şopti lui Samin apoi îşi ridică privirea spre celelalte. Vreau să vorbesc cu conducătorul vostru, altfel…

O voce caldă şi armonioasă se auzi din spatele celor care creaseră un zid.

— Nu-i nevoie, mărite elf, sunt aici.

Yassuna rămase uimită de frumuseţea şi graţia reginei al cărei păr curgea în valuri argintii pe umeri acoperindu-i aripile colorate. Pentru o clipă păru înfrântă, apoi îşi reluă privirea trufaşă şi făcu o plecăciune stângace.

— Presupun că eşti regina…

— Min’yara, completă zâna zâmbind fericită. Mi-am trimis supusele în căutarea ta, mândră elfă, când le-am simţit în pericol şi m-am îndreptat spre ele. Îmi pare rău pentru primirea făcută.

Yass lăsă capul în pământ şi îi dădu drumul prizonierei.

— De fapt, Regină Min’yara, eu sunt cea vinovată. Eram convinsă că sunt trimise de împărăţie.

Regina râse zgomotos ridicându-şi aripile deasupra capului.

— Da, eram hotărâtă să le pedepsesc, dar sinceritatea elfilor nu se dezminte nici de data asta. Vino, tu şi însoţitorul tău. Vă voi găzdui în palatul meu, acolo unde vom putea vorbi în voie.

* * *

Tinerii au fost încântaţi de sclipirea cristalină a fildeşului ce ridica palatul. Admirau camerele mari şi luminoase, zecile de oglinzi, dar cel mai mult le plăceau aripile cu coloraturi atât de

diverse ce se ridicau în jurul lor. Regina le oferi câte o cameră încăpătoare şi haine noi în care să se poată schimba. După ce îşi spălară trupul îşi îmbrăcară noile straie. Pentru Yassuna era destul de ciudat ceea ce se întâmpla. Nu îmbrăcase decât de puţine ori o rochie, iar cea pe care i-o oferise regina ştia sigur că nu i se potriveşte stlului ei. Era o rochie albă cu fir de argint ce i se mula pe corp şi îi lăsa umerii liberi, lăsându-i astfel părul să i se răsfire pe spatele gol. Se simţi oarecum ca o păpuşă. Îi venea să-şi sfâşie veşmântul însă ştia că asta ar mânia-o pe regină. Încercă să se comporte decent atunci când fu chemată la masă.

Samin arăta ca un adevărat prinţ în costumul unui zân. Până la brâu era absolut normal, dintr-un material fin şi sclipitor, însă bluza ce îi acoperea bustul nu îi acoperea şi spatele. Explicaţia era simplă; zânii au aripi pe care nu şi le pot acoperi, dar asta nu o opri în a schiţa un zâmbet.

— Dacă spui ceva… încercă s-o ameninţe el când îi zări privirea amuzată.

Yass nu mai scoase niciun cuvânt până când nu ajunse în sala tronului. În faţa jilţului de marmură se întindea o masă de cristal lungă cam de doisprezece picioare. În capătul mesei se afla regina care le zâmbi cu bunăvoinţă. Pe lângă ea se aflau cele cinci bătrâne din Sfatul înţeleptelor, cu priviri reci şi goale. Min’yara îi pofti să se aşeze pe cele două locuri libere din stânga şi dreapta sa. Vorbiră mult în timp ce zâni frumoşi îmbrăcaţi le tot aduceau mâncare şi vin. Min’yara îi vorbi despre An’ şi despre frumuseţile tărâmului. Apoi

fu rândul elfei şi a lui Samin să-i povestească aventurile prin care trecuseră.

În tot acest timp bătrânele îi priveau cu scepticism. Când ospăţul luă sfârşit, Nim’ay se ridică şi făcu o plecăciune în faţă reginei şi a oaspeţilor.

— Suntem mândre să ospătăm alături de un oaspete elf, nu că cel uman ne-ar deranja. Dar noi, nu am avut niciodată ocazia să vorbim cu unul din neamul Domniei Voastre.

Yass surprinse privirea scârbită a reginei, însă în acelaşi timp şi ea se simţi scârbită auzind că bătrâna i se adresează ca unei regine. Nu îşi mişcă privirea tăioasă de pe chipul bătrânei, simţind cum pulsul îi zvâcneşte în tâmple.

— Şi eu sunt încântată, însă aş dori să vorbesc singură cu regina voastră. Dacă timpul îmi va permite am să vorbesc şi cu voi cu toate că nu ştiu ce aţi putea afla despre poporul meu ţinând cont că nici eu nu ştiu prea multe.

Nim’ay rânji într-un mod nefiresc apoi făcu o plecăciune, le făcu semn celorlalte s-o urmeze şi dispărură în spatele uşii. Samin o mustră din priviri, dar ea nu îi dădu nicio importanţă. Regina începu să râdă zgomotos scoţând sunete cristaline.

— Eşti prima care le pune la punct cum trebuie, spuse ea printre lacrimi de râs. Dar îmi e teamă că asta îţi va aduce ceva necazuri.

— Mie sau ţie?

— Yass, interveni Samin.

Regina îi făcu semn să se oprească. Chipul îi redeveni blând şi serios.

— Ai dreptate. Mie îmi fac viaţa amară încă de când am urcat pe tron.

Elfa o privi uşor surprinsă, spre bucuria lui Samin. Nu se aştepta ca ceva s-o tulbure. Apoi îi auzi glasul cald, aşa cum nu il auzise niciodată.

— Ai trimis după mine sperând că elfii te vor ajuta să scapi de ele, nu-i aşa?

Regina se îmbujora făcându-i obrajii albi să pară doi boboci de trandafir.

— Aşa-i, recunoscu ruşinată. Vezi, eu sunt prea tânără pentru neamul meu, aşa cum eşti şi tu pentru neamul tău. Ştiu că nu cunoşti multe despre tine însă vreau să îţi dezvălui câteva lucruri ce ţi-ar putea părea interesante.

Samin se retrase cu o plecăciune mai mult decât protocolară dându-şi seama că cele două au multe să-şi împărtăşească. Şi aşa a şi fost. Min’yara îi vorbi elfei despre vârsta înaintată a neamului ei. Îi spusese că unii ajunseseră aproape nemuritori de-a lungul secolelor însă rata mortalităţii se ridica în jurul a două mii de ani. De aceea un elf la o sută de ani era încă nepotrivit pentru o funcţie importantă, dar încă din fragedă pruncie era un luptător senzaţional. Îi explică şi de ce nu se simţea bine într-o rochie – care oricum îi venea foarte bine – explicându-i că elf ele erau născute pentru război. Ele nu se căsătoreau, dar uneori aveau copii doar de dragul de-a simţi pe cineva aproape. Îi vorbi mult despre neamul ei, evitând de fiecare dată să-i dezvăluie adevărata origine, fiind de părere că asta nu este menirea ei.

Yass o ascultă cu interes, fiind fascinată de puţinele informaţii ce-i ofereau o imagine despre

neamul elf. Apoi regina îi povesti despre Sfatul înţeleptelor şi despre felul în care doreau să-i ia puterea încă de când se urcase pe tron. Recunoscu în faţa ei că avea nevoie de aliaţi puternici asemeni elfilor. Apoi îi povesti câte ceva despre Ramûti, război despre care Yass ştia prea puţine. Îi descrise poporul arkud şi pe regina Morana, ce era mai neînduplecată decât orice elf, despre piticii care trăiau în deşertul Mnemess şi despre regii necunoscuţi ce conduceau acelaşi deşert şi îşi doreau mai mult decât Ceasornicarul puterea elfă şi arkudă la un loc.

Vorbiră până târziu în noapte, Min'yara povestindu-i elfei despre fiecare lucru pe care îl cunoştea şi pe care il putea dezvălui.

— Voi sunteţi bune luptătoare? se interesă elfa după ce orice alt subiect se epuizase.

Regina zâmbi, dar zâmbetul îi era şters şi trist.

— Nu, noi nu prea ştim să ne luptăm aşa cum bine ai observat şi tu. Tragem cu arcul şi uneori ne folosim de lance, însă nu suntem nişte luptătoare adevărate. De aceea ne şi ţinem tărâmul ascuns, pentru ca împărăţia să nu ne poată găsi. Cel puţin aşa sperăm noi.

— Aşadar, voi nu aţi participat la război.

— Nu, recunoscu ea îmbujorându-se din nou. Sau, în fine, unele din noi au făcut-o, însă au pierit. Nu avea rost să ne implicăm în ceva ce nu am fi putut câştiga. Mama mea a murit acolo, de aceea bătrânele îi urăsc atât de mult pe elfi. Ele cred că elfii au convins-o să meargă la luptă.

Elfa ridică din sprânceană.

— Şi tu, tu ce crezi?

Regina oftă însă chipul îi rămase destins iar ochii îi păreau sinceri.

@— Eu cred că ea era prea încăpăţânată pentru a face ce nu vrea. Nimeni nu ar fi reuşit s-o convingă de ceva anume dacă nu era chiar ea convinsă de acel lucru. Nu i-am acuzat niciodată pe elfi. Mama îi adora şi de nenumărate ori aşteptam împreună venirea primăverii şi cinsteam natura. Eram prea mică atunci pentru a-mi aminti prea bine, însă mi-o amintesc pe regina elfă. Era la fel de frumoasă ca tine. O invidiam pentru asta. Într-o zi a venit la mine şi mi-a spus că eu sunt mai frumoasă ca ea şi că aripile mele vor creşte mari şi vor sclipi în lumina soarelui şi-a stelelor. Am iubit-o pentru asta şi nu am reuşit să mi-o scot niciodată din minte.

Yass îi zâmbi mulţumită de răspuns. Îi era greu să vadă atâtea opoare împotriva neamului ei. Nici ea nu ştia pe deplin ce să creadă, ar încerca să se apropie de elfi încă de pe acum şi să le acorde încredere, până la urmă ea nu era o persoană rea, e drept că se schimbase puţin de când părăsise Żiar'ul, dar încerca să îşi menţină mintea limpede i s-a gândească aşa cum ar fi corect.

— Tu ştii unde sunt elfii? Regina o privi uimită.

— Nimeni nu ştie unde sunt ei, de mai bine de cincizeci de ani s-au baricadat într-o lume a lor, ferind-o prin vrăji aşa cum facem şi noi. În încercat să comunic cu ei aşa cum făcea mama pe vremuri. Cânta vântului şi îi spunea ce să le

transmită, dar vântul s-a întors şi mi-a pus că elfii s-au îndepărtat de natură. Multă vreme am crezut că se scund alături de pitici, cu toate că ei nu au fost niciodată apropiaţi, nsă nu-i aşa. Chiar regele piticilor a jurat cu capul că nu ştie nimic despre ei, nu că l-ar fi deranjat prea tare.

— De ce piticii şi elfii nu sunt aliaţi? Regina râse zgomotos.

— În ciuda neînţelegerilor ei chiar sunt aliaţi. Însă există un război de idei între ei, iar piticii sunt tare încăpăţânaţi – nu că elfi nu ar fi, dar uneori am senzaţia că piticilor nu le poţi scoate ideile din cap nici de-ar fi să-l spargi.

Fu rândul Yassunei să râdă cu gura până la urechi. Regina constată că este deosebit de frumoasă atunci când râde ceea ce o duse cu gândul la cearta din grădină: „Eu sunt mai frumoasă”. Zâmbi şi ea amintindu-şi de cearta celor două zâne.

Încă mai vorbeau când zorii se revărsară veseli prin draperia de mătase mângâindu-le cu razele lui calde.

— Cred că ar trebui să ne odihnim, apoi vom hotărî încotro o vei apuca.

— Aşa-i, recunoscu elfa. M-am simţit atât de bine cu tine că am uitat că am două nopţi de nesomn.

Un paj intră în încăpere la sunetul clopoţelului şi o conduse pe Yassuna în camera ce-i era destinată.

ŞOAPTE

Camera elfei avea acelaşi tavan din sticlă uşor opacă ca şi camera tronului. Putea să observe lumina difuză ce cădea peste încăpere încadrând patul cu baldachin într-un alb fantomatic. Razele se răsfrângeau uşor albăstrui prin tavan coborând peste podeaua de fildeş lucios. Nu prea înţelegea de ce regina nu preferase acelaşi tip de podea şi în încăperea tronului, fildeşul lucios putea avea nuanţe minunate în revărsarea soarelui.

Îi plăcea jocul de lumini ce se propaga în cameră formând umbre discrete care se plimbau dintr-o parte în cealaltă a camerei. Fotoliile din partea opusă patului şi măsuţa de marmură îi păreau nepotrivite pentru o asemenea încăpere. Nu exista un paravan care să delimiteze camera de dormit de cea de primit, ceea ce îi crea disconfort. Se simţea bine în asemenea încăperi, chiar dacă ea nu cunoscuse decât camera mică din piatră, ce nici măcar nu era finisată, şi prin care – adesea – intra curentul. Însă nu se simţise neîndreptăţită când primise camera, aşa cum probabil s-ar fi simţit o fată de la ţară. Consideră că de vină pentru aceste sentimente este chiar neamul ei. Probabil că ei trăiau într-un lux asemănător şi nu îşi putea închipui un elf sărac, aşa cum se întâmpla cu oamenii.

Din câte aflase de la Min’yara elfii erau cu toţii trufaşi şi mândri de neamul lor, ceea ce o ducea cu gândul la bogăţii imense. Era convinsă că un elf sărac nu ar fi putut fi atât de trufaş ca

unul bogat. Dar poate că – şi, da, la asta nu se gândise – poate că bogăţia lor nu consta în nestemate şi aur asemeni piticilor. Poate că ei erau într-adevăr deosebiţi aşa cum simţise şi ea în toţi anii în care crescuse în Żiar'. Se întinse în patul moale cu aşternuturi de mătase privind înspre tavanul ce părea să se joace cu lumini sclipitoare pe chipul său. Aproape că nici nu mai simţea oboseala din ultimele zile şi nu-i mai păsa de ce avea să se întâmple.

În zilele ce urmară legătura dintre elfă şi regina zână deveni tot mai apropiată. Min'yara prefera să-şi petreacă fiecare clipă liberă alături de ea, iar elfa învăţase să râdă alături de regină. Păreau a fi două copile care îşi sudează o prietenie ce avea să dureze veşnic. În cele din urmă îşi deschiseră sufletul una în faţa celeilalte mai mult decât ar fi făcut-o în mod normal. Yass începuse să regrete tot mai mult pierderea celei ce o crescuse. Îi povesti zânei despre cât de tare se speriase când provocase prima furtună şi de cât de mult îşi dorise ca întreg satul – cu trădători cu tot – să ardă din temelii. Acum se simţea vinovată pentru fiecare suflet ce a murit în timpul acelei furtuni. Însă Min'yara încercă s-o consoleze spunându-i că nu ştia încă să îşi controleze furia şi puterea care zăcea în neamul ei. Evident, pentru elfă nu era o consolare adevărată, dar se simţea mai bine ştiind că zâna îi înţelege sentimentele şi că este aproape de ea.

În următoarele zile Min'yara o familiariza cu An' şi cu frumuseţile pe care le deţinea acest tărâm. Elfa a avut ocazia să vadă şi o ceartă – deja

obişnuită – între câteva zâne ce îşi puneau la îndoială frumuseţea, sau fluturatul suav al aripilor. Cele două se distrau de minune când erau împreună. Uneori Samin le urma, dar în tăcere mirându-se şi el de schimbarea ce-o produsese zâna în sufletul elfei. El nu o văzuse niciodată râzând, ceea ce îi umplea inima de fericie. Yass era frumoasă oricum, dar când o vedea cum râde îi părea de mii de ori mai frumoasă. Fusese mereu îndrăgostit de ea, însă, acum sentimentul iubirii îl copleşea cu totul.

De multe ori le privea pe cele două de la fereastra camerei sale. Era fericit pentru Yass, dar ştia că această bucurie nu va dura la nesfârşit. Le urmărea adesea şi pe cele din Sfatul înţeleptelor şi înţelegea că pun ceva la cale. Aşa că tânărul se hotărî să le acorde mai multă importanţă şi să afle ce plănuiesc.

Într-una din zile, când Yass şi Min'yara se bucurau de razele soarelui, le urmări pe Nim'ay şi pe Haru'yn, până în camera sfatului. Se lipi cu urechea de uşă rugându-se ca nu cumva să treacă cineva şi ascultă cu mult interes conversaţia dintre cele două.

La început nu se auzi nimic, apoi vocea dură şi rece a Nim'ayei se auzi străpungând uşa de fildeş:

— Şi care îţi era planul, Haru'yn?

Bătrâna se plimbă satisfăcută în jurul mesei şi rosti:

— Tuturor le este teamă de furia elfească. Este? Nim'ay clătină din cap.

— Bun, continuă cea de-a doua. Noi,

bătrânele, mai ştim câteva cuvinte magice încă din timpul reginei ce ne-a adus puterea.

— Aşa-i, confirmă Nim’ay.

— Bun, atunci cred că am fi în stare să dezlănţuim şi noi puţin natura. Încă mai ştiu cum ne învăţa regina elfă în timpul în care cele două neamuri petreceau împreună.

Faţa celei dintâi se lumină dintr-odată.

— Haru’yn, eşti cu adevărat deşteaptă. Sigur. Acum înţeleg. Dezlănţuim furtuna, dăm vina pe elfă şi pe Min’yara. Astfel încât ambele vor fi alungate.

Lui Samin îi fu suficient. Auzise ceea ce dorea să audă, acum era momentul să le avertizeze pe cele două şi să pună la cale un plan.

Chiar în seara aceea Samin le ceru să le vorbească între şase ochi. Le povesti fiecare amănunt pe care îl auzise din spatele uşilor închise, lăsând pe chipul celor două urme adânci de indignare.

— Ştiam eu, spuse regina. Ştiam eu că pun ele ceva la cale.

— Atunci, pentru moment, continuă elfa, nu există decât o soluţie. Voi pleca chiar în noaptea asta. Min’yara, nu sunt destul de puternică pentru a dovedi poporului tău că nu eu am făcut-o, iar ţie nici atât nu îţi vor da crezare dacă vei încerca să arunci toată vina pe ele.

— Nu, nu, nu, strigă Samin. Ele or să spună că ai fugit tocmai pentru că ai dezlănţuit furtuna, iar regina va fi oricum expusă pericolului.

— Atunci ce e de făcut? întrebă regina. Samin rămase pe gânduri pentru o clipă.

— Trebuie să le dejucăm planul şi cum ar fi mai bine decât să aflăm cum au de gând s-o facă şi să strângem câteva zâne pentru a fi martore la această înşelătorie.

Regina negă din cap.

— Le va fi destul de greu să-şi pună planul la cale. Va trebui să se antreneze mult pentru a căpăta puterea unui elf. Poate că ideea Yassunei este cea mai bună, cel puţin pentru moment. Dacă voi veţi pleca ele nu vor putea da vina pe nimeni pentru ceea ce vor să facă.

— Nu este aşa, o contrazise Samin. Ele ar putea spune că Yass a făcut-o de la distanţă.

— Şi ce motiv aş avea să fac aşa ceva când regina îmi este atât de dragă?

Liniştea se lăsă apăsătoare. Razele soarelui scălda tavanul de sticlă în sclipiri calde ce le cădeau pe chipuri.

— Nu motivele sunt problema, căci poporul nu se va mai întreba asta, spuse regina. Ar fi suficient ca ele să urle în gura mare şi tot poporul le va da crezare. Da, Samin are dreptate. Trebuie să le dejucăm planul chiar de nu va fi uşor.

Yass oftă îndurerată.

— Trebuia să mă aştept la asta încă de când am venit. Şi până la urmă de ce nu i-ar da poporul crezare? Doar eu am fost cea care le-a atacat pe zânele pornite în căutarea mea.

— Aşa-i, se amuză regina. Le va fi uşor să dea vina pe tine şi să spună despre mine că m-am aliat cu duşmanul, poate chiar pentru a înlătura sfatul.

Rămaseră mult timp împreună încercând să găsească o soluţie pentru a le dejuca planul celor

din sfat, însă niciuna dintre soluţii nu părea potrivită. În cele din urmă fiecare plecă în camera sa gândindu-se la necazul ce se pogorâse asupra lor.

* * *

Yassuna adormise greu în acea noapte. Privise cum stelele se aliniază deasupra tavanului de sticlă aruncând valuri de lumină translucidă. Aceasta fu imaginea cu care adormi în minte simţind îmbrăţişarea cerului cu norii săi călători. Visă întreaga noapte, pâlcuri-pâlcuri de elfi, ce-i semănau ca două picături de apă şi se bucurau la vederea ei. Se simţea liberă printre cei din neamul său. Cântau veseli cu toţii în jurul unei păduri misterioase. Tulpinile copacilor nu se vedeau, dar crengile li se prelingeau pe fundal ca nişte umbre golaşe gata să-i îmbrăţişeze. Aproape că simţi bătaia vântului şuierându-i pe lângă urechi, iar ea putea să se înalţe asemeni unei zâne, ba chiar, mult mai sus decât puteau ele. Visul prinse aripi iar ea alerga deasupra copacilor cu braţele întinse râzând şi bucurându-se asemeni unui copil în faşă.

Se trezi zâmbind. Vru să adoarmă la loc şi să prindă din urmă visul ce-i trezise atâta plăcere. Dar nu o făcu preferând să rămână cu nostalgia visului.

Cerul era palid deasupra sa, se reflecta aproape fără pic de culoare prin tavanul de sticlă. Îi plăcea această senzaţie, ca şi cum zeii ar fi privit-o insistent. Îşi trase aşternutul de mătase până la gât. Era una din acele zile în care îşi dorea să se răsfeţe. Se întinse asemeni unei pisici jucăuşe, dar fără să-şi ia privirea de la tavan. I se

părea minunat şi de-ar fi fost să trăiască întreaga viaţă în locul ăsta nu ar fi reuşit să se plictisească.

O sclipire stranie ce părea să se întindă apăru în sticla care acoperea încăperea. Yass privea fascinată fără să creadă că altceva s-ar putea întâmpla. Doi ochi se conturară verzi în imensitatea albastră. Yass tresări, nu înspăimântată, ci mai degrabă surprinsă. I se păru că aude o şoaptă îndepărtată, însă, oricum nu ar fi reuşit să audă ceva, deoarece toată concentrarea ei se oprise asupra ochilor atât de verzi că aproape o hipnotizară.

O nouă şoaptă îi străbătu gândul.

— Mergi spre Landra, spuse vocea suavă ca un clipocit de apă.

Elfa sări din pat gata să lupte cu mâinile goale. Privi din nou spre tavan, dar ochii dispăruseră lăsând în loc oglindirea cristalină a cerului. O rază ieşi fugară din spatele perdelei, apoi dispăru. Yassuna privi disperată în fiecare colt al încăperii. Nimic. Nu era nimic care să indice vreo prezenţă străină. Încercă să îşi controleze respiraţia care i-o luase razna. Inspiră şi expiră de câteva ori, apoi îşi schimbă veşmântul de noapte cu o altă rochie din visteria reginei şi părăsi camera încercând să se liniştească. Parcurse holul lung şi sclipitor în grabă, fără să-i pese de servitorii şi cameristele ce o urmăreau cu privirea. Trecu de la o uşă la alta oprindu-se la cea a Min’yarei. Bătu scurt în uşă iar doi paji o deschiseră protocolar.

Min’yara era în mijlocul încăperii de un alb sidefiu înconjurată de două cameriste şi

croitoreasa personală. Femeile îi arătau diverse materiale şi îi povesteau despre cum va arăta o rochie sau alta combinate cu mătase naturală din cea mai scumpă.

Yass zâmbi, văzând chipul dezolat al reginei. Undeva în colţul încăperii o zări pe Nim'ay ce îi aruncă o privire rece şi plină de subînţeles. Elfa traversă încăperea aşezându-se lângă bătrână. Privirea îi rămase aţintită asupra reginei şi murmură printre buze:

— Nu ştiam că cea mai mare din sfat trebuie s-o supravegheze pe regină când i se concep rochiile.

Bătrâna îşi fremăta mâinile şi îşi dădu părul cenuşiu pe spate. Aripile îi zvâcniră încet în semn de nervozitate, însă glasul nu trăda niciun sentiment:

— E de datoria noastră. Regina e încă o copilă şi nu ştie să-şi aleagă singură garderoba.

— Ah, interesant. Parcă ar fi un copil prost ce are nevoie de continuă supraveghere.

Bătrâna tresări.

— Nu asta am vrut să insinuez.

— Sunt convinsă că nu.

Yass se gândi să îşi încerce norocul, chiar dacă ştia că merge pe-un teren minat. Uită pentru o clipă de şoaptele auzite în dormitor şi mintea începu să-i sclipească plină de venin. Se gândi o clipă înainte de-a începe războiul. Zâmbi către croitoreasă care la rândul ei îi întoarse un zâmbet plin de bunăvoinţă.

— Ştii, Nim'ay, în capul meu sunt nişte glasuri răutăcioase ce îmi spun diverse lucruri.

Bătrâna tresări din nou parcă muşcată de ceva nevăzut.

— La ce fel de glasuri te referi.

Elfa zâmbi în gândul său, dar nu lăsă să i se vadă asta pe chip.

— Mă refer la acele glasuri ce-mi spun că vreţi să mă discreditaţi atât pe mine cât şi pe Min'yara.

Nim'ay lăsă un zâmbet perfid să îi treacă fugar pe figură.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Sună ca o acuzaţie şi asta nu îmi place deloc.

— Hram. Serios? Mă mir din moment ce ţie îţi place să-i acuzi pe cei nevinovaţi. Poate că nu ar fi trebuit să-ţi spun asta, dar dacă o discreditezi pe Min'yara sau te atingi în vreun fel de ea, atunci îmi vei cunoaşte cu adevărat furia. Am să mă joc cu nervii tăi până ai să mori de inimă rea.

Bătrâna strânse din pumni iar obrajii i se înroşiră. Se ridică în picioare şi urlă atât de tare încât toate privirile fură îndreptate asupra ei.

— Îndrăzneşti să mă ameninţi?

Elfa simţi triumful înăuntrul ei, dar nu lăsă ca asta să i se vadă şi pe chip. Privirea îi părea uimită.

— Dar, Nim'ay…

— M-a ameninţat, strigă bătrâna spre regină care nu înţelegea de fel ce se întâmplă.

— Dar nu am scos niciun cuvânt, spuse elfa cu glas spăsit. Nu înţeleg ce are. Nu ştiu cu ce i-am greşit.

Min'yara se înfurie. Chipul i se crispa dintr-odată şi aruncă în stânga şi-n dreapta materialele

ce-i fuseseră prezentate.

— Nim’ay, nu înţeleg de ce te deranjează atât de mult oaspeţii mei. Te rog să părăseşti încăperea şi să nu mai îndrăzneşti vreodată s-o jigneşti pe Yass cu acuzaţiile tale false. Nici eu nu înţeleg ce ţi-a făcut. Nu ai fost niciodată de acord cu venirea ei aici, dar comportamentul tău e nejustificat.

Celelalte trei zâne o sfredeliră cu privirea pe bătrână fiind evident că ele sunt de partea elfei. Nim’ay aruncă un zâmbet şăgalnic şi se îndreptă spre elfă.

— Foarte bine, văd că poporul tău nu se dezminte nici de data asta. Yassunei îi veni să-i arunce un zâmbet triumfător, dar o privi la fel de nedumerită ca şi mai înainte. Femeia părăsi încăperea trântind uşa în urma sa.

Regina nu îndrăzni să zâmbească până nu le ceru celor trei să părăsească încăperea.

— Yass, ceea ce-ai făcut a fost o adevărată nebunie. Dacă cameristele şi croitoreasa nu ţi-ar fi ţinut partea ar fi ieşit rău pentru amândouă.

— Nu cred că ele şi-au dat seama că eu i-am vorbit într-adevăr babei. Mi-am aţintit privirea asupra lor încercând să par fascinată de munca ce o depun.

Regina clătină din cap.

— Poate, cu toate că nu m-aş baza prea mult pe acest lucru. Yass îşi luă privirea de la ea şi se îndreptă spre fereastra deschisă.

— Astăzi mi s-a întâmplat ceva cel puţin straniu.

— Ce anume?

Yass trase aer în piept iar chipul i se cufundă în tristeţe. Îi povesti pe-ndelete cum privea cerul şi dintr-odată au apărut cei doi ochi de un verde ireal. Îi spuse despre prima şoaptă ce îi scăpase auzului şi despre ce-a de-a doua care-i răsună în minte, de parcă nu îi vorbise cu adevărat şi doar se strecurase în creierul ei.

Pentru mult timp Min'yara nu spuse nimic, cântărind fiecare cuvânt în parte. Mai auzise despre şoaptele pe care le auzeau elfii şi într-o oarecare măsură putu să ghicească despre ce e vorba.

— Ţi-am povestit despre arkuzi, îţi aminteşti? Mă îndoiesc că ei ar dori să te ajute căci sunt teribil de înverşunaţi împotriva elfilor. Regele piticilor mi-a spus că cei din Consiliul Neamului nici nu vor să vi se rostească numele. Dar nu cunosc poziţia reginei Morana. Însă bănuiesc că ea încearcă să te conducă spre casă, probabil că şi ea doreşte sprijinul elfilor în cazul în care un nou război s-ar ivi la orizont. Lucru care nu e deloc nejustificat. Regele Ceasornicar, pentru a-şi putea clădi un trup, are nevoie de magia arkuzilor şi nu cred că a renunţat la această idee. Nu ştiu cum să te sfătuiesc în această problemă. Poate fi la fel de bine şi o capcană întinsă de împărăţie.

Elfa rămase pe gânduri.

— Dacă regele are nevoie de un trup de ce nu încearcă să ia din magia elfilor?

— Crezi sau nu, dar se teme de neamul tău. În schimb, arkuzii ar fi mult mai uşor de doborât.

— Da, poveştile spun că trupul regelui este format dintr-o ceaţă groasă.

— Demonică, completă regina. Da, aşa este. Yass, nu ştiu ce să te sfătuiesc cu privire la glasul ce l-ai auzit. Dar te-aş îndemna să-ţi asculţi inima. Şi eu mi-aş dori să rămâi alături de mine, dar tu trebuie să te întorci la cei din neamul tău. Yass, am evitat să-ţi spun până acum pentru că nu e de îndatorirea mea, iar regele elfilor s-ar putea supăra pe mine. Nu îţi pot dezvălui întreg secretul, şi te rog să nu insişti. Tu eşti importantă pentru elfi, te-au pierdut acum şaptesprezece ani şi de atunci speranţele lor s-au năruit. Cred, de fapt sunt convinsă, că Morana e singura care te-ar putea îndruma. De aceea cred că ar trebui să te îndrepţi spre Aãria.

Elfa rămase cu privirea pierdută. Nu avea s-o întrebe pe regină mai mult decât dorise să-i dezvăluie, însă gândul că e importantă pentru poporul său o făcu să se-ntristeze, fără să-şi dea seama de ce. Probabil că avea să afle, însă nu era convinsă că avea să-i placă răspunsul.

— Min’yara, unde e Aãria? Regina ridică din umeri.

— Nu ştiu, dar se spune că s-ar afla protejată de pădurea Õsian. Însă dacă Morana îşi doreşte cu adevărat să intre în graţia elfilor o să te găsească.

Yass rămase lângă fereastră mult timp, gândindu-se pe de o parte la şoapta auzită iar pe de alta la ceea ce-i spusese Min’yara. De-acum încolo sufletul începea să îi fie şi mai chinuit decât până acum. Pe de-o parte îşi lăsase mama adoptivă pradă flăcărilor, iar pe de alta poporul elf aştepta o veste de la cea pierdută.

DESPĂRŢIRE CU LACRIMI

Seara se lăsă cu un vânt puternic. Yass o bănui îndată pe Nim’ay, dar în cele din urmă şi-a dat seama că nu bătrâna era vinovată. O furtună amenința dinspre vest. Norii se strângeau repede ca la un ordin şi tunetele începură să se audă în depărtare.

Yass se strecură în pat şi îşi aţinti privirea spre cer. Era cu adevărat înnourat şi părea amenințător. Închise ochii pentru câteva clipe încercând să nu se mai gândească la nimic. Avea nevoie de un repaus. Dorea să uite de Sfatul înţeleptelor şi de şoapta ce o îndrumase spre Landra. Voia să uite chiar şi de neamul ei canalizându-şi întreaga energie asupra Isodrei. Îşi aminti cum focul se întinse peste întreg satul ridicându-se până în cer, cuprinzându-l cu braţele lui albăstrui. „Sper că ai fugit în munţi, mamă”. Cerul se lumină într-un fulger puternic făcând-o să tresară. În astfel de momente începea să urască tavanul de sticlă. Îşi trase pătura fină deasupra capului şi încercă să vizualizeze munţii pe care obişnuina să-i cutreiere în zilele însorite. Îşi amintea cât de bine vedea satul de-acolo, din vârf. Senzaţia era nesfârşită. Da, se simţise ca o zână ce îşi lua zborul şi-şi deschidea aripile colorate să le lase pătrunse de soare.

Aproape că putea simţi căldura care se pogora verile pe munţi. Îi văzu în treacăt pe Damien şi pe Isodra ce munceau de zor, fiecare la

ale lui. Îi plăcea în special să adune plante pentru mama sa, plante ce mai târziu erau folosite drept medicamentaţie pentru cei bolnavi. Nu putea să dea la o parte toţi acei ani în care se simţise iubită cel puţin de Damien şi Isodra. Îşi aminti că atunci când avea doar şase ani sătenii au început să o respingă, de fapt nu o respingeau cu adevărat ci păreau înfricoşaţi de prezenţa ei. Mult timp se gândise că este urâtă sau că a făcut ceva greşit, până cu două săptămâni în urmă nici nu ar fi reuşit să bănuiască adevărul. Ba da, îl bănuise. Înţelesese când avea doar zece ani. Nu avea rost să se mai mintă. O minţise pe Isodra pentru că o iubea, dar pe ea nu trebuia să se păcălească ascunzându-şi sentimentele în spatele unui lacăt.

Acum era liberă să îşi spună sieşi adevărul. Înţelesese că este diferită. Îşi privea mama şi îşi dădea seama că nu e nicio asemănare între ele. Odinioară visase o femeie cu ochi că ai ei. Aveau o culoare greu de definit, iar cea mai mare parte a chipului i se ascundea sub o glugă. Uitase de acest vis şi nu vorbise cu nimeni despre asta, dar acum dacă stătea să-şi amintească…

Încercă să se relaxeze şi să aducă amintirea visului înapoi. Da, era învălmăşeală. Bărbaţi, femei, copii, cu toţii strigau, plângeau sau alergau unde vedeau cu ochii. Femeia era în mijlocul unei străzi aglomerate. Trecuse o căruţă ce tremura din toate încheieturile, apoi imaginea i se oprise pe privirea ei disperată. O văzuse deschizând gura şi în clipa aceea se trezise. „Ce să însemne asta?”. Oare aveau semnificaţie visele ei? Nu ştia să-şi răspundă, însă, din câte îşi amintea, şi atunci şi

acum, văzuse legătura dintre femeia aceea şi ea. „Cine eşti şi unde eşti?”, se întrebă fără să primească vreun răspuns.

Un tunet rupse norii în două şi picuri reci începură să cadă şi să se spargă cu-n pleoscăit sec pe tavan. Privi cum ploaia se revarsă, nu la fel de furioasă precum cea pe care o produsese ea, însă era destul de înfricoşătoare. Se ridică din pat trăgându-şi peste rochia de noapte un halat alb din lână călduroasă. Apoi deschise fereastra lăsând stropii reci să-i cadă pe chip şi să-i spele amintirile. Dar nu putea să uite. Nu putea să uite nimic din tot ceea ce se întâmplase în ultimii ani. Acolo fusese viaţa ei, acolo fuseseră şi visele ei, iar acum nu avea idee încotro să le îndrepte. Îşi dădu seama că ea este un fel de ambasador pentru poporul ei. Poate că greşise împrietenindu-se cu Min’yara înainte de-a afla de ce elfii nu o mai doresc în preajmă. Şi poate avea să mai greşească, dar se simţea şi om pentru că fusese crescută printre ei.

Oftă. Oftă atât de tare că îi păru că inima i se frânse în mii de bucăţi. Ploaia continua să îi acopere chipul şi mâinile. Ar fi vrut să aibă aripi şi să înfrunte norii printre rafalele de vânturi. Voia să se simtă liberă, lucru pe care nu reuşise să-l simtă cu prea mare intensitate. Voia să simtă aerul rece umplându-i plămânii şi făcându-i inima să zburde. Poate că într-o zi avea să simtă această libertate, dar încă nu sosise momentul. Trase fereastra în urma ei când auzi bătăile din uşă. Încă era udă pe chip şi pe mâini, dar nu îşi mai dădu seama.

În faţa uşii apăru Samin. Era ud din cap până-n picioare şi avea un zâmbet misterios.

— Ce se întâmplă? întrebă Yass uşor încurcată.

Tânărul intră în cameră fără să îi ceară permisiunea. Constată că avea picioarele goale şi pantalonii suflecaţi până la genunchi. Imaginea îi răpi un zâmbet.

— Samin, ce ai făcut?

— Am încercat să îmi dau seama ce simţi tu atunci când stai singură în munţi lăsând ploaia să te ude din cap până-n picioare.

Pe chipul elfei se aşează urnirea iar el se grăbi să-i explice:

— Te vedeam când urcai pe cărare atunci când ploaia era pe cale să înceapă. Uneori te-am urmărit şi am văzut cât erai de fericită.

— Samin, mi-ai invadat intimitatea. Ar trebui să mă supăr pe tine, dar n-am s-o fac. Şi asta pentru că sunt curioasă să aflu dacă ai aflat ce simt.

El izbucni în râs şi strigă:

— Libertatea! Mulţumirea de sine. Nepăsarea. E minunat. Iartă-mă Yass, dar nu am înţeles niciodată.

Ea râse amuzată de privirea lui.

— Şi-acum că te-ai îmbătat cu apă rece ar trebui să te duci să te schimbi şi să te odihneşti. Mâine plecăm în zori.

Expresia lui de fericire păli.

— Mâine?!

— Da, asta dacă vrei să vii cu mine. Şovăi o clipă apoi spuse:

— Yass, stai jos. Trebuie să-ţi mărturisesc anumite lucruri. Ambii se aşezară în jurul măsuţei de marmură. Yass aprinse o lumânare pentru că seara se lăsase deja iar tavanul de sticlă nu mai lumina încăperea. Tânărul îşi fremăta mâinile şi începu să povestească.

— Eu m-am născut acum douăzeci şi trei de ani. Mama îmi tot spunea că era cea mai frumoasă zi de septembrie ce se văzuse până atunci în nord. Războiul trecuse de ceva timp, şi lucrurile aproape că reintraseră în normal. Apoi, când aveam doar trei ani, tata ne-a părăsit. Mama mi-a ascuns acest mister până când am împlinit optsprezece ani. Dar o vedeam cum se stinge zi după zi. Ştiam că ceva o frământă, dar nu am întrebat-o niciodată. Ea a căzut la pat. Nimeni nu a ştiut să spună ce boală are, dar eu mi-am dat seama că încă suferea după tatăl meu. Pe patul morţii mi-a spus că tata era un ostaş al împărăţiei, iar ea l-a alungat simţindu-se trădată şi indignată. Tot atunci mi-a spus că undeva, lângă arkuzi, se mai află o mână de oameni conduşi de regele Neoptol. Mi-a dezvăluit că era tatăl ei şi bunicul meu.

Se opri studiind chipul elfei. Nu zări nicio reacţie, aşa cum era obişnuit, aşa că merse mai departe cu povestirea:

— Atunci am ştiut că într-o zi va trebui să-l întâlnesc. Nădăjduiesc că mai trăieşte, dar aş vrea să ştiu cum a murit şi dacă a fost un conducător bun. Mama mi-a spus că în ziua în care l-a ales pe tatăl meu regele a renegat-o jurând că nu va spune nimănui că odinioară a avut o fiică. Dacă el ar mai fi în viaţă aş vrea să-i spun despre ea. Aşa

că vreau să merg cu tine în speranţa că acolo unde sunt arkuzii se află şi el.

— Înţeleg, spuse elfa. Ai putea chiar să fii rege în locul lui.

Samin râse.

— Nu. Nu, Yass. Nu îmi doresc asta. Ai văzut şi tu câte probleme are un suveran. Doar aş vrea să-i cer s-o ierte, ştiu că mamei i-ar fi plăcut.

— Aşadar, mama ta s-a căsătorit în necunoştinţă de cauză cu unul dintre cei ce au luptat împotriva neamului său.

Samin aprobă din cap. Elfei i se păru că vede undeva în ochii lui o lacrimă, însă îi evită privirea pentru a nu-l întrista şi mai rău.

— Ei, asta e bine. Înseamnă că amândoi avem o motivaţie pentru a merge mai departe.

— Aşa e, spuse el luminându-se la chip. De-acum vrei nu vrei am să-ţi suflu în ceafă.

Yass râse zgomotos.

— Voi fi mândră să am lângă mine un pui de rege.

Cei doi se veseliră aşa cum nu o făcuseră niciodată, iar lucru ăsta îl făcu pe Samin să trăiască cu speranţa că într-o zi, Yass îl va îndrăgi.

* * *

Dimineaţa îi prinse pe Samin şi Yass, în camera tronului. Min’yara părea tristă. Privea prin tavanul de sticlă cum stropii de ploaie se scurg în lumina palidă a soarelui. Pentru prima oară, în sala tronului, nu se aflau decât ei. Străjerii dispăruseră de parcă vântul din timpul nopţii i-ar fi măturat. Regina rămase tăcută pentru mai mult timp. Abia când soarele a răsărit în întregime

revărsându-şi razele peste picături, regina vorbi:

— Sfatul înţeleptelor mi-a propus un armistiţiu. Yass încuviinţă din privire; ştia ce avea să urmeze.

— Dacă nu plecaţi în două zile... va fi rău pentru mine. Yass, Samin, ştiţi că nu v-aş cere aşa ceva niciodată, dar fără mine zânele o vor duce foarte rău. Nim'ay nu a ştiut niciodată să arate iubire faţă de poporul ei. Nu pot risca să pierd în faţa lor.

— Înţeleg, murmură Yass. Mă aşteptam la aşa ceva, dar lucrurile nu vor rămâne în felul acesta. Ai să vezi. Când am să ajung la elfi am să le povestesc despre ajutorul pe care mi l-ai oferit şi am să-i rog să ţi se alăture.

Regina zâmbi.

— O alianţă cu elfii, spuse aproape melancolic. Asta ar fi... mai mult decât căzut din cer pentru poziţia mea de acum.

Elfa încuviinţă din priviri înţelegându-i marea îngrijorare. Cele două îşi prinseră mâinile ca două bune prietene.

— O să fie bine, până la urmă, spuse elfa. Lucrurile rele se întâmplă cu un scop, dar cu timpul trec şi vin cele bune. Este asemeni anotimpurilor. Uneori e frig, dar după ger iese întotdeauna soarele.

Min'yara se chinui să zâmbească, dar chipul îi păru schimonosit şi trist. Se îndepărtă de elfă şi se apropie de fereastră. Îşi duse degetele pe sticlă şi începu să schiţeze ceva fără sens.

— Timpurile sunt tot mai geroase. Doar o minune va mai da norii la o parte să lase soarele

să strălucească. Pentru mine soarele a apus încă de când am urcat pe tron, însă sper, sper ca norii să plece iar raza mea eşti tu Yass. Doar tu mă poţi salva şi oricât aş încerca să neg acesta este singurul adevăr pe care-l pot grăi.

Elfa rămase tăcută pentru un timp.

— Nu, nu eu sunt salvarea ta. Fiecare trebuie să avem puterea s-o facem singuri. Îmi eşti dragă Min'yara, şi ştii asta, însă nu ştiu prea bine în ce m-am băgat. Şi dacă Ceasornicarul mă va găsi înainte ca eu să-i găsesc pe ai mei?

Regina îşi duse degetele în jos pe fereastră creând curbe în aburul ce se lăsase pe geam. Gândurile păreau s-o absoarbă. Păru că opreşte frânturile razelor în palma ei deschisă. Aripile i se deschiseră şi se ridicară deasupra capului în culori îmbietoare.

— Yass, trebuie să te întorci. Trebuie să răzbeşti. Te-aş ajuta dacă aş putea, şi ştii asta, nu-i aşa? Dar nu pot, Sfatul înţeleptelor m-ar blama în faţa poporului.

Elfa rămase tăcută însă Samin consideră că e momentul să ia cuvântul:

— Regină Min'yara, eu am să o ajut atât cât voi putea. Am hotărât ca drumul ăsta să-l străbatem împreună. Consideraţi-mă ca un sol al Mariei Voastre.

Cele două se priviră stupefiate. Pe chipul reginei se întrezări un zâmbet cu subînţeles.

— Samin. Vrei să spui că mi te supui mie?

Bărbatul păru încurcat. Privirea i se răvăşi şi obrajii i se roşiră. Yassuna a înţeles imediat că Min'yara, în ciuda drăgălăşeniei şi firii

prietenoase, reuşise să obţină ceea ce-şi dorea. Într-un fel dacă obţinea supunerea lui Samin o obliga şi pe ea să se supună poporului de zâne. Elfa simţi pentru prima oară o antipatie ce abia şi-o putea controla faţă de acea fiinţă. Îl privi pe Samin care era vizibil încurcat şi decise că e momentul să pună capăt acestei încercări de supunere.

— Nu, Min'yara. Cred că Samin a vrut să spună că o să aibă el grijă de mine pentru tine. Nu ţi se poate supune ţie pentru că el aparţine unei alte naturi şi trebuie să i se spună ei.

Reginei îi pieri zâmbetul, dar nu încercă să se arate dezamăgită sau furioasă. Ştia prea bine că nu îşi poate măsura puterile cu elfa. Şi apoi ea ştia ceea ce Yass nu cunoştea, şi anume, adevărul despre rangul ei. Ştia că de o va supune împotriva voinţei ei, elfii nu vor fi deloc îngăduitori. Aprobă din priviri că se mulţumeşte cu atât încercând să alunge ura de pe chipul elfei. Nu putu să nu observe cât de frumoasă era Yassuna în lumina aceea uşor palidă. O invidia. Da, întotdeauna fusese invidioasă pe frumuseţea elfelor. Îi studie chipul câteva minute înainte să-i vorbească:

— Va trebui să ajungeţi în Landra până la lăsarea serii. Oraşul este păzit de porţi înalte şi, bineînţeles, condus de împărăţie. Aşadar, veţi pleca mâine odată cu venirea zorilor. Yass, aş dori să mai rămâi câteva clipe. Vreau să îţi vorbesc între patru ochi.

Samin făcu o plecăciune până în pământ şi părăsi încăperea. Cele două rămaseră mult timp tăcute. Min'yara nu se mişcă de lângă fereastră

urmărind o picătură cum se scurge lent, fără nicio grabă. Yass stătea lângă tron cu privirea pierdută printre razele ce se chinuiau să străpungă încăperea. Abia într-un târziu regina se îndepărtă de fereastră şi îşi reluă locul în scaunul regal. Pe chipul ei se citea o oarecare tristeţe de parcă ar fi renunţat la ceva din sufletul ei. Îi ceru elfei să-i aducă cutia mică încrustată cu diamante ce se afla în partea opusă tronului. Yass i-o aduse precum îi ceruse.

Regina mângâie câteva clipe cutia şi scoase un oftat profund. O deschise cu grijă de parcă ar fi întrezărit în ea o fragilitate ascunsă. De cum capacul a fost îndepărtat o lumină uşor verzuie invada încăperea. Min'yara lăsă o lacrimă să-i pice în conţinutul atât de preţios, apoi scoase o aripioară atât de mică că părea a fi de fluture.

Aripa sclipea atât de frumos încât ar fi lăsat în sufletul oricui o mare fericire, dar nu acelaşi lucru se zărea şi în privirea reginei. Yass încerca să înţeleagă ceea ce se întâmplă, dar nu reuşea să desluşească intenţiile reginei.

Min'yara îi făcu semn să se apropie. Între degetele ei albe strălucea micuţa aripioară părând că-şi caută culoarea în fiecare rază ce reuşea să pătrundă încăperea.

— Acesta, începu regina, este darul pe care mama mi l-a lăsat la moartea ei. Mi-a spus că într-o zi voi înţelege, dar nu a fost aşa. Nu până aseară. Ascultam cum ploaia se opreşte pe pervazul meu. Odinioară mama m-a învăţat să-i ascult glasul. Asta făceam şi aseară, încercam să comunic cu fiecare strop şi să-i înţeleg graiul. Nu

am mai făcut de mult asta, dar ceva părea să mă îndemne să vorbesc cu fiecare picătură de apă căzută din cer. Ceea ce s-a întâmplat e greu de descris în cuvinte, însă am să fac o încercare.

Se jucă cu aripioara frământând-o între degete şi lăsându-şi ochii să-i lăcrimeze, apoi continuă:

— În fereastra camerei mele, din picături ce se strângeau ca roua, s-a desenat chipul mamei. Mi-a zâmbit, aşa cum o făcea în timpul vieţii. Glasul îi era asemeni ploii, ferm, hotărât, şi cu toate astea nu şi-a pierdut nicio clipă zâmbetul ce o făcea să pară aproape perfectă. Mi-a spus că ceea ce mi-a dăruit la moarte îţi aparţine de drept şi că într-o zi te va ajuta. Aşa că îţi dăruiesc aripa zânei de pădure ce a murit în palmele unei elfe şi care la rândul ei i-a făcut acest cadou mamei. Nu ştiu cum te va ajuta, dar ştiu că o va face. Îmi este greu să mă despart de ea, pentru că este cea din urmă amintire pe care mi-a lăsat-o biata mea mamă, dar mă şi bucur ştiind că va fi a ta şi nu a altcuiva.

Min’yara băgă aripa la loc în cutie, o închise cu grijă şi i-o întinse elfei.

— De-acum îţi aparţine.

Yass o privi impresionată. Nimeni nu îi dăruise niciodată nimic în afară de Damien. Mâinile îi tremurau ca unui copil pus în faţa unei emoţii nemăsurate. Acceptă darul făcând o plecăciune aşa cum nu mai făcuse până atunci în faţa nimănui. Regina se simţi şi ea emoţionată şi-şi îmbrăţişa prietena.

— Yass, să îţi aminteşti mereu de mine ca de

o bună prietenă şi de va fi vreodată să fii într-o situaţie de neieşit nu trebuie decât să-mi trimiţi vorbă şi voi trece peste întreg Sfatul înţeleptelor şi peste tot poporul pentru a-ţi veni în ajutor.

— Min’yara, ştii că îţi voi fi mereu alături în gânduri. Nu trebuie să te îndoieşti vreodată de mine.

— Ştiu, Yass. Ştiu. Cum aş putea să nu ştiu aşa ceva? Mai am un cadou pentru tine. Aşteaptă o clipă.

Regina alergă repede în spatele uşilor înalte şi se întoarse ţinând în mâini o perniţă albă cusută cu fir de argint pe care se afla un arc de-o măiestrie nemaivăzută. Nu că elfa ar mai fi văzut vreodată unul, însă formele uşor curbate de la margini şi albul sclipitor îi luară privirea. Pe umerii zânei zări şi o tolbă, la fel de albă şi cusută cu fir de-argint ca şi perna. Din ea se vedeau săgeţile ce se terminau cu o pană neagră, cel mai probabil de vultur. Min’yara îi înmână arcul şi săgeţile spunându-i:

— Şi acesta a aparţinut unei elfe. Elfii sunt cei mai buni mânuitori ai arcurilor, şi aşa cum ţi-am povestit, ei nu dau niciodată greş. Nădăjduiesc că alta va fi soarta ta. Presupun că ai acest lucru în sânge.

Chiar dacă nu ai mai tras vreodată cu arcul, nu cred că îţi va crea probleme deosebite.

Yass o îmbrăţişa pe regină cum putu ea mai sincer. Simţea, în sfârşit, că se apropie de cei din neamul ei, că se apropie de adevărata ei menire. Nu ştia cu siguranţă dacă va fi în stare să folosească arcul, însă avea ceva ce aparţinea

neamului din care se născuse.

Dintr-odată, Yass, se simţi recunoscătoare pentru viaţa pe care o avusese înainte şi pentru această călătorie. Se simţi recunoscătoare şi pentru prietenia ce se crease între ea şi regina zânelor, până şi pentru Samin simţi că poate fi recunoscătoare. Cumva, îşi dădea seama că toate aceasta au un sens mult mai însemnat decât crezuse până atunci. Deodată se simţi importantă. Nu aşa ca o regină, dar importantă.

Restul zilei şi-l petrecu printre copaci trăgând cu arcul. La început îi fusese destul de greu să fixeze săgeata, întotdeauna aceasta pornea prea devreme sau prea târziu, dar până la apus a avut câteva reuşite chiar bunicele spre mirarea proprie.

Când soarele căzu peste An’ se pregăti să părăsească acest ţinut, încercând să-şi ascundă cât mai bine cadourile. Apoi îşi îmbrăcă vechile haine renunţând la rochiile elegante pe care i le dăruise regina. Ştia că pelerina avea să-i protejeze chipul pentru un timp şi ar fi putut chiar să se dea drept bărbat.

Dimineaţa nu se grăbi să apară. Cerul încă nu se curăţase în totalitate de norii grei şi încărcaţi. Când în cele din urmă se arătă o rază de soare, ea era pregătită de plecare.

Sfatul înţeleptelor şi Min’yara aşteptau pe pajiştea din faţa palatului. Pe chipul Nim’ayei zări un surâs triumfător, dar regina părea că a plâns întreaga noapte. După ce schimbară câteva priviri între ele Samin li se alătură. Îmbrăcat în vechile haine arăta din nou ca un comerciant.

Comercianţii semănau întotdeauna între ei, acelaşi tip de haine, de cizme şi chiar aceeaşi alură afaceristică.

Elfa încercă din răsputeri să îşi ţină lacrimile în frâu când ajunse în faţa reginei. Oarecum crezuse că acolo va fi casa ei, însă acum realiza că nu îşi va găsi casa până când nu-i va găsi pe elfi.

Cele două se îmbrăţişară. Min'yara nu îşi stăpâni lacrimile lăsându-le să-i inunde chipul. Yass o privi cu atenţie. Părea îmbătrânită atunci când era tristă, de parcă toată acea energie din ea dispăruse, încercă să se gândească la un soare luminos ce avea să străbată cerul pentru a-şi alunga lacrimile, dar nu reuşi în totalitate. Se îmbrăţişară încă o dată, sperând parcă că lucru acesta nu le va obliga să se despartă. Apoi regina îi şopti uşor:

— Tot înainte spre sud.

Yass încercă să zâmbească, lucru destul de greu în astfel de momente. Îşi trase gluga peste chip, îşi puse tolba şi traista pe umeri şi îi făcu semn lui Samin că e timpul să plece. Samin salută cu o plecăciune, încercând să nu îşi arate ura ce o avea faţă de bătrânele care se holbau la el cu superioritate. O salută fugar pe Min'yara şi alergă după elfă.

Yass nu întoarse privirea nici măcar o dată în urma ei, ştiind că lucru acesta îi va aduce fericire bătrânei zâne. Abia când pădurea îi înghiţi cu totul îşi lăsă lacrimile să-i curgă şi se ghemui lângă un copac.

LANDRA

Timpul arăta tot mai urât. Norii se îngrămădiseră încă o dată unii în alţii ameninţând negri şi fioroşi. Chiar dacă era abia începutul zilei părea a fi seară. Vântul şuiera necontenit într-o arie care îţi străfulgera sufletul. Copacii se lăsau de-o parte şi de-alta ca nişte bătrâni ce abia îşi mai cărau picioarele. Mâinile lor uscate, pe care abia apucase să crească câte o frunză, se plecau la picioarele călătorilor părând că se roagă. Păsările se ascunseseră de mult în cuiburile lor strivindu-se zgribulite una în cealaltă.

Tunetele începură să se audă din depărtare. Chiar şi mirosul ploii se putea simţi peste tot în jur. Yass îşi trase pelerina pe lângă corp sperând să treacă cu bine şi peste această încercare. Cel puţin putea să-i mulţumească cerului că nu mai e niciun râu de traversat şi că furtuna nu putea fi mai groaznică decât cea pe care o provocase chiar ea.

Păşea hotărâtă încercând să-şi ascundă fiecare sentiment în spatele unei măşti reci, impenetrabile. Nu-i păsa nici de crăcile ce îi zgâriau mâinile în furia lor, nici de vântul care-i intra pe sub glugă şi îi ciupea pielea fină. Nici măcar nu îşi mai simţea trupul din cauza frigului. Şi cu toate astea un gând îi fugi spre Isodra. Încă se mai întreba în sinea ei ce se întâmplase cu bătrâna. Spera că îşi găsise calea spre libertate, spera că scăpase.

Vântul începu să sufle tot mai tare iar

atmosfera se întunecase de tot. Yass se simţea destul de singură şi de speriată. Sigur nu ar fi arătat asta niciodată, dar nu putea să îşi reprime sentimentele într-atât. Uneori simţea nevoia să se lase pradă gândurilor. Poate că era mai bine aşa, să se lase purtată în braţele sentimentelor. Poate că i-ar fi fost mai bine să plângă pentru a-şi descărca sufletul. Cine ştie, poate că ar fi fost mai bine să ţipe şi să elibereze o dată pentru totdeauna tensiunea ce domnea înăuntrul ei. Voia să se simtă liberă, să se simtă ocrotită, aşa cum nu se simţise vreodată.

Într-un fel îi era teamă să se gândească la elfi. Dacă ei nu o vor primi aşa cum se aştepta ea? Dacă nu mai exista niciunul, sau nu mai voiau să iasă vreodată din ascunzătoare? În cazul ăsta ce avea să facă? Probabil că avea să fugă din calea Ceasornicarului până când ultima clipă îi va pune capăt.

Se opri bulversată din pricina multelor gânduri ce-o chinuiau. Privi cerul printre crengile ce se mişcau furioase. Încă puţin şi ploaia avea să cadă în şuvoaie. Îşi scoase arcul, ce-l legase la brâu, trase o săgeată din tolbă şi o fixă cu îndemânare în coarda argintată. Îşi alese o ţintă fără importanţă şi trase. Săgeata fugi sprintenă printre crengi părând că le ocoleşte cu bună ştiinţă apoi se opri în tulpina unui copac gros a cărui coroană se afla sus, către cer. Elfa zâmbi mulţumită. Chiar dacă vântul bătea cu putere săgeata nu fusese deviată de la ţintă. Până la urmă tindea să creadă că darul elfilor se afla şi în ea.

Samin o privea încântat. Abia acum realiza

cât de diferită era ea faţă de gloata aia de ţărani alături de care crescuse. De fapt ea era deosebită faţă de orice altă creatură. Era nedrept să o asemuiască cu vreo altă fiinţă de pe pământ.

— Văd că te-ai obişnuit destul de repede cu meşteşugul arcului. Elfa se mulţumi să-i răspundă cu un zâmbet în timp ce îşi trăgea săgeata din scoarţa copacului. O băgă cu grijă în tolbă şi porni printre copaci chiar când ploaia începuse să curgă uşor, strop cu strop. Îşi strânse şi mai aprig pelerina pe lângă trup sperând ca picurii reci să nu îi ude pielea. Şi cu toate astea se simţea bine atunci când ploua. Trase aer în piept de parcă ar fi fost ultima picătură rămasă pe pământ. De-acum avea să se simtă mai bine, avea să fie mai puternică. Ştia că îşi poate găsi neamul în cele din urmă şi că va trece peste orice.

Ploaia începu să răpăie biciuitoare. Vântul bătea cu putere. Norii se strânseră şi mai aprig şi un fulger, îi despărţi pentru o clipă, apoi se uniră la loc.

Samin se zgribuli uşor când fulgerul lumină cerul şi trecu pe lângă el. Ploaia îl udase deja până la piele, iar vântul îi înfiora părul de pe ceafă făcându-l să-şi tragă haina până deasupra capului. Era o primăvară tare capricioasă, începuse prost încă din prima zi. Continuă s-o urmeze pe elfă cu toate că nu avea iuţeala ei. Îi admiră statura impunătoare ascunsă în pelerina neagră. Învăluită aşa semăna cu un elpidius. Numai la acest gând tresări din nou, simţind un val de frig strângându-l la piept.

Îşi amintea de spiritele acelea chiar dacă

avea doar patru ani atunci când îi văzuse şi simţise. De atunci nu mai auzise nimic de ei, dar avea senzaţia că trecuse doar un minut de la acea întâmplare. Ziua fusese la fel de mohorâtă ca şi cea de acum. Ploaia căzuse în rafale puternice până la asfinţit când cerul începuse uşor să-şi alunge norii. Odată cu lăsarea serii simţi acea răceală ce-l făcu aproape să leşine. A văzut umbrele acelea, şase, şapte, trecând prin sat. Păreau că plutesc şi că se cufundă în întuneric. Unul a trecut prin faţa ferestrei lui, şi atunci probabil că a leşinat şi din acel moment nu şi-a mai amintit nimic altceva în afara chipului mamei ce-i zâmbea. Spera să nu mai aibă niciodată ocazia să vadă vreunul, dar pelerina elfei îi amintea atât de mult de ziua aceea.

Ieşiră din mica pădurice iar ploaia îi lovi puternic, vântul îi învălui din toate direcţiile şi frigul le pătrunse până-n oase. Un tunet căzu pe pământ lovindu-l cu putere. Yass făcu doi paşi în spate de parcă ar fi încercat să-l ocolească, în timp ce Samin rămase pe loc ca trăsnit.

— Doar un tunet, murmură tânărul în spatele elfei.

— Da, confirmă ea mai mult pentru a-şi auzi propriul glas.

— Nu mai avem mult până-n Landra.

Yass cercetă depărtările. Probabil că Samin avea dreptate sau spunea asta doar pentru a o încuraja, dar ea nu vedea altceva decât dealuri care păreau să se unească la orizont cu dunga neagră ce străbătea cerul. Se înfrigură şi mai tare la vederea acestei imagini. Furtuna părea mult

mai rea decât cea pe care o dezlănţuise ea cu câteva zile în urmă. Auzi un fulger care căzu în mijlocul copacilor, apoi fumul se ridică uşor până se transformă în flăcări albăstrui ce cuprinseră bolta.

— Blestemul meu, murmură elfa.

— Ce-ai spus? îi strigă tânărul ce nu o mai auzea din pricina picăturilor care cădeau cu atâta putere şi zgomot că îi făceau urechile să-i ţiuie.

Yass îi făcu semn să meargă mai repede fără să-i răspundă la întrebare. Ce rost avea să îi spună, ce rost avea să mărturisească că-i blestemase pe săteni? Abia acum îşi amintea că îşi dorise să ardă toţi. Coşmarul reveni în mintea ei; barca ce se clătina când pe-o parte când pe cealaltă şi focul care cuprinsese cerul şi fiecare suflet ce sălăşluise acolo. Blestemul acela părea s-o urmărească. Se simţi vinovată, atât de vinovată. Dar până la urmă ei o trădaseră. Sigur, dar asta nu îi dădea dreptul să-i pedepsească în felul acela. Zeii ar fi trebuit să se ocupe de pedeapsa lor. Îşi strânse pumnii simţind cum mânia îi zvâcneşte în sânge. Era mânioasă pe ea pentru că se lăsase atât de uşor pradă sentimentelor. Şi cu toate astea îi ura, îi ura cu adevărat, încercă să se convingă pe sine că meritau să ardă şi să se zvârcolească în flăcările iadului.

Un nou fulger căzu pe pământ umplând cerul de o lumină misterioasă. Rămase nemişcată pentru o clipă. Nu, nu avea dreptate să gândească aşa. Şi Samin, şi Damien, şi Isodra făcuseră parte dintre săteni. Nu, nu gândise cu capul atunci şi acum regreta. Mai privi încă o dată cerul

înflăcărat şi oftă îndurerată. Până la urmă trebuia să dea socoteală pentru greşeala comisă, dar acum nu era timpul şi nici momentul să se lase cuprinsă de remuşcări. Trebuia să meargă înainte.

* * *

Porţile Landrei apărură la orizont încă de după-amiază. Zidurile groase cu forme rotunde se ridicau până la nori unindu-se cu linia orizontului. Din loc în loc se zăreau turnuri de supraveghere iar poarta părea mică văzută din depărtare. Un cârd de oameni, ca un nor, se zărea liniştit în faţa porţii. Cu toţii aşteptau să intre. Ei mai aveau cel puţin două ore până să se alăture celorlalţi, dar timpul nu era încă pierdut chiar dacă cerul era întunecat.

Ploaia se oprise dintr-odată, de parcă cineva îi făcuse semn. Dar frigul se ridica greoi lăsând în urma sa aburi grei. Elfa era udă până la piele chiar dacă pelerina o protejase cât putuse. Îşi simţea mâinile şi picioarele ude şi reci, şi abia mai avea puterea să se mişte. Nici Samin nu arăta mai bine, însă nici gând să se plângă de această călătorie. Ori de câte ori ea îl privea, el îi întorcea privirea cu un zâmbet. Yass se temuse la început să facă călătoria în compania lui. Mereu îl crezuse un om sensibil ce nu ar fi reuşit să treacă uşor peste momentele dificile. Era conştientă că acesta nu era cu adevărat un moment dificil, dar părea mult mai relaxat ca ea, aşa că era încrezătoare.

Plantele ce le ieşeau în cale încă le aminteau de ploaia care căzuse mai devreme. Tufişurile se ridicau umede peste tot fără să aibă cum să le ocolească. Yass simţi cum frigul îi pătrunde în tot

corpul. Broboane reci de sudoare îi acopereau fruntea ce îi ardea tot mai tare. Îşi dădu gluga la o parte încercând să-şi elibereze chipul din chinul care pusese stăpânire pe ea. Samin observă Imediat roşeaţa din obraji.

— Yass, ai temperatură.

Ea îi zâmbi şi îşi şterse sudoarea cu mâneca.

— E în ordine, încercă să-l liniştească. Frigul ăsta… o să-mi treacă repede.

Samin îşi apropie mâna de fruntea ei cu un gest tandru şi grijuliii.

— Arzi destul de rău, constată el cu o umbră de îngrijorare pe chip. Yass, trebuie să ne oprim undeva până îţi revii.

— Landra e la o oră de mers, nu are rost să ne oprim acum. Şi aşa o să întâmpinăm difcultăţi la intrarea în oraş.

— Aşa este. Nu ştiu cum vom reuşi să intrăm fără să dăm de bănuit. Yass ridică din umeri de parcă nici nu îi păsa cu adevărat. Rămase cu privirea aţintită asupra şirului ce se întindea pe drumul principal până la intrare. Poarta începea să se ridice clar în faţa lor. Se lega de zidurile de piatră într-un mod complicat, apoi, pe măsură ce te apropiai, începeau să se distingă gratiile argintii ce se legau unele de altele şi se ridicau ca nişte suliţe de-o parte şi de cealaltă. Uşile se ridicau mult deasupra zidurilor, iar în vârful cel mai înalt se distingea vag o emblemă. Elfa nu mai văzuse aşa ceva niciodată, cu toate că auzise că şi în împărăţia Ceasului oraşele erau păzite de ziduri şi porţi groase. Landra nu făcea parte din împărăţie, dar, în mod inevitabil, i se supunea

aceluiaşi rege şi legile lor erau aceleaşi ca în împărăţie. Min'yara îi povestise despre ciudăţeniile citadelei. Exista o listă cu toţi cei care intrau sau părăseau oraşul. De asemenea, guvernatorul, ce i se supunea în mod direct regelui, făcea în fiecare an recensământul, iar cei ce se dovedeau a nu mai avea rude apropiate erau obligaţi să-şi lase proprietăţile în mâinile guvernatorului.

Îi povestise şi despre cei ce erau bănuiţi de vrăjitorie. În Landra nu trăia decât un singur vraci care era atent supravegheat de oamenii împărăţiei. Vraciul era folosit pentru a-i trata pe cei bolnavi, însă, dacă guvernatorul ar fi bănuit că face şi altceva în afară de asta, l-ar fi ars pe rug fără nicio remuşcare. Vrăjitoarele părăsiseră Landra încă dinainte de război, deoarece aici se scursese destul sânge vrăjitoresc iar ele preferaseră să se ascundă. Tocmai de aceea era periculos pentru ea să rămână în oraş. Elfii erau consideraţi ca fiind cei mai temuţi dintre vrăjitori şi cu siguranţă că i s-ar fi rezervat aceeaşi soartă crudă dacă ar fi fost descoperită.

Însă acum se simţea prea rău pentru a se mai gândi la ce o va aştepta în Landra. Ştia că trebuie să ajungă acolo pentru că asta îi spusese şoapta. Nu ştia dacă este o capcană sau toate astea aveau un rost, dar nu voia să se lase păgubaşă.

După mai bine de-o oră de mers s-au apropiat de coada imensă. Porţile se vedeau clar de acum. Străluceau rece în aerul greu şi păreau ameninţătoare. Zeci de oameni aşteptau să poată intra în oraş. Majoritatea erau comercianţi, căci

cărau după ei câte două-trei căruţe pline cu marfă din împărăţie. Femei şi copii, tineri şi bătrâni, unii veniţi din împărăţie, alţii probabil de undeva din nord-vest, de prin oraşele mari.

Samin şi Yass se aşezară la coadă ca toţi ceilalţi. Cerul începuse să se întunece, chiar dacă mai erau cel puţin trei ore până la apus. Un fulger slab străbătu bolta luminând-o pentru o clipă. Apoi picuri reci şi calmi începură să cadă pe pământ.

— Se pare că avem noroc, spuse Samin cercetând bolta întunecată.

— Norocul nu are a face, îi şopti Yass.

Tânărul se pierdu în ochii ei pentru o clipă, apoi îi mări atât de mult…

— Yass, tu…?

— Sttt!

Ploaia nu părea ameninţătoare încă, clar Samin ştia ce avea să se întâmple când se vor apropia. Până la urmă Yass avusese o idee bună, nu avea cum să-şi justifice gluga trasă pe ochi şi de îndată ce străjile şi-ar fi dat seama că este o elfă ar fi tras de clopotul mare care atârna lângă ei, dând astfel alarma în întreg oraşul.

Pe măsură ce se apropiau vijelia devenea tot mai furioasă. Străjerii abia dacă mai erau în stare să se ţină pe picioare din pricina vântului care bătea cu putere. Oamenii începură să treacă tot mai repede, fiind lăsaţi să înainteze fără să mai semneze în registru. O copilă fu împinsă în mulţime şi târâtă în oraş fără ca măcar să fie zărită de cei ce păzeau poarta. Cerul se închise şi mai mult şi două tunete veniră în acelaşi timp asurzind timpanele celor ce aşteptau să intre în

Landra. Străjerii deja nu mai ţineau cont de cine intră sau iese, făcându-le tuturor semn să se grăbească înainte de-a închide porţile. Oamenii se îngrămădiră unii într-alţii sperând să nu rămână pe-afară. Samin şi Yass le urmară exemplul şi se amestecară în mulţime ţinându-se strâns de mâini pentru a nu fi despărţiţi.

Mulţimea aproape că-i presa, dar cel puţin erau feriţi de priviri indiscrete. Într-un sfârşit reuşiră să păşească dincolo de poartă pe strada principală care se întindea lungă şi lată de-o parte şi de cealaltă. Samin o trase pe elfă din mulţime apucând pe o stradă dosnică. Toate obloanele erau trase şi oamenii se retraseră din calea furtunii. Deasupra oraşului, pe un deal înalt, se zărea casa guvernatorului deasupra căreia se prelingeau nori ca de cerneală. Pe străzile dosnice nu mai era niciun suflu, în afară de câte un câine sau o pisică ce riscaseră aventurându-se, probabil, spre ceva de mâncare. Samin continuă să alerge cu Yass de mână. După un timp zări firma şubredă a unui han: „La Hanul Cu Nori”:

— Ciudată ironie, constată Samin. Să intrăm.

Elfa nu aşteptă de două ori să fie invitată, păşi grăbită în interiorul hanului. Mirosul de mucegai şi tutun prost o izbi încă de când puse piciorul înăuntru. Interiorul era tapat cu pietre atât pe pereţi cât şi pe pardoseală. Un şemineu mare lăsa flăcările să lumineze mesele mici şi prăfuite ce erau aşezate în mijlocul încăperii. O tejghea de lemn se zărea în partea opusă şemineului, acolo unde lumina nu prea pătrundea. Câteva mese erau ocupate, restul fiind libere.

Hangiul, un bărbat înalt cu o barbă grizonantă, îşi făcu apariţia înaintea lor.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Samin îşi scutură hainele ude şi îi zâmbi politicos.

— Eu şi fratele meu am avem nevoie de adăpost pentru noaptea asta şi de ceva cald de mâncare.

Hangiul încercă să pătrundă dincolo de gluga elfei. O privea sceptic şi încruntat.

— Fratele meu a suferit un accident, îi sări Samin în ajutor. Faţa îi este arsă şi de aceea preferă să umble cu chipul acoperit.

Hangiul ridică din umeri şi se îndepărtă spre bucătărie. În scurt timp se înapoie cu două castroane din care ieşeau aburi şi o carafă cu vin.

— O monedă de argint, cazarea şi mâncarea.

Samin scoase repede moneda şi i-o oferi. De îndată ce hangiul se îndepărtă începură să mănânce cu poftă.

Ceva mai târziu urcară în camera ce le fusese oferită. Hangiul considerase că o singură cameră le ajunge din moment ce erau fraţi. Yass fierbea de mânie, dar nu scoase niciun cuvânt până când bărbatul nu părăsi încăperea.

Samin aprinse cu grijă lumânarea ce se afla deasupra şemineului.

— Pentru moment suntem în siguranţă. Cu toate că nu înţeleg de ce a trebuit să poposim aici.

Elfa îşi aruncă pelerina pe marginea patului şi se cuibări lângă şemineu.

— Nici eu nu ştiu, dar sunt sigură că o să aflăm.

Noaptea se lăsă sub ameninţarea ploii. Cei doi adormiră lângă şemineu.

VRACIUL

Dimineaţa alungă norii groşi şi o rază de soare ieşi răzleaţă. Yass şi Samin se treziră sub un ropot de bătăi în uşă. Elfa sări repede şi îşi puse pelerina în timp ce Samin deschise somnoros. Un bărbat ascuns sub o pelerină precum cea a elfei sări în încăpere spre surprinderea celor doi. Niciunul nu făcu nicio mişcare până când bărbatul nu îşi desfăcu pelerina lăsând-o să-i dezvăluie trăsăturile. Era bătrân şi ochii îi erau duşi în fundul capului. Fruntea îi era brăzdată de riduri adânci, iar mâinile îi erau osoase şi tremurătoare. Barba îi acoperea aproape în întregime pieptul, iar ochii nu trădau nici pic de răutate.

Îşi plimbă privirea asupra celor doi, apoi încuie uşa cu băgare de seamă.

— Elfa e aici? i se adresă lui Samin.

Tânărul rămase cu gura căscată, nu ştia ce să-i răspundă şi nici nu putea. Parcă toţi muşchii i se încordaseră nervos. În schimb, Yass îşi descoperi chipul lăsându-l la vedere. Pe faţa bătrânului se alungi un zâmbet cald apoi îi căzu la picioare sărutându-i mâinile.

— Ce bucurie! Ce bucurie!

Elfa se retrase speriată şi uşor intimidată.

— Cine eşti? Ce vrei?

Bătrânul o studie cu ochii scăldaţi în lacrimi,

abia după un timp se ridică greoi sub privirile întrebătoare ale celor doi.

— Sunt Moş Grap, vraciul Landrei. La dispoziţia Mariei Voastre. Elfa simţi că roşeşte din cap până-n picioare şi de data asta nu era din pricina fierbinţelii ce încă o chinuia şi o făcea să se simtă slăbită.

— Moş Grap…

— Sttt, făcu bătrânul. Eu am să plec acum, dar am să vă aştept la capătul de apus al străzii. Faceţi-vă bagajele şi veniţi după mine, aici nu sunteţi în siguranţă.

— Bine, bine, sări Samin căruia abia îi reveni glasul. Dar cum de ştiai că suntem aici?

— Nu am timp de poveşti acum. Urmaţi-mă şi am să vă spun tot ceea ce trebuie să ştiţi.

Dădu să iasă, dar ceva îl făcu să se întoarcă.

— Eu am trimis şoapta, spuse înainte de-a părăsi camera mai mult pentru a confirma cum aflase de venirea lor.

Yass îşi lăsă gluga pe chip şi porni după bătrân urmată îndeaproape de Samin.

Soarele începuse să-şi facă apariţia şi oamenii deja ieşeau pe străzi. La capătul aleii se zărea silueta bătrânului acoperită de pelerina neagră. Bărbatul le făcu semn să-l urmeze şi o coti pe o altă străduţă mult mai întunecată şi înconjurată de clădiri din lemn. Cei doi îl urmară întocmai ocolind astfel jumătate din oraş până când ajunseră într-o pădurice prin care soarele părea să nu pătrundă. Bătrânul se opri în faţa unui copac atât de gros cum Yass nici nu îşi închipuise până atunci că ar putea să vadă. Bătrânul scoase

de sub pelerină un toiag alb ca varul şi bătu în scoarţa groasă de trei ori. Spre surprinderea celor doi o bucată de scoarţă se desprinse din copac şi dezvălui un şir de trepte.

Bărbatul le făcu semn să-l urmeze, iar ei nu şovăiră. De îndată ce uşa se închise în spatele lor se lăsă un întuneric aprig. Elfa se sprijini de peretele copacului şi pipăi fiecare treaptă cu piciorul. La capătul treptelor se zări o lumină plăpândă ce părea să vină de la o lumânare. De îndată ce treptele se sfârşiră văzură şi lumânarea cu pricina ce ardea pe o măsuţă cu un singur picior. În jurul ei se aflau trei scaune cu câte trei picioare.

Bătrânul îşi aruncă pelerina şi se aplecă asupra unui lucru aflat în întuneric. Un foc blând inundă încăperea în următoarea clipă. Flăcările le jucau pe chipuri creând umbre bizare. Elfa îşi aruncă şi ea pelerina încercând să se obişnuiască cu aerul închis din interiorul copacului.

— Ingenios, remarcă Samin. Moş Grap îi zâmbi mulţumit.

— Copacul ăsta este locul meu secret. Aici îmi fac treburile mele departe de privirea guvernatorului. Locul ăsta a adăpostit mulţi elfi. Doar nu credeaţi că singurul vraci al oraşului stă la dispoziţia unui tiran. Şi de-o fi să mor din pricina asta, ei, păi da, atunci chiar că aş muri mulţumit.

Tinerii îşi aruncară priviri întrebătoare.

— Adevărat, spuse Samin. Şi cu toate astea mă întreb cum de ai ştiut de noi.

Bătrânul zâmbi iarăşi. Se furişă într-un colţ

întunecat şi scoase un sac negru. Trase sacul şi descoperi un glob de cristal.

— Cât timp micuţa a trăit în Żiar' nu am reuşit s-o văd, căci satul este încă împânzit de vrăji puternice. Şi Isodra a mai aruncat câteva vrăji de apărare. Dar ştiam că ea trăieşte. Am văzut când Isodra a găsit-o şi-a dus-o departe de ochii regelui. De atunci urmăresc globul în fiecare zi. V-am pierdut, ce-i drept, când aţi intrat în An' şi atunci am decis să vă trimit vorbă să veniţi aici. Aşa că i-am trimis reginei o şoaptă.

Yassuna rămase înmărmurită.

— Reginei?!

— Da, Maria Voastră… dar bătrânul îşi dădu seama dintr-odată că elfa nu ştia nimic despre originea ei. Oftă încruntat: Cred că trebuie să vă luminez Majestate.

Yass se simţea tot mai prost deoarece bătrânul i se adresa cu acest apelativ, dar încercă să nu se lase pradă acestui sentiment.

— Să încep cu începutul, spuse bătrânul în timp ce turna ceai în trei ceşcuţe aurite. După terminarea războiului mulţi au fost luaţi prizonieri de către Ŷannir, Regele Ceasornicar. Mulţi au crezut că şi regina elfă a căzut prizonieră tot atunci, dar nu a fost aşa. Shirana a căzut bolnavă şi regele, tatăl tău, a trimis-o la mine. El ţinuse secretă boala reginei şi nimeni nu ştia că se întorsese acasă. Pe drumul spre mine ea a fost capturată şi aruncată în temniţă. La doar câteva luni ţi-a dat viaţă, nimeni nu ştie cum a ascuns faptul că sunteţi elfe, dar a reuşit. La câteva săptămâni Ŷannir, a considerat că niciunul dintre

cei zăvorâţi nu era periculos aşa că le-a oferit libertatea, unora chiar după şaptesprezece – optsprezece ani. Shirana a fost norocoasă în cazul ăsta căci nu a stat captivă decât câteva luni. Dar era prea slăbită şi delira, atunci te-a pierdut. Nu ştiu sigur dacă a murit atunci sau mai târziu, căci am scăpat-o din vedere. Dar ştiam că într-o zi te vei îndrepta spre casă şi m-am pregătit pentru clipa asta.

Yass rămase cu privirea în lacrimi fără să poată scoate niciun cuvânt. Bătrânul o privi uşor timorat, abia acum realiza că poate nu el trebuia să-şi ia această responsabilitate. Îi apucă mâna într-a sa şi i-o strânse cu dragoste.

— După dispariţia mamei tale, elfii s-au închis definitiv în carapacea lor. Au crezut că te-au pierdut şi pe tine, iar regele Ysodoor a înnebunit de nefericire. Nu am reuşit să iau legătura cu ei şi să le spun că tu trăieşti, însă te voi ajuta să-i găseşti. Cel puţin te voi ajuta să ajungi în Aăria. Ştiu că Morana vrea să te ajute – spuse el bătând cu afecţiune globul de cristal – el mi-a mărturisit asta.

Elfa încă îl privea tulburată.

— Aşadar, Min’yara ştia? Bătrânul afirmă clătinând din cap.

— Da, aşa este. Min’yara ştia, dar a considerat că nu e de datoria ei să-ţi spună asta. Poate că nu era nici de datoria mea.

Elfa se simţi de două ori mai rănită gândindu-se că Min’yara cunoştea acest secret şi nu îi mărturisise nimic. Pe de-o parte se gândea că zâna îi obţinuse prietenia tocmai pentru că ştia lucrul

ăsta, pe de altă parte încerca să ignore acest sentiment. Apoi îşi aminti visul în care ochii unei femei căutau cu disperare ceva. Simţise de atunci că aceea trebuia să fie mama ei, dar de-acum era sigură de asta. Oftă îndurerată.

— Nu e moartă, şuieră printre buze. Bărbaţii o priviră întrebători.

— Nu cred că e moartă, spuse elfa. Nu o simt aşa. Bătrânul scutură din cap.

— Mă tem că a murit, Regină. Era prea slăbită să mai poată scăpa în viaţă şi apoi globul meu ar fi găsit-o.

— Refuz să cred asta, spuse ea cu încăpăţânare. Şi nu tu mi-ai trimis şoapta, ea a făcut-o. Am zărit-o. Era acolo.

Bătrânul îşi plecă privirea.

— Mica mea Regină, o fi precum spuneţi. Acum însă e timpul să vă odihniţi. Mâine vom avea o zi grea.

— Despre ce e vorba? interveni Samin.

Bătrânul scoase câteva cărţi de sub masa cu un picior şi le trânti pe masă.

— Despre asta. Regina trebuie să înveţe să scrie şi să citească înainte de-a începe alte învăţături. Mă îndoiesc că arkuzii ar şti s-o înveţe despre puterile ei, aşa că eu am să devin învăţătorul ei.

Yass mări ochii de uimire.

— De unde ştii că nu ştiu să scriu şi să citesc. Bătrânul continuă să zâmbească.

— Isodra era un fel de vrăciţă, ştia multe leacuri de boală şi una-două vrăji de protejare. Şi apoi, în Żiar', unde vrăjile antice încă pluteau în

aer, puterea îi era mai mare decât în realitate. Şi cu toate astea era o femeie simplă, ca majoritatea celor ce trăiesc prin satele mici. Nu ştia nici să scrie şi nici să citească, aşa că nu avea cum să te înveţe pe tine ceva ce ea nu ştia. Ah, şi să nu uit înainte să plec şi să vă las să vă odihniţi, puteţi ieşi prin jurul copacului şi ori de câte ori doriţi să intraţi nu trebuie decât să ciocăniţi de trei ori cu acest baston. Dar nu vă îndepărtaţi de pădure, căci oamenii guvernatorului sunt cu ochii peste tot.

Bătrânul îşi trase pelerina peste trup şi dispăru în umbra treptelor. Tinerii aşteptară până şi cel din urmă pas îşi pierdu ecoul, apoi elfa îi vorbi însoţitorului său:

— Bizară e viaţa, nu-i aşa? Acum ceva timp tu îmi spui că eşti nepotul lui Neoptol, iar eu aflu că sunt pe cale să moştenesc un tron. Şi lucru ăsta nici măcar nu mă face fericită.

Tânărul o bătu uşor pe mână.

— Lucrurile se vor rezolva, Yass. E normal să nu te simţi prea mulţumită, Moş Grap nu şi-a dat seama că a făcut o greşeală, probabil. Aşa cum a spus şi el, nu el era cel care trebuia să-ţi aducă această veste. Oricum, şi pe mine m-a lăsat surprins.

Elfa se ghemui lângă focul ce îl făcuse Moş Grap şi îşi lăsă gândurile libere.

ZAR-DÛR

În Ba’al se făceau cele din urmă pregătiri pentru plecarea lui Zar-Dûr. Spiritul nopţii fusese desemnat să plece în căutarea reginei elfe. Acum era momentul ca elpizii să-şi ţină făgăduiala faţă de elfi şi totodată să se dezrobească de sub promisiunea făcută. Zar-Dûr era unul dintre cei care ştia doar legenda promisiunii, în afară de rege niciun alt spirit nu o cunoştea cu adevărat, dar fiecare în parte ştia că va veni momentul în care să facă ceva pentru neamul elfesc. Chiar dacă aceştia nu le ceruseră să facă ceea ce îşi propuseseră, Fhar-Dûr ştia că acum este momentul. Voia să scape o dată pentru totdeauna de această povară. Trăise prea mult timp cu ea în suflet şi voia să se elibereze.

Zar-Dûr era atât consilierul lui cât şi cel mai bun prieten. Îl văzuse de-a lungul timpului şi luptând şi luând decizii înţelepte. Numai în el se putea încrede pentru această misiune, pentru că ştia că de va reuşi cineva s-o apere pe elfă, atunci numai Zar-Dûr ar fi reuşit cu adevărat.

Fhar-Dûr îşi puse pelerina albă cu fir de argint, aprinse lumânarea – pentru prima oară de mulţi ani – şi desfăşură harta pe masa de piatră din turnul cel mai mic al palatului. Îi făcu semn consilierului să se apropie, apoi îi vorbi cu glasul său tunător:

— Porneşti spre est, spre Slovanâûr, intri pe-aici, pe unde domnesc pădurile de pini. Te vor feri de lumină pe timp de zi şi poate îţi vor da adăpost şi în timp de noapte la nevoie. Te îndrepţi direct către Alha’sdur. Ai grijă ca nu cumva Ŷannir să îţi simtă mirosul altfel va şti că s-a întâmplat ceva.

De-aici mergi tot către vest până ajungi la cei mai mici dintre munţi, îi străbaţi şi dincolo de stânci vei găsi Żiar'ul. De-aici vei şti şi singur încotro s-a îndreptat elfa. Ai grijă. Să mergi repede, căci şi aşa s-a pierdut mult prea mult timp.

Zar-Dûr, înfăşurat într-o mantie de culoarea oceanului, făcu o plecăciune de supunere şi apoi vorbi:

— Mărite, eu cred că elfa a ajuns deja în An' şi dacă memoria nu mă înşală, Moş Grap trebuie să fi trimis deja după ea. În cazul ăsta nu înţeleg de ce trebuie să mă mai duc în Żiar'.

Regele bătu cu pumnul în masă. Pumnul îi căzu ca o umbră asupra hărţii, însă impactul fu mai puternic decât unul făcut de-o mână din carne şi oase.

— Ascultă-mă, Zar-Dûr, şi fă precum îţi spun. Acolo cineva aşteaptă o speranţă. Tu eşti acea speranţă, căci nimeni altcineva nu se va întoarce în Żiar' să vadă ce-a lăsat elfa în urmă.

— Mărite, ascult şi mă supun. Cu toate astea aş dori să aflu de ce ne interesează pe noi ce a lăsat elfa în urmă. De obicei nu ne băgăm în treburile altora şi nici nu ne pasă de suferinţa lor.

Regele oftă de sub gluga albă, iar aburul se ridică până când flacăra lumânării nu-l mai putu lumina.

— De data aceasta lucrurile se schimbă, tu fă precum ţi-am spus şi ai să înţelegi.

— Prea bine, Mărite. Atunci am să plec odată cu sosirea zorilor. Până voi străbate Ba'al-ul, se va întuneca şi îmi voi putea continua drumul nestingherit până la pădurile de pini.

— Aşa e înţelept, spuse şi regele. Dar până la plecarea ta mai este timp şi aş vrea să îţi vorbesc.

Fhar-Dûr se îndreptă spre fereastră. Aerul intra rece şi umed, dar asta nu îl deranja prea tare. Erau deja zece zile de când ploaia îşi chemase norii şi nu mai contenea. Dacă ar fi avut oase s-ar fi cutremurat de frig, dar trupul lui era mult mai rece decât vremea de-afară şi nu putea să-l deranjeze cu ceva. Se întoarse către sfetnicul său râzând uşor de sub gluga ce-i masca chipul.

— Acum mulţi ani, aş fi zis că încep să iau decizii asemeni unui om. Dar acum… Acum timpurile s-au schimbat şi poate că nici eu nu mai sunt la fel de înţelept ca la început. Probabil că o să te întrebi de ce doresc să-i trimit sfaturi elfei. Ei bine, nu o face căci s-ar putea să mă mânii. Însă să ştii că am situaţia sub control şi tot ceea ce fac, fac cu un anumit scop. Va veni şi vremea când un alt rege îmi va lua locul, şi atunci, poate, el îmi va blama deciziile, dar momentan eu am această putere şi nu am de gând să dau înapoi. Aşa că ascultă bine ce am să-ţi spun şi nu uita nicio vorbă.

Zar-Dûr făcu o nouă plecăciune în semn de supunere, stinse lumânarea şi se aşeză în dreapta regelui său pentru a-i sorbi fiecare cuvânt.

— Spune-i elfei să evite jurămintele faţă de alte popoare şi să se arate neînduplecată, aşa cum îi stă bine unei regine. Atât arkuzii cât şi piticii sau zânele, vor încerca să obţină favoruri de la ea, tocmai pentru că îi ştiu secretul. Spune-i că tu ştii drumul spre poporul elf, dar doar magia o poate ajuta pentru că sunt prea bine păziţi ca cineva să-i

poată călca cu piciorul. Spune-i să înveţe de la Morana magia oglinzilor, căci doar aşa va putea lua legătura cu părintele ei. Dar să aibă mare grijă, căci Morana nu va dori chiar imediat să o trimită acasă.

Are şi ea planurile ei. Morana o să încerce s-o impresioneze, şi pe bună dreptate, asta o să facă şi Min'yara. Nu zic că nu o fac pentru o cauză nobilă, dar atunci şi-ar lega poporul de noi promisiuni, lucru pe care elfii nu şi-l doresc. Şi iar spun că pe bună dreptate. Ai grijă ca ea să nu facă o astfel de greşeală, pentru că într-o bună zi se va întoarce împotriva ei. Să nu le ceară ajutorul oricâtă nevoie ar avea, mai mult decât un aşternut şi o bucată de pâine să nu dorească de la ei. Presupun că Min'yara i-a făcut deja un cadou. Spune-i să nu-l folosească, ştiu eu ce spun. Ea nu are prieteni pe lumea asta, decât în neamul ei. Regele suspină din nou, apoi îşi reluă cuvântarea:

— Mai spune-i că elpizii s-au achitat de datorie faţă de elfi, dar regele vostru mai are să se achite de-o datorie faţă Shirana. De aceea te trimit pe tine să ai grijă de ea şi s-o sfătuieşti atunci când va fi în mare cumpănă. Să ţii minte toate astea, Zar-Dûr, şi să-i spui elfei întocmai cuvintele mele, căci de nu, blestemul Shiranei mă va ajunge, chiar dacă ea e moartă ori vie.

Spiritul făcu o nouă plecăciune.

— E drept că eu nu ştiu nimic despre gândurile Mariei Voastre, şi nici nu vreau să le aflu. Însă puteţi avea încredere în judecata mea şi puteţi fi sigur că am s-o apăr cu preţul vieţii.

Regele râse zgomotos, atât de tare încât

întreg palatul păru să se clatine.

— Tu nu ai o viaţă pe care să ţi-o pui în joc, dar îmi place că gândeşti astfel. Acum pregăteşte-te să pleci. Soarele începe să se ridice deasupra lumii.

Spiritul făcu o nouă plecăciune şi dispăru imediat ce îşi părăsi pelerina de culoarea mării, care căzu fără de viaţă pe lespedea rece.

* * *

Zar-Dûr ieşise de ceva timp de sub protecţia Ba'al-ului. Noaptea se lăsase peste câmpiile întinse care făceau trecerea între Ba'ai şi Slovanãûr. De-acum trebuia să mărească pasul pentru ca ziua să nu îl prindă pe drum. O dată ce soarele avea să-şi facă apariţia el ar fi putut să moară pur şi simplu. De fapt era singurul mod cunoscut de oameni pentru a ucide un astfel de spirit. Cu mulţi ani în urmă, înainte de Ramûti, Ŷannir folosea această metodă pentru a scăpa de ei. Ŷannir îi ura pe elpizi pentru că semănau prea mult cu el, doar că spre deosebire de rege, ei nu îşi doriseră niciodată un trup din carne şi oase.

Chiar şi Ŷannir fusese unul dintre ei. Odinioară fusese cel mai mare războinic elpid care s-ar fi putut naşte. Fusese chiar şi rege pentru scurt timp, asta până când a aflat că trupul lui creat din umbre ar putea fi asemănător cu al oamenilor. Şi-a dorit atât de mult lucrul ăsta încât în scurt timp a pus stăpânire pe Slovanãûr, împărăţia ce aparţinuse celui ce descoperise mersul timpului. În felul acesta Ŷannir îşi însuşi şi această calitate declarându-se ceasornicarul lumii. Ceilalţi elpizi au râs ani de zile de nesăbuinţa lui

Ŷannir, însă atunci când regele a reuşit să-şi procure un chip uman au înţeles că era mai periculos decât li se păruse lor. Încercaseră de multe ori să-l oprească din nebunia lui, dar nu se aleseseră decât cu zeci şi zeci de morţi. În cele din urmă au baricadat Ba'al-ul prin vrăji protectoare pentru ca Ŷannir să nu mai aibă acces acolo.

Elfii îi judecaseră atunci pentru neputinţa de care au dat dovadă, şi probabil că îi judecau şi acum considerându-i vinovaţi pentru ceea ce făcuse Ŷannir de-a lungul timpului. Zar-Dûr era într-un fel de acord cu elfii, până la urmă ei îi oferiseră puterea şi îl lăsaseră să guste din ea. Dacă regele nu i-ar fi cedat tronul poate că lucrurile ar fi stat altfel în clipa asta. Acum era prea târziu pentru elpizi să mai regrete, dar de atunci avuseseră grijă să-şi aleagă regele aşa cum se cuvine, pe criterii bine stabilite.

E drept că Fhar-Dûr era un fel de rudă cu Ŷannir, dar era un elpid drept, cu o judecată înţeleaptă. Cu toate că Zar-Dûr nu prea înţelegea de ce îi oferă atât de mult ajutor elfei şi care era secretul ce-l lega atât de strâns de neamul elfesc. Fhar-Dûr ştiuse întotdeauna să se ferească în a se implica în interesul vreunui popor, dar acum nu mai avea cum să evite asta. Chiar dacă mesajul suna clar că elpizii îşi duseseră promisiunea la bun sfârşit, nu era întocmai şi Zar-Dûr simţea asta. Probabil că regele său avea interesele lui pentru a proceda în felul acesta. Nu îi ceruse el degeaba elfei să se ţină departe de orice promisiune. Până la urmă avea să descopere ce punea regele la cale, sperând doar ca el să nu fie

compromis în vreun fel în faţa poporului.

Încercă să simtă mirosul aerului, dar nici de data asta nu reuşi. Nu înţelegea cum cei făcuţi din carne şi oase reuşesc să spună că aerul miroase tare, urât, rece, umed; i-ar fi plăcut într-un fel să simtă toate astea. Singurul lucru pe care îl simţea era vântul ce părea să treacă prin corpul lui gol şi să-l împrăştie. Era o senzaţie bizară, semăna cu un gâdilat subtil ce trece pentru câteva secunde prin coaste apoi se opreşte. Evident, el nu avea coaste, dar senzaţia era asemănătoare. Privi cerul. Încă era înnorat ceea ce însemna că norocul e de partea lui. Nu avea să întâmpine mari dificultăţi în timpul zilei dacă nu ar fi ajuns la timp la pădurea de pini.

Se opri pentru o clipă şi privi în depărtare. Văzu o dungă neagră ce se unea cu orizontul. Îşi dădu seama că acolo trebuie să se afle pădurea, ceea ce însemna că va ajunge până la răsărit. Levită uşor ceva mai sus ca de obicei pentru a vedea mai bine. Privirea unui elpid în timp de noapte era la fel ca a unei pisici ce poate vedea în depărtare străpungând bezna. Îşi dădu seama că avea dreptate, dacă mărea puţin pasul răsăritul nu avea să-l prindă deloc, apoi nu mai trebuia decât să urmeze instrucţiile regelui şi s-o găsească pe elfă. Cu toate că simţurile îi spuseseră deja unde este şi ştia că nu va pleca prea curând de sub tutela lui Moş Grap. Bătrânul avea, de asemenea, o datorie de plătit faţă de Shirana, poate că nu era una adevărată, dar se simţea vinovat pentru ceea ce păţise cu şaptesprezece ani în urmă.

Da, bătrânul avea s-o înveţe cam tot ceea ce

trebuia să ştie despre puterile ei, şi poate că avea s-o înveţe şi despre alte lucruri. Întotdeauna Moş Grap dăduse prea multă importanţă elfilor văzându-i ca pe nişte fiinţe supreme. Uneori îi pusese chiar mai presus de zei, lucru pe care nu l-ar fi făcut nimeni cu minte la cap. Dar aşa era Moş Grap şi Zar-Dûr avusese de prea multe ori de-a face cu el. Bătrânul îl înspăimânta mai ales pentru că nu simţea răceala când vreun elpid se apropia de el. Din contră putea să stea zile în şir în prezenţa unuia fără să dea dovadă de cea mai mică slăbiciune. Niciunui om nu-i reuşise asta, fie el şi vraci.

Zar-Dûr îşi ridică încă o dată privirea întunecată către orizont. Turlele Slovanãûrului începeau să se zărească, la fel şi pădurea ce avea să-i servească drept adăpost pe timpul zilei. Îşi trase pe el pelerina neagră şi merse până ajunse la pădure.

VISUL MORANEI

Aãria se întindea mândră la picioarele reginei. Soarele strălucea şi lumina până în cel mai umbros cotlon. Oglinzile sclipeau ca picurii de rouă în dimineaţă, şi curcubeie colorate se intersectau ca într-un joc. Pădurea înverzise pe de-a-ntregul. Mugurii se deschiseseră lăsând petale albe şi roze să domine verdele. Morana privea întreg spectacolul de la balconul regal, cel care se zărea până în nordul ţării. Adora soarele

de dimineaţă ce îşi lăsa razele să mângâie frunzele şi florile, apoi se revărsau peste oglinzile Aăriei şi se întorceau înapoi spre boltă mult mai luminoase şi mai colorate.

Adora râul mic ce străbătea pădurea Õsian şi păsările care îşi făcuseră cuiburi în apropierea sinarilor ce o priveau cu ochi mari, din scoarţă, şi îi citeau gândurile. Iubea tot ceea ce însemna Aăria pentru că ea clădise această ţară după retragerea arkuzilor din lumea nemiloasă a oamenilor. Ea o terminase, ea o ridicase, oglindă cu oglindă, piatră cu piatră. Draglûr arăta întotdeauna spectaculos în razele dimineţii. Semăna cu un boboc de trandafir ce-şi întinde petalele revărsându-le peste întreaga întindere. Adora râurile ce trec prin Draglûr şi podurile mici, frumos împodobite, care-l traversau. Iubea marea poiană din mijlocul oraşului acolo unde soarele părea să poposească veşnic.

Îi plăcea să-şi privească supuşii trebăluind şi alergând ca nişte furnici din loc în loc, apoi îşi îndrepta privirea spre Spadele de Cristal ce se antrenau. Îi plăcea sunetul spadelor atunci când se întâlneau şi scrâşneau metalic ridicându-se până la cer şi coborând înapoi eu aceeaşi intensitate. Iubea tot ceea ce însemna Aăria şi nu vedea viitorul fără tot ceea ce reuşise să ridice aproape din nimic.

Iar acum, cel mai mult adora pruncul ce se dezvolta în pântecul său. Pruncul care avea să-i urmeze la tron şi să-i aducă, chiar dacă pentru scurtă vreme, liniştea.

Poporul fusese exaltat la auzirea veştii ce

veni ca o umbră odată cu dispariţia lui Beor. Dar lucrul ăsta nu îi împiedica să sărbătorească sarcina reginei. Cu toate că Morana nu îşi mai părăsise sălaşul de la aflarea veştii, arkuzii nu conteneau a se bucura că în cele din urmă regina le va dărui o posibilă moştenitoare. Cele mai bătrâne dintre vrăjitoare deja căutau în oglinzile timpului pentru a afla dacă pruncul este fată sau băiat, dar toate încercările lor erau destinate eşecului.

Nici Brene nu se lăsa mai prejos invocând toate vrăjile pe care le cunoştea pentru a se asigura că pruncul ce se va naşte va fi un băiat.

Morana simţea presiunile ce se puneau asupra ei. Ştia că Brene va încerca să facă tot posibilul pentru a o face să nască un băiat, dar asta nu o îngrijora prea tare. Ştia să se apere din calea ei şi nici Săgeţile Sorţii nu aveau mai multe şanse de izbândă. Însă această singurătate o făcuse să pălească. Shiva o vizita doar uneori, iar cea ce îi mai rămăsese aproape era Naruna. Tânăra o vizita şi de câte două ori pe zi aducându-i veşti despre ce se mai întâmplă prin ţară. Îi povesti că Neoptol căzuse la pat şi abia dacă îşi mai amintea cine este. Uneori părea lucid, dar de cele mai multe ori gândurile i se amestecau şi nu mai ştia ce spune sau ce face. Din acest motiv Shiva era tot mai legat de regele său, trebuind să se ocupe de toate cele necesare pentru ca oamenii să nu resimtă boala suveranului.

Morana îi urmărea acţiunile celui ce avea să-i devină soţ, cu ajutorul oglinzilor, şi pe zi ce trecea era tot mai convinsă că el ar fi un rege mult mai

bun decât ea sau Neoptol. Dar nopţile de singurătate o făceau să uite de Shiva şi tot mai des se gândea la Beor. Era încă un copil şi remuşcările sale se adunau noapte după noapte. Ar fi putut fi ucis sau cine ştie ce alte primejdii, mai rele ca moartea, l-ar fi putut aştepta pe drum. În plus, nici nu era sigură că elfa ar dori să îl urmeze. Şi pe ea o pierduse o dată ce intrase în Landra, era deja o săptămână de când nu o mai zărise în oglindă, lucru care o îngrijora teribil. Ştia că nu avea dreptul să-i urmărească paşii elfei, dar îi era teamă că ar putea păţi ceva şi atunci tot planul ei ar fi fost compromis degeaba.

În ultimele două zile îl pierduse şi pe Beor, lucru ce o îngrijora de două ori mai mult. Se tot întreba în ce necazuri se băgase şi de ce nu reuşea să-l găsească nici cu ajutorul oglinzii. Doar Ysodoor putea să îi pună astfel de piedici. Beor cu siguranţă că nu ştia să blocheze oglinda şi nici elfa.

Era tot mai îngrijorată iar presupusa ei boală începea să se adeverească. Toată nebunia asta o făcea să îmbătrânească şi să slăbească pe zi ce trece. Încerca să îşi păstreze forţele pentru cel din pântec, dar pofta de mâncare îi pierise şi încă mai trebuia să facă faţă atacurilor magice ale Brenei.

Când o vizită Naruna nu îşi mai putu stăpâni lacrimile de îngrijorare şi îi povesti că Beor nu mai era de găsit, la fel şi elfa. Naruna încercă în zadar s-o liniştească, aşa că în cele din urmă trimise după Shiva.

— Morana, îi spuse el mustrător, tu eşti mai puternică decât atât. Şi-apoi nu trebuie să te

îngrijorezi prea tare. Elpizii vor pleca după elfă, iar Beor probabil că a ajuns într-o zonă protejată. Sunt sigur că nimic rău nu s-a întâmplat.

Regina începu şi mai tare să plângă, asemeni unui sugar. Shiva o prinse la pieptul său şi încercă s-o liniştească:

— Dacă în două zile Beor nu îţi apare teafăr am să plec chiar eu după el.

— Dar nu se poate, se contrarie ea printre lacrimi. Neoptol are nevoie de tine.

Shiva îi zâmbi cu blândeţe.

— Draga mea, Neoptol s-a mai întărit. Aseară şi-a mai revenit. Naruna ar fi un vraci grozav.

— Adevărat? Bărbatul clătină din cap.

— Da, e adevărat. Regele mai are de trăit, poate nu mult, dar mai are. Nu e încă timpul să ne părăsească.

Morana se apropie de fereastră şi o deschise lăsând aerul cald să inunde încăperea.

— Parcă aşteaptă pe cineva, spuse ea cu o uşoară reţinere. Unii spun că ar fi avut o fiică ce s-a căsătorit cu un om al Ceasornicarului. Alţii în schimb spun că întreaga sa viaţă a fost un pustnic, că nu i-au plăcut femeile şi cu atât mai puţin copii. Dar eu mereu am avut senzaţia că el aşteaptă pe cineva.

— Aşa o fi, spuse Shiva gânditor. Regele nu mi-a vorbit niciodată despre vreo familie, dar el nu vorbeşte oricum prea mult despre sine. Adevărul l-o şti doar el.

Morana se aruncă în braţele bărbatului parcă împinsă de vânt.

— O, Shiva. Dacă i s-a întâmplat ceva lui

Beor…

— Sttt, totul o să fie bine Regina mea. Ai să vezi. Totul o să fie bine. Zilele ce-au urmat au apăsat-o şi mai mult pe Morana, căci puterea ei scădea odată ce sarcina începea să-şi facă simţită prezenţa, iar puterea Brenei creştea odată cu convingerile ei. În cele din urmă căzu greu bolnavă şi nimeni nu ştia să spună ce are. Poporul începuse să vorbească că din pricina dispariţiei lui Beor, regina lor avea să moară. Şi de data aceasta aveau mare dreptate. Arkuzilor le era interzis să folosească magia oglinzilor pentru a urmări pe cineva aşa că nimeni nu ar fi putut să dea de urma tânărului nici chiar la rugăminţile ei.

Multe zile rămase aproape fără suflu. Delira tot mai des iar visele ce îşi făceau loc în mintea ei începeau s-o domine.

Primul vis fu de-a dreptul înspăimântător. O visă pe Brene fierbând leacuri şi rostind vorbe apuse. Ea era într-un colţ al încăperii. Purta o cămăşuţă murdară, la fel îi era şi chipul. De parcă se târâse pe pământul mocirlos mai multe zile la rând. În cele din urmă auzi şi glasul pruncului ce se năştea din ea. Şi cum mai plângea, de ţi se sfâşia inima şi alta nu. Brene luă copilul cu triumf. Era o fetiţă ceea ce îi mai alina durerea Moranei, dar Brene o schimbă cu un băieţelul abia născut al unei ţărănci.

Morana se trezi într-un lac de sudoare. Lacrimile nici nu i se mai deosebeau pe obraji. În zadar încercă Naruna s-o convingă că a fost doar un coşmar născut din temerile ei. Regina ştia că asta se va întâmpla. Cineva, poate cea dintâi

născută, îi arătase viitorul. Înnebuni de spaimă şi durere. Vru să trimită imedia călăul să-i ia viaţa bătrânei, dar Shiva o convinse că lucru ăsta nu ar da bine în faţa poporului şi chiar dacă ei s-ar supune, ea avea să rămână cunoscută ca un tiran cu sânge rece. Plânse mult în ziua aceea până când somnul o fură din nou. Visul reveni, iar şi iar la nesfârşit.

Apoi o visă pe elfă. Avea părul negru, la fel ca cel al Shiranei şi ochii inexplicabil de frumoşi. O privea drept în ochi şi ar fi privit-o la nesfârşit fără să se sature. Întotdeauna elfii o vrăjiseră cu privirea lor atât de pură şi blândă. Găsi ceva în elfă, poate speranţa, sau poate salvarea. Şi atunci se trezi în miez de noapte ştiind ce are de făcut.

Era singură în încăperea acea mare. Doar o lumânare mai ardea pe masă răspândind câte o rază ici-colo. Regina căută în dulapul ei până îşi găsi hainele pe care le purtase cât îşi făcuse ucenicia la Spadele de Cristal. Le îmbrăcă repede, uitând de durere şi suferinţă. Apoi scoase rubinul pe care i-l dăruise Neoptol prin Huran şi îl lăsă lângă lumânare. Luă repede o oglindă mică ce o piti în sân şi părăsi camera în cea mai mare linişte.

Noaptea era luminoasă ca de obicei, dar nici urmă de arkuzi prin împrejurimi. Alese cu grijă un cal din grajduri şi porni în cea mai mare grabă spre Õsian. Trupul încă îi tremura de boală şi nelinişte. Se simţea mai singură ca niciodată şi mai lipsită de noroc decât orice. Broboanele reci de transpiraţie încă îi căzeau pe pleoape îngreunându-i văzul. Când calul păşi în pădure se

simţi mai uşurată. Lăsă animalul să plece şi ea continuă drumul pe jos.

Niciodată nu fusese noaptea prin acele locuri. Era sinistru. Crengile copacilor se mişcau de-o parte şi de alta cu toate că nu sufla nici pic de vânt. Umbre grele o învăluiau, înconjurând-o parcă într-un joc macabru. Urletul unui lup se auzea din depărtare, iar bufniţele completau peisajul de sunete. Nu îi era teamă, în ciuda celor pe care le auzea şi zărea. Nu îi era teamă deloc, dorea doar să-l găsească pe Mor'rou şi să-i vorbească.

Se avântă tot mai mult în inima pădurii până când nicio rază de lună nu îi mai lumină calea. Se simţea straniu de-acum, mult prea straniu. Mii de ochi păreau să o privească chiar dacă ea nu vedea niciunul. Frunzele începură să foşnească anormal. Păreau că îngână un cânt a cărei melodie ea o uitase. Crăcile se mişcau lent, aproape fără zgomot, dar ea ştia că asta fac. Până la urmă frica puse stăpânire pe ea. Sinarii nu lăsau pe nimeni să le calce teritoriul pe timp de noapte, dar ea era disperată, nu ştia ce să facă şi unde să găsească ajutor. Se lăsă lângă trunchiul unui copac şi începu să plângă cu amărăciune. Atunci zeci de ochi o priviră dintr-odată. Unii temători, alţi îndureraţi, dar cei mai mulţi răuvoitori. Un copac îşi smulse rădăcinile din pământ făcând-o să tresară. Începu să se mişte lent, secular, aşa cum se mişca de obicei un sinar.

Regina înmărmuri. Lacrimile i se opriră în gât, iar sudoarea începu s-o furnice pe întreg trupul. Sinarul părea furios, dar gura lui se

contura într-un zâmbet şi abia atunci ea îl recunoscu.

— Rege sinar.

— Morana.

Oftă şi îşi lăsă lacrimile să-i cadă. Dintr-o suflare îi povesti de visul ei şi despre adevărata dispariţie a lui Beor. Îi povesti şi despre boală şi despre presiunile magice ce le făcea Brene asupra ei. Când termină de vorbit îl zări pe sinar încruntat. Bătrânul rege rămase mult pe gânduri fără să glăsuiască nimic, apoi spuse:

— De cele mai multe ori visele reginelor se împlinesc aidoma. Gândul meu mi-a dat două soluţii pentru problema ta, dar numai tu va trebui s-o alegi pe cea ce îţi va fi pe plac.

Morana stătea plecată la picioarele lui noduroase pline de pământ. Nu îndrăznea să mai vorbească însă îi făcu semn să continue:

— Ambele sunt periculoase, dar ambele pot da rezultate. Iată la ce m-am gândit. Prima soluţie ar fi să le ucizi pe toate arkudele însărcinate pentru a îndepărta pericolul ce ţi-l arată visul.

Regina duse mâinile la gură înainte de-a scoate un sunet de spaimă. Dar regele o mângâie uşor pe creştet cu crăcile sale noduroase şi înfrunzite.

— Ştiam că asta nu îţi va fi pe plac. Atunci, copilă, află că mai e o cale, dar este mult prea periculoasă.

— Atunci spune-mi-o, Mor’rou şi îţi voi rămâne veşnic recunoscătoare.

Sinarul dădu din copiii sau încoronat cu frunze dese şi vorbi mai departe:

— Regină, Deşertul Mnemess îi ascunde pe pitici şi în acelaşi timp şi alte creaturi periculoase, aşa cum ştii. Dar de te vei duce şi vei cere găzduire piticilor atunci vei fi în siguranţă până când pruncul va veni pe lume.

De data asta regina scoase un sunet de spaimă care împânzi întrega pădure.

— Mor'rou, noi şi piticii nu suntem cei mai buni prieteni. Ei nu îmi vor da găzduire şi-apoi s-ar putea să nu am cum să ajung vreodată acolo. Deşertul este plin de creaturi.

— Aşa-i, rosti apăsat regele sinar. Dar altă cale eu nu văd. Întoarce-te în palat, copilă, şi chibzuieşte bine asupra deciziei ce o vei lua.

* * *

Alte trei zile de boală şi descumpănire trecură pentru Morana. Soluţia cea mai bună nu exista pentru ea. De şi-ar fi ucis supusele atunci poporul avea s-o alunge, de va pleca, va fi considerată trădătoare. Şi-atunci care era calea? Ştia că nimic nu e uşor în ceea ce trebuie ea să facă, şi totuşi, dacă elfa ar apărea înainte ca sarcina ei să ajungă la sfârşit, atunci ar mai fi fost o salvare.

În ziua acea camerista îi anunţă vizita Brenei. Morana nu fu total surprinsă de aceasta, dar sentimentul de nelinişte pusese stăpânire pe ea. Când Brene păşi în camera regală simţi un val de furie trecându-i prin tot corpul. Bătrâna o privea cu răceală, aproape că se uita prin ea fără să-i pese de suferinţa ce îi măcina zilele. Făcu o plecăciune, protocolară, şi se aşeză pe marginea patului, acolo unde Morana îşi ducea durerea.

— Regina mea, îi vorbi ea. În cele din urmă boala te-a răpus, căci Beor a dispărut cu adevărat. Întotdeauna am fost de părere că nu trebuie să glăsuieşti un necaz de nu are să fie cu adevărat, căci acesta până la urmă se va împlini. Domnia Ta este prea slăbită pentru a mai conduce ţara, aşa că, consiliul Neamului va trebui s-o facă în locul Mariei Tale.

Morana îi aruncă un zâmbet rece. Cu greu se ridică în vârful patului trăgându-şi cearşafurile de mătase peste ea.

— Brene, de când îţi doreşti tu una ca asta. Ştii că o nouă regină are dreptul să ia puterea consiliului, şi ştii că voi nu puteţi să vă asumaţi răspunderea conducerii mai mult de un an. Apoi poporul va alege singur dacă nu mă va mai dori, dar dacă alegerea nu va fi pe placul tău, ce ai să faci?

Bătrâna se ridică şi se îndreptă spre fereastră. O deschise pentru a lăsa aerul să pătrundă până la patul reginei, apoi rămase proptită acolo de parcă un lanţ nevăzut nu îi mai permintea să facă altă mişcare.

— Majestate, nimeni nu doreşte să vă ia locul…

— Brene, să vorbim direct. Tu nu mă placi şi nici eu pe tine. Nu trebuie să te prefaci binevoitoare în faţa mea şi nici să-mi aduci argumente pentru a-mi da acordul ca voi să conduceţi ţara. Foarte bine, dacă asta doriţi, nu mă opun. Dar nu va fi aşa uşor, căci conform legii am dreptul să-mi aleg o singură înlocuitoare, şi aia nu vei fi tu.

Brene nu se mişcă de la fereastră, iar Morana nu reuşi să-i vadă chipul. Însă simţi tensiunea din glasul ei:

— Foarte bine Majestate, dar până vă puneţi pe picioare ar fi bine să lăsaţi pe altcineva să conducă Aãria.

— Să nu uiţi Brene că înainte de-a veni eu aici nu exista decât Farlã'mir. Eu am clădit tot ceea ce se află acum în Aãria, eu i-am dat viaţă şi tot eu am fost cea ce a încheiat pecetea păcii cu sinarii. Crezi că o altă regină va fi acceptată atât de uşor de ei, sau chiar întreg consiliul?

Brene se întoarse către regină. Pe chipul ei nu se zărea nimic, nici măcar o mică pală de îngrijorare.

— Până la urmă sinarii vor accepta. Îi putem blestema dacă nu se supun.

Morana râse atât de tare încât o tuse neaşteptată se declanşa. Abia într-un târziu îşi recapătă suflu şi reuşi să vorbească, dar glasul îi era scăzut şi obosit:

— Dacă tu crezi că vei reuşi să-i legi pe sinari prin vrăji, atunci nu pot decât să te felicit. Înseamnă că eşti mai puternică decât mi-aş fi putut imagina eu.

Brene afişă un zâmbet sec:

— Sunteţi sarcastică. Foarte bine. Dar, da, să ştiţi că puterea mea este mai mare decât a oricărei arkude. M-am supus legilor arkude până când aţi început să daţi dovadă de nesăbuinţă.

Regina simţi cum roşeşte de furie, mâinile i se strânseră în pumni şi începu să tremure.

— Ieşi afară, Brene. Ieşi, şi să nu te mai văd

în apropierea mea. Niciodată. Ai auzit? Niciodată.

Brene făcu o plecăciune de complezenţă în timp ce zâmbetul răutăcios i se întipări pe chip:

— Prea bine, Regină. Dar să nu uitaţi niciodată că aţi căpătat mi duşman.

Brene părăsi camera trântind uşa după ea. Morana apucă primul sfeşnic şi îl aruncă în urma ei. Sfeşnicul se opri în uşă producând un zgomot metalic. Imediat una din cameriste îşi făcu apariţia.

— Majestate, vă simţiţi bine? Regina începu să tuşească violent.

— Nu, nu mă simt bine. Să vină Naruna la mine, imediat. Trimite şi după… Nu mai bine lasă, să vină Naruna. Acum.

Până şi-a făcut Naruna apariţia, regina a încercat să se îmbrace de una singură simţind nevoia să rămână singură cu gândurile ei. Cu chiu cu vai îşi trase costumul de Spadă de Cristal pe ea şi o aşteptă în anticameră. Naruna părea răvăşită, de parcă ar fi ştiut ce s-a întâmplat. S-a aruncat la picioarele reginei şi a rămas aşa până când Morana i-a vorbit:

— Ţine, Naruna. Inelul cu pecetea regală. Nu, taci. Nu avem timp de vorbă. Unul aidoma se află în posesia elpizilor. Unul din ei va veni, probabil, odată cu elfa. Atunci vei şti că e trimisul meu. Am puterea să investesc o nouă conducătoare în locul meu atâta timp cât voi fi plecată. Da, voi pleca. Te rog, nu mă privi aşa.

Regina se ridică şi se plimbă nervoasă prin cameră. Febra încă îi înnebunea simţurile, dar ei părea să nu-i mai pese. Îşi aruncă privirea asupra

Narunei. Era înspăimântată. Dar ei nu îi păsa. Îşi căută în grabă coroana regală, scoase o rochie din dulap şi i le dădu arkudei.

— Pune-ţi rochia şi coroana. Astăzi va avea loc încoronarea ta.

— Dar…

— Nu, fără niciun cuvânt. Eşti singura în care mă pot încrede. Ştiu că tu vrei binele arkuzilor, şi ştiu că tu îi vei înapoia tronul fiicei mele. Ascultă. S-ar putea să nu mai am multe zile, când fiica mea se va întoarce în rândul vostru o vei cunoaşte, căci chiar Mor'rou te va chema şi ţi-o va prezenta. Ai grijă să primească ceea ce i se cuvine, să nu laşi consiliul să îi ia dreptul dat prin naştere. Să o înveţi să dizolve imediat acest consiliu, să le dezbine pe Săgeţile Sorţii şi pe Cristalele Roşii. Ea va fi mai puternică. Ai grijă şi atunci când soseşte elfa. Să o întâmpini cum se cuvine şi să-i faci pe plac întocmai. Doar ea ne mai poate salva. Cere-i un armistiţiu înainte de-a se întoarce la ai săi, şi ai mare grijă să-l obţii. Căci dacă elfa nu îşi dă cuvântul că ne va fi aliat, atunci vântul va sufla din două direcţii.

Naruna rămăsese cu ochii mari deschişi fără să poată face nicio mişcare.

— Regină, eu nu pot, nu ştiu… şi apoi mă vor termina. Vor avea grijă să îmi ia totul. Şi-apoi elfa, eu nu ştiu să îi dau sfaturi, nu ştiu…

— Vei şti, Naruna. Vei şti şi vei simţi ce trebuie să faci. Ascultă-mă, copilă, eşti singura mea şansă. Dacă nu plec de-aici copilul meu… Ai grijă de Beor, el e ca un fiu pentru mine. Sper să fie ca un frate pentru tine, sau poate chiar soţ.

Naruna simţi că roşeşte din cap până-n picioare.

— E bine ce facem? Regina ridică din umeri.

— Şi ce altă opţiune am? Să o numesc pe Brene în locul meu? Nu ştiu dacă e bine, dar Shiva îţi va fi alături, la fel şi Neoptol. Rubinul lui Neoptol va fi celălalt semn că fiica mea a venit să-şi recapete tronul. Să nu uiţi asta Naruna, niciodată, altfel te voi blestema mai rău decât pe cel mai aprig duşman al meu.

Fata îşi plecă privirea înlăcrimată.

— Măcar rămâi la ceremonie.

— Nu, trebuie să pornesc la drum chiar acum. Altfel voi fi împiedicată. Rămâi aici până la asfinţit. Acolo, pe masă, ai o scrisoare ce trebuie citită în faţa poporului. Neoptol te va încorona, în nord. E prea slăbit să vină până aici, dar va reuşi. Să nu uiţi de mine şi de fiica mea. Să nu uiţi de supuşii tăi, şi să ai mare grijă în privinţa consiliului.

Regina îi sărută fruntea, apoi îşi luă desaga albastră şi şi-o puse pe umeri.

— Acum tu eşti regina, Măria Ta, eu trebuie să mă retrag. Morana dispăru în spatele uşii lăsând-o pe Naruna singură şi speriată. Acum ce era de făcut?

BEOR

Ceaţa se lăsase greoaie şi apăsătoare. Tânărul aproape că simţea cum i se lăsase pe

umeri îngreunându-i mersul. Ieşise de multă vreme de sub protecţia Õsianului, iar drumul care îi purta picioarele îi era necunoscut de-acum încolo. Acum trebuia să meargă spre est paralel cu marea pădure ce ascunde Aãria, însă nu ştia cu siguranţă în care parte să se îndrepte şi apoi îl mai chinuiau şi problemele reginei. Spera ca ea să reziste până când el se va întoarce cu elfa, spera, de asemenea, ca Naruna să fie lângă ea în momentele grele.

Acum când ceaţa îl îmbrăţişa rece şi umedă nu putea să nu se gândească la Naruna. Ea era singura care îi putea alina suferinţa. Şi timpul ăsta, era cel mai bizar pe care îl văzuse. Pădurile Õsian îi feriseră mai întotdeauna de capriciile vremii, iar el cunoscuse prea puţin frigul. Cu mişcări stângace scoase din tolbă pelerina pe care i-o dăruise Shiva înainte de a-l scoate din pădure. Îi era frig şi tremura din toate încheieturile. Chiar dacă era un bărbat puternic nu făcea faţă temperaturilor scăzute.

Îşi găsi un loc, ceva mai uscat, sub câţiva copaci şi aprinse un foc mic pentru a se putea încălzi şi pentru a prăji puţin şunca. Naruna îi apăru din nou în minte. Întotdeauna îşi dorise să se poată apropia mai mult de ea. O iubise încă din copilărie şi făcuse tot posibilul să fie în preajma ei ori de câte ori se putea. Dar nu se plângea de misiunea primită. Morana îl protejase prea mult de-a lungul timpului revărsându-şi toată iubirea asupra lui, lucru ce nu îi dăduse prea multă încredere. Dar atunci când îl alesese pe el pentru această misiune fusese mai mult decât mulţumit.

Acum putea să dovedească că este un arkud adevărat şi că îşi merită numele. Îşi trase gluga peste ochi pentru a se feri de frig în timp ce cu o mână ţinea proţapul în care înfipsese şunca. Mirosul cărnii începu să îi intre în nări îmbiindu-l. Nu mai mâncase de două zile. De fapt, de când plecase mâncase din două în două zile pentru ca mâncarea să îi ajungă până la primul oraş.

Drumul era lung şi abia acum realiza cât de întinsă este pădurea şi cât de mult avea să treacă până s-o lase în urmă. Se lăsă pradă somnului până când soarele străluci discret printre crengile apăsate de rouă. Înşfacă o bucată de pâine şi o mâncă pe nerăsuflate. Apoi îşi strânse lucrurile, băgă pelerina la loc în tolbă, o aruncă pe spate şi porni la drum. Spre nord se vedeau norii ce se îngrămădeau pe cer ca nişte vulturi pregătiţi să-şi înhaţe prada. Dar între timp, acolo unde se afla el, ceaţa se ridicase lăsând loc unui cer limpede şi călduţ. Plecă mai departe pe drumul prost de ţară, plin de ţărână şi bolovani.

Mergea de mai bine de două ore când în urma sa auzi roţile unei căruţe trase cu greu de o mârţoagă slabă. Bărbatul ce mâna calul era uscat şi tenul îi era negricios. Chipul îi era supt, iar oasele îi ieşeau în afară acolo unde ar fi trebuit să fie pomeţii. Ochii îi erau înfundaţi în orbite şi părul îi cădea rebel peste frunte. Când zâmbi descoperi nişte dinţi rari şi cariaţi ce-l făceau să arate şi mai îngrozitor.

Beor îl salută cu un gest din mână, în timp ce căruţaşul îşi lărgi şi mai mult zâmbetul.

— Bună să-ţi fie inima călătorule, încotro?

Beor privi sper nord cu o umbră de îndoială apoi vorbi:

— Care e cel mai apropiat oraş de pe aici?

Bătrânul îşi frecă barba cu degetele şi privi în aceeaşi direcţie ca şi tânărul.

— Păi, să vedem. Eu mă duc în Dras, care e la doar două ore de mers. Apoi, la încă două zile de mers spre nord-est este Van' şi la alte patru zile spre nord-est se află Landra. Aşa vei da peste multe sate, unele mai sărace ca celelalte. Între Dras şi Van' sunt... hmm, Vianul, e un sat foarte mic, nici măcar nu e fortificat, şi mai este şi Calun. Pe cele de dincolo de Van' nu le ştiu căci nu am făcut niciodată comerţ în partea aia.

— Am o nelămurire, spuse Beor. Oraşele sunt fortificate? Bărbatul ridică din sprânceană:

— Dar tu pe ce lume ai trăit, tinere? Bineînţeles că sunt. De când cu războiul nu mai poţi intra şi ieşi fără să teA scrie în registru. Dras şi Van' sunt oraşe ce nu acceptă oameni din împărăţia Ceasului, pe când Landra îi aparţine în totalitate. De acolo au luat sistemul. Landra a fost cel dintâi oraş fortificat şi celelalte i-au urmat exemplul.

— Mă poţi lua cu tine până în Dras?

— Sigur că pot. Hai urcă lângă mine.

Beor îşi aruncă tolba în căruţă peste un morman de paie care cu siguranţă ascundea altceva dedesubt, iar el se postă chiar lângă căruţaş.

— Dincotro vii?

Bărbatul se scarpină din nou în vârful bărbii.

— Vin dinspre Õsian, de la este, mai exact, de

mai sus. Din Eran, ca să fiu precis.

— Ai bătut drum lung, remarcă Beor.

— Lung, lung. Ar fi fost el mai scurt dacă legendele despre pădure nu ne-ar fi înspăimântat atât. Dar acum asta este, trebuie să ne câştigăm existenţa. Femeile noastre fac cele mai frumoase oale, iar noi, bărbaţii, venim până în Dras ca să le vindem. De nu avem succes în Dras mergem în Van' şi tot aşa.

Cele două ore până în Dras se dovediră a fi mai mult de trei, dar Beor nici nu a simţit trecerea timpului în compania bărbatului. Reuşise să evite să îi dea vreo informaţie despre locul în care crescuse şi încotro se îndrepta, asta şi pentru că nu ştia prea bine în ce parte se îndreaptă, dar ştia că nu trebuie să pomenească nimic despre arkuzi sau elfi.

Când au ajuns în preajma oraşului, Beor a remarcat pe dată zidurile de piatră care împrejmuiau locul şi porţile de fier ce păreau să se ridice ca nişte suliţe. Câteva persoane aşteptau răbdătoare să poată intra, în timp ce doi ostaşi îi verificau şi le puneau întrebări. Beor îi mulţumi căruţaşului şi porni până la porţi pe jos. Ajunse destul de greoi în faţa celor doi ostaşi. Bărbaţii erau cu aproape un cap mai înalţi ca el, iar chipurile le erau dure. Îl studiară pe Beor din cap până-n picioare apoi cel mai învârstă îl întrebă:

— De unde vii?

— Din Eran, răspunse fără suflu tânărul. Bărbatul scoase un sunet ca un mârâit.

— Cât stai în Dras şi cu ce scop?

— Stau doar o noapte, iar mâine mă îndrept

spre Van’ pentru a-l vizita pe fratele tatii care e grav bolnav.

— Ah, cum te numeşti?

— Beor, domnule.

— Semnează-te în registru şi ai grijă ca mâine până la lăsarea serii să părăseşti oraşul. În plus de asta, ai grijă să nu atragi necazuri căci nu ne plac oamenii care vin cu belele în Dras.

Beor făcu o plecăciune politicoasă.

— Nicio grijă, domnule. Doresc doar să mă odihnesc, iar mâine voi pleca aşa cum am spus.

Bărbatul deschise poarta şi Beor putu să păşească pe străzile înguste şi îngrijite. Clădirile erau construite într-un mod pe care el nu îl mai văzuse. Două câte două, una în spatele celeilalte, de aceeaşi mărime şi aceeaşi culoare. Mai departe strada se lărgea spre un deal ce aducea cu o cocoaşă. În partea aceea casele erau mai rare în schimb pe o parte şi cealaltă se aflau hanuri, taverne şi mici magazine de pâine, carne şi altele. Arkudul rămase uşor surprins de organizarea lor. În Aăria nu exista aşa ceva. Nu aveau hanuri, taverne sau magazine de mărfuri. Viaţa lor era totodată mai simplă şi mai complicata. Îşi alese hanul din dreapta lui pentru a înnopta. Era prea obosit pentru a mai putea să viziteze oraşul şi avea vaga bănuială că o să vadă altele şi mai măreţe.

* * *

Dimineaţa se trezi devreme, chiar înainte de ieşirea soarelui. Camera hanului era mică şi înghesuită, dar cel puţin îi ţinuse de cald şi îi oferise un pat moale. Mâncă o bucată de pâine din

tolba sa şi se pregăti de plecare. După ce îşi luă la revedere de la hangiu se avântă pe străzile de acum pline. Mergea încet pentru a reuşi să surprindă cu privirea fiecare clădire, fiecare han, fiecare lucru fiind nou pentru el. La lumina zilei oraşul i se păru cu adevărat trist. Nu avea acea personalitate pe care i-o oferise Aãria de-a lungul timpului. Părea izolat şi condus din umbră de vreun guvernator prea calic.

Trecu printre oameni adulmecând mirosul de pâine proaspătă. Cu greu rezistă tentaţiei aşa că în cele din urmă cumpără şi el vreo două pentru a-i ţine de foame în cazul în care mâncarea avea să i se termine pe drum. Când se apropie de poartă zări mare învălmăşeală. Erau alţi doi soldaţi decât cei din ziua precedentă, ce păreau să aibă mari necazuri.

Se apropie de unul dintre ei şi îl întrebă:

— Ce se întâmplă aici?

Bărbatul, plin de sudoare, se întoarse aproape mecanic.

— Oameni din Slovanãûr, cer adăpostire.

— Şi de ce nu le-o oferiţi? Bărbatul rămase prostit.

— Pentru că asta ar însemna să intrăm în conflict direct cu Ŷannir, şi nu suntem pregătiţi de aşa ceva.

— Dar de ce au plecat de-acasă?

— Ei spun că regele a înnebunit. Îi persecută pe toţi, spune că în împărăţia lui se află o elfă.

Beor păli pe dată.

— Şi chiar se află? Ostaşul ridică din umeri.

— O fi, n-o fi, când regelui i se năzăreşte o

idee cine îl poate contrazice?

Beor se scarpină uşor în barbă.

— Cui i se supune guvernatorul tău? De data asta ostaşul mări şi mai mult ochii.

— Tinere vrei să pleci sau mă ţii de vorbă?

— Sigur că vreau să plec, doar că eram curios să ştiu cui anume vă supuneţi voi.

— Cum te numeşti? întrebă ostaşul pentru a-i găsi numele în registru.

— Beor.

Bărbatul căută în lungile liste până dădu de numele lui.

— A, iată-te, poţi să ieşi. Apoi îl trase de o parte şi îi şopti: Ne supunem lui Neoptol, fie să fie încă în viaţă.

Beor râmase o clipă pe gânduri apoi spuse:

— Aş putea să vorbesc cu guvernatorul?

— Doar nu vorbeşti serios.

— Din întâmplare… dar las-o baltă, du-mă repede la el, căci am să-i spun ceva.

— Bine, am s-o fac. Dar dacă îmi pierd capul…

— O să am eu grijă să nu ţi-l pierzi.

Ostaşul ridică din umeri apoi se îndreptă spre celălalt, îi şopti ceva la ureche, predă suliţa şi se apropie de Beor.

— Sper să fie important.

Beor se mulţumi să-i facă cu ochiul şi porni în urma lui.

Se pierdură printre străduţe şi case, căci Beor nici nu îşi închipuise că oraşul poate fi atât de mare. În cele din urmă ostaşul se opri în faţa unei căsuţe. Era mai mică şi mai sărăcăcioasă

decât toate celelalte şi ceva mai retrasă. Bărbatul bătu la uşă şi în faţă le apărură un bătrân împovărat de ani. Era adus de spate iar barba îi acoperise toată faţa lăsând la vedere doar doi ochi mici şi obosiţi. Ostaşul făcu o plecăciune, apoi se apropie de el şi îi şopti ceva la ureche. Bătrânul încercă să se îndrepte, dar fără succes, apoi îl privi pe Beor susceptibil.

— Vino tinere, îi spuse bătrânul înainte de-a dispărea în spatele uşii. Beor îl salută pe ostaş care îi răspunse asemenea, apoi îl urmă pe bătrân. Casa era şi mai mică înăuntru. Un hol îngust tapat cu materiale vechi îl întâmpină la intrare, apoi dădu de o singură încăpere în care se afla un pat şi două scaune aşezate în faţa unei mese joase. Bătrânul îi făcu semn să ia loc, apoi îi turnă ceai fierbinte în cana din faţă sa.

— Ce ai să-mi spui?

Lui Beor i se păru că nu aude bine. Îl privi încă o dată pe bătrân, apoi studie încăperea. Vocea bărbatului îl trezi:

— Da, eu sunt guvernatorul. Ştiu. Bătrân, sărac, dar asta este. Mie nu îmi trebuie bogăţii, în schimb vreau să am grijă de oamenii din Dras aşa cum se cuvine. Nu bogăţia mea e importantă, ci a lor.

— Adevărat, concluziona Beor. Doar că sunt surprins. Acolo unde am crescut eu, regii trăiesc în palate, iar supuşii în case. Poate că nu ar fi trebuit să fiu atât de surprins, şi regele Neoptol este la fel de modest.

Bătrânul mări ochii cât cepele. Chipul i se destinse dintr-odată într-un zâmbet prostesc,

aproape ireal.

— Tinere, tu vii din Aăria? Beor aprobă din priviri.

— Aşa-i, vin din Aăria. Nu ştiam că lumea mai ştie de existenţa ei.

— Sunt prea bătrân ca să nu ştiu. Dar stai, stai aici şi povesteşte-mi. Urechile mele bătrâne auziseră că Neoptol a murit la scurt timp după război, cu toate că atunci era în floarea vârstei şi abia fusese numit rege.

Beor oftă:

— Nu, nu a murit, dar zilele îi sunt numărate. Cred că s-ar bucura să afle că mai are supuşi credincioşi. De aceea am şi venit să vă vorbesc. Am văzut zarva de la poartă. Oamenii aceia sunt disperaţi şi mulţi dintre ei încă mai speră într-un rege ca Neoptol. Mă gândeam să-i trimiteţi în Aăria, cu gărzile Domniei Voastre.

— Şi cum aş putea eu să pătrund acolo?

Beor zâmbi apoi scoase o hartă din tolba sa şi o întinse pe masă:

— Priviţi. Aceasta este bsian, cea care înconjoară şi apără Aăria. Aici, la nord-est, este muntele Domor. Traversaţi muntele prin partea cea mai înaltă, la baza lui nu mai există pădure, dar trebuie să aveţi grijă ca arkuzii să nu afle, altfel ar fi vai şi amar de regina Morana.

— Şi crezi că Neoptol ne va primi? Beor dădu încrezător din cap.

— Are să vă primească cu sufletul deschis. Acum eu trebuie să plec, dar vă mulţumesc pentru primire…

— Nu, nu, eu îţi mulţumesc. Acum ştiu cum

să scap de Ŷannir şi în acelaşi timp să-i ajut şi pe bieţii amărâţi. Am să-i invit la noapte în oraş şi am să vorbesc cu ei. Mulţumesc tinere, ai sosit parcă trimis de zei.

Beor părăsi mulţumit Drasul, făcuse ceva cu adevărat bun. Ştia că în felul acesta pusese Aãria în pericol şi în acelaşi timp şi pe Morana, dar era timpul ca Ŷannir să-şi amintească că undeva are duşmani puternici ce nu ar fi dat înapoi de la luptă.

PÂNĂ-N LANDRA

Cete de creaturi înfiorătoare ocupaseră Calunul. Nimeni nu mai trecea pe-acolo, toţi preferau să evite acel ţinut. Nimeni nu ştia exact ce fel de creaturi erau şi de unde anume veneau. Se presupunea, fireşte, că vin din Mnemess la chemarea lui Ŷannir. De-acum oamenii puteau să simtă din nou mirosul războiului. Ceva se întâmpla, iar vorba umbla din om în om că toate astea fuseseră posibile din pricina unei elfe. Nimeni nu ştia exact ce e cu elfa, de unde venea, unde se ducea, dar vorba umbla în felul acesta, iar oamenii deveniseră înspăimântaţi.

Beor se întâlnise cu cei ce fugeau din Calun şi oamenii cu chipurile înspăimântate îi povestiseră despre creaturile ce puseseră stăpânire pe lăcaşul lor. Unii spuneau că aveau colţi ieşiţi în afară, alţii spuneau că au coarne, însă toţi erau de acord că erau mari şi înalţi. Acum

Beor se apropia chiar el de locul cu pricina, lucru care nu îl bucura prea mult. Însă avea de gând să afle ce au de gând creaturile, aşa că îşi potoli mersul pentru a nu fi văzut în apropierea satului pe timp de zi. Aşteptă până când soarele dispăru în spatele imenşilor munţi Domor. Atunci când umbrele căzură grele şi întunecate peste pământ, Beor îşi puse pelerina, îşi trase spada şi încercă să se amestece cu întunericul.

Satul era la câteva zeci de picioare în faţa lui şi flăcări roşiatice se ridicau spre cer trosnind sub o încărcătură prea grea. Beor se strecură uşor prin tufele înalte ce păreau să păzească Calunul de privirile indiscrete. Auzi ţipătul slab al unei femei şi râsul animalic al ocupatorilor. Ştia că nu trebuie să se aventureze prosteşte, chiar dacă asta însemna să lase o viaţă în mâinile creaturilor. Se apropie încet până când flăcările fură suficient de puternice pentru a-i dezvălui chipul duşmanului.

Monştri? Nu, era prea puţin spus. Nu, nu erau monştri, ci doar sperieni. Inima începu să-i bată cu putere. Citise mult despre sperieni, despre felul în care luaseră naştere, despre cât de buni fuseseră şi cât de calici deveniseră. Ştia că fiecare are un semn în frunte, semn ce le marca puterea. Fiecare avea o putere anume, doar rar se năşteau într-o generaţie doi cu aceeaşi forţă magică. Acum ştia de ce sătenii îi numiseră monştri. Sperienii erau aidoma oamenilor, în afară de semnul din frunte şi înălţimea terifiantă. În plus aveau avantaje pe care oamenii nu le-ar fi putut deţine, fiind de două sau chiar trei ori mai puternici. Şi Beor era înalt şi puternic, dar nu se putea

compara cu uriaşii sperieni.

Nu avea rost să îi înfrunte, erau greu de ucis şi numai semnul din frunte îi putea omorî cu adevărat. Trebuia să ajungă până la căpăţânile lor ca să îşi poată înfige spada în semn, lucru destul de greu. Evident ar fi putut încerca cu ceva bulgări de foc, dar nici asta nu era tocmai o idee. Citise că elfii îşi pot omorî duşmanii luându-le energia, dar el nu ştia să facă nici aşa ceva, asta însemna că nu poate decât să stea pitit cât de mult poate şi cu prima ocazie să se îndrepte spre Van'. Sigur, trebuia să se grăbească, sperienii nu aveau să poposească prea mult prin Calun, probabil că se îndreptau spre Slovanâûr, la porunca regelui, încercă să se liniştească şi să-şi pololească furia. Sperienii i-ar fi putut simţi frica şi atunci nu ar mai fi avut altă soluţie decât lupta.

Rămase în spatele tufişurilor privind cum sperienii se înfruptă din mâncarea şi vinul sătenilor. Câteva tinere zăceau moarte ceva mai încolo, iar un prunc plângea înfundat. Unul dintre ei se clătina cu ulcica în mână şi râdea de asurzea întreaga zonă.

— Ŷannir e nebun, declară el în uralele celorlalţi. E prea iute la mânie. Iar povestea cu elfa care ar fi crescut chiar în împărăţia lui…

Cu toţii începură să râdă umplând văzduhul cu glasurile lor puternice. Dar cel care vorbise le făcu semn să-l asculte în continuare. Mai luă o înghiţitură de vin şi urlă către ei:

— Dacă doreşte să reia războiul eu zic că acum e momentul. Oameni, elfi, arkuzi, toţi sunt înspăimântaţi de această eventualitate. Nu i-am

lua prin surprindere, dar cu siguranţă ar fi nepregătiţi. Şi atunci… sperianul făcu un semn cu mâinile ca şi cum ar suci gâtul cuiva, ceea ce îi făcu pe ceilalţi să exclame şi să urle.

Beor se simţi dintr-odată neputincios. Morana îi dăruise o oglindă mică cu ajutorul căreia să ia legătura la nevoie. Ştia că acum trebuia s-o facă pentru a îi povesti despre această discuţie. Rămase în preajma satului până când sperienii începură să moţăie, apoi părăsi drumul principal pentru a ajunge în Van'. Când se asigură că este singur şi că nu există riscul ca vreun sperian să fie prin locurile acelea îşi scoase oglinda din tolbă şi o aşeză pe pământ. Timp de câteva minute nu se întâmplă nimic, apoi imaginea începu să se tulbure ca o apă stătătoare ce se unduia în bătaia vântului.

Beor îngână câteva cuvinte şi apoi apăru o imagine. Tresări surprins. Nu era imaginea Moranei ci a Narunei. Privi câteva clipe chipul care îi era atât de drag.

— Naruna?!

— Beor, aşteptam să primesc veşti de la tine. Eegina a fost atât de îngrijorată, o săptămână întreagă nu a reuşit să îţi dea de urmă.

Beor rămase uimit. Morana reuşea întotdeauna să îl vadă pe Ysodoor, ceea ce era aproape imposibil, atunci cum de nu reuşise să-l vadă pe el care nici măcar nu se protejase împotriva ei? Tânărul încercă să-i zâmbească Narunei apoi îi ceru să vorbească cu regina. Văzu imediat schimbarea de pe chipul acesteia şi îşi dădu seama că ceva rău se întâmplase.

— Naruna, ce s-a întâmplat? Fata reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Nu trebuie să te îngrijorezi. Regina e bine, doar că e uşor slăbită. E însărcinată.

Chipul lui Beor se destinse şi mai mult, îi privi încă o dată chipul fetei ce părea să roşească ori de câte ori se uita la ea.

— Asta este foarte bine, Naruna. Dar trebuie să îţi spun ceva. Fata îi făcu semn, binevoitoare, să vorbească. Aşa că Beor vorbi dintr-o suflare spunându-i că Ŷannir ştia despre elfă şi că pregătea în mare secret un atac asupra oamenilor, sperând că îi va obliga astfel pe elfi şi arkuzi să iasă din ascunzătoare. Chipul Narunei se întuneca tot mai mult la fiecare vorbă a lui. Beor observă schimbările, dar încă nu înţelegea de ce nu o cheamă în grabă pe Morana. Când termină de povestit o întrebă încă o dată:

— Eşti sigură că regina este bine?

— Sigur că sunt sigură, se grăbi ea să răspundă. E bine şi aşteaptă să te întorci. Am să-i ţin locul pentru câteva zile. Aşa că dacă mai întâmpini vreo problemă, te rog să îmi dai de veste.

— Aşa voi face, o asigură tânărul. Apoi imaginea dispăru iar el rămase singur în beznă, cu chipul Narunei în minte.

* * *

Trecuse de Van', dar nu îndrăznise să treacă prin oraş. Teama de a fi prins înainte de-a-şi îndeplini misiunea îl mistuia pe dinăuntru. Ocoli oraşul mergând pe cele mai grele şi întunecate drumuri. De cum apăruse soarele se ascunsese

într-o pădurice nu mai mare de câteva picioare. Se simţea sfâşiat pe dinăuntru, pe de o parte din pricina sperienilor iar pe de alta din pricina Moranei. Se bucura pentru că suverana este însărcinată, cumva ştia şi cine este fericitul tată, şi cu toate astea nu îşi dădea seama de ce nu răspunsese chiar ea apelului lui. Morana s-ar fi târât până la oglindă oricât ar fi fost de bolnavă, asta dacă nu cumva se întâmplase ceva. Simţea că Naruna îi ascunde ceva, dar ştia la fel de bine că nu ar putea s-o facă să vorbească.

Aşteptă până ce noaptea îşi reveni în drepturi şi abia apoi porni mai departe spre Landra. Grăbea pasul cât putea de mult, era important să ajungă acolo pentru a ajunge în An', unde presupunea el că ar fi elfa. Pe de altă parte ştia că în Landra va fi în siguranţă pentru un timp. Sperienii aveau obiceiul să bea mult după care prădau nişte oameni ce nu le-ar fi putut ţine în veci piept. Se baza pe poveştile pe care i le spusese Morana despre beţiile lor, sperând că va ajunge înainte în Landra şi că va avea o zi de odihnă. Şi cu toate astea îi era teamă să meargă în ziua mare chiar şi pe drumurile ocolitoare. Morana îi spusese adesea că întunericul te pune la adăpost şi că din acelaşi motiv elpizii sunt spirite întunecate. Regina îi spusese că primul elpid fusese pur şi simplu un suflet fără o formă anume, clădit din umbre, dar, care iubea lumina zilei. Doar că zeul Iudarr l-a capturat şi l-a ţinut prizonier mulţi ani. Când elpidul a scăpat a înţeles că lumina soarelui îl deconspiră uşor. Acum şi Beor se simţea asemenea lui, un spirit fără formă ce

aleargă prin întuneric.

Între Van' şi Landra nu zări decât câteva căruţe ce cărau marfă. Se simţea ceva mai uşurat când îi vedea pe căruţaşi mergând alene, asta însemna că veştile nu ajunseseră încă până la ei. Probabil că în Aãria se ştia deja, deoarece mulţi oameni preferaseră să fugă din Calun şi cu siguranţă că aveau să se ascundă în bsian. Cu siguranţă că Mor'rou o înştiinţase la rândul său pe Morana, şi probabil că până acum toţi aãrienii ştiau că sperienii se puseseră în mişcare;

Gândul că locuitorii Aãriei aflaseră de planurile lui Ŷannir îl liniştea cu toate că nu îl ajuta cu nimic. Aãrienii nu ştiau în ce fel a dispărut el. Probabil că încă se întrebau dacă a fugit sau a fost răpit, gând ce îl făcu să zâmbească. Dar cel mai tare îl îngrijora Brene. Cu siguranţă că bătrâna înţelesese planul chiar dacă nu strigase în gura mare. Sau strigase? Unde era Morana? De ce îi răspunsese Naruna în locul ei? Acum dacă stătea să se gândească…

Se lăsă sfâşiat să cadă pe pământul reavăn. Sigur. Abia acum înţelegea. Morana fusese înlăturată, altfel, bolnavă ori ba, nimeni nu ar fi avut voie să se folosească de oglinzi. Gândul îl înspăimântă. Nu contesta că Naruna e de partea Moranei, şi totuşi Brene ar fi putut s-o manipuleze foarte uşor. Acum spaima îi puse stăpânire pe tot trupul. Era posibil ca Brene să îi urmărească fiecare mişcare, iar Morana probabil fusese aruncată în cine ştie ce colţ al palatului aşteptându-şi judecata.

Disperare. Chin. Durere.

Asta trebuia să fie, altfel Morana nu ar fi lăsat-o pe Naruna să vorbească cu ajutorul oglinzii. Şi apoi, da, i-a văzut privirea pierdută, înţelesese că ceva nu era bine.

Sări în picioare ca şi ars. Dacă era aşa trebuia să se protejeze. Morana îl învăţase cum să se facă invizibil pentru ochii ce l-ar fi putut privi printr-o oglindă. Dacă Morana va putea cu siguranţă că va reuşi să ia legătura cu el. Ea era cea mai puternică vrăjitoare şi ar fi ştiut să aleagă momentul potrivit pentru a-i transmite un mesaj. Sigur. Acum în mintea lui totul se limpezise. Nu mai avea să îi ceară ajutor Narunei, dar avea să aştepte veştile de la Morana. Ceva îl înspăimântă şi mai tare. Unde avea s-o ducă pe elfă dacă o va găsi?

Nu mai conta acum. Murmură câteva cuvinte apoi deschise pumnii lăsând un praf argintiu, ca mii de fluturi, să se ridice până la lună. Apoi praful căzu răspândindu-se ca o ploaie de argint.

Acum ştia că e protejat, dar asta nu îl făcea să se simtă mai bine. Ştia, de asemenea, că de va muri departe de Aăria nimeni nu va şti de soarta lui.

Trase cu grijă pelerina pe lângă el pentru a se feri de soarele ce se pregătea să îşi arate razele strălucitoare. În cele din urmă, iarna făcuse loc unei primăveri frumoase cu soare strălucitor. Chiar dacă în ultimele zile plouase abundent, frigul parcă nu se mai simţea atât de aprig, îi plăcea ploaia de primăvară care se revărsa peste pământ ca o avalanşă. Ştia de la Morana că ploaia de primăvară este foarte importantă pentru

culturile oamenilor. El nu văzuse niciodată un câmp de grâne, dar şi le închipuia arzând în miezul zilei mângâiate de razele soarelui, aşa cum îi spusese Morana.

Cerul deveni roşu ca focul. Până şi norii păreau a fi însângeraţi, în depărtare se zăreau zidurile Landrei şi felinarele ce se stingeau rând pe rând. Landra trebuia să fie cel mai mare oraş, cel puţin aşa îşi închipuia el. Bineînţeles că cele din Slovanâûr erau mult mai mari, dar ca şi aşa-zis oraş independent, Landra trebuia să fie cel mai întins.

Când soarele alungă noaptea cu totul îşi alese un loc retras în care să se odihnească câteva minute. Ştia că trebuie să ajungă la porţile Landrei până la asfinţit, altfel ar mai fi rămas încă o noapte fără acoperiş deasupra capului, iar asta nu îl bucura prea mult. Se simţea în primejdie, şi aşa şi era căci sperienii erau la doar două zile distanţă în spatele său. De-acum nu mai aveau sate de prădat, ceea ce avea să le grăbească pasul.

Beor se odihni doar două ore şi mâncă o bucată de pâine şi ceva şuncă. Nu mai mâncase demult ceva cu adevărat consistent, dar pofta de mâncare parcă îi dispăruse în ultimele zile. Cu soarele în spate porni spre Landra. Mai avea drum de bătut, dar oraşul începea să se vadă tot mai mare şi mai înalt.

Se apropie de porţile dosnice spre înserat. Nu erau păzite şi în afară de felinarele ce se aprindeau pe ziduri, nimeni nu părea prea interesat de această intrare. Nu înţelegea prea

bine ce avea să-l aştepte, dar nu stătu să fie poftit înăuntru ci făcu chiar el primul pas.

Din partea această oraşul părea imens. Remarcă imediat construcţiile bizare care se ridicau aidoma şi stăteau spate în spate ca nişte paznici. Strada principală era destul de mare şi pavată frumos, în vest se zărea pădurea ce părea să doarmă peste acoperişurile întunecate.

Apoi ajunse în mijlocul străduţelor înguste ce păreau să ducă în toate direcţiile şi să nu se sfârşească niciunde. Apucă pe una dintre ele la nimereală sperând să dea cât mai repede peste un han. Era înfometat şi obosit şi în plus nu putea să şi-i scoată din minte pe sperieni, iar asta îl înspăimânta.

După câteva minute de mers dădu peste un han ce se ridica mai sus decât orice clădire şi îşi dădu seama repede că toate clădirile care ieşeau din tipar erau hanuri sau puncte comerciale.

Soarele asfinţi cu totul atunci când el se aşeză la una din mesele prăfuite. Hanul era destul de înghesuit înăuntru. Mesele se îmbulzeau în camera principală, o tejghea, mică şi murdară, se afla undeva într-un colţ; mai zări şi o scară care ducea la catul superior şi două uşi, una lângă cealaltă, pe care intrau şi ieşeau hangiţele. Nu era prea curat, însă părea să atragă clienţii. Beor rămase la masă până când o hangiţă cu plete împletite, ochi mari şi albaştri şi buze de un roşu nemaivăzut, se apropie de el.

— Bună seara, domnul meu. Cu ce vă pot ajuta?

Tânărul arkud rămase cu ochii aţintiţi asupra

chipului ei. Nu mai zărise o fătucă atât de oacheşă până atunci, femeile din Aãria nu aveau niciuna ochii atât de mari şi de frumoşi. Când se dezmetici rosti uşor ruşinat:

— Aş dori o cameră şi ceva de mâncare. Hangiţa privi prin încăpere la mesele pline.

— Domnule, nu mai am decât o cameră foarte mică undeva la mansardă. Restul sunt ocupate. Vedeţi şi dumneavoastră ce e aici. Dacă doriţi v-o dau pe aceea. Cât despre mâncare, păi, avem din belşug.

— Bine. Atunci adu-mi de mâncare şi pregăteşte camera de la mansardă.

Fata îi zâmbi şi se întoarse pe călcâie spre un alt client apoi dispăru în spatele uneia dintre cele două uşiţe.

Beor se trezi aproape de ora prânzului. Camera era mică şi înghesuită, dar îi oferise confortul de care avusese atâta nevoie. Se înspăimântă atunci când zări soarele deasupra lumii înconjurând-o cu raze fierbinţi. Norii fuseseră alungaţi în totalitate iar primăvara adusese primi mugurii în copacii din jurul caselor. Din mansardă, priveliştea era mirifică. Putea să vadă aproape întreg oraşul, dar şi cerul. Acum casele nu îi mai păreau la fel de sinistre ca pe timp de noapte. Din contră, păreau să aibă farmecul lor. Ceva mai departe se zăreau acoperişuri cu turle şi case de toate formele şi culorile, prelingându-se pe străduţele mici şi înghesuite. Abia, şi mai departe, se zăreau porţile principale ca nişte piloni ridicaţi spre cer. Beor putu să observe din camera lui şirul de oameni care se îmbulzea pe

poartă.

Îşi aminti de Dras şi de faptul că preluaseră metoda porţilor din Landra. În cazul acesta toţi cei ce intrau trebuiau să se scrie pe listă. Atunci cum avea să iasă? Problema asta nu şi-o pusese la început. Ceva nu era tocmai aşa cum ar trebui, iar singura explicaţie erau sperienii. Probabil că cineva lăsase poarta deschisă pentru venirea lor, ca să intre fără niciun fel de problemă. Cu siguranţă că, Ŷannir le facilita intrarea. Era şi normal să fie aşa, dar cum vor proceda mai departe? Oare vor lua cu asalt oraşul sau vor trece neobservaţi cu ajutorul cuiva?

Acum dacă stătea să se gândească mai bine, Ŷannir nu avea niciun interes să trâmbiţeze în lume că sperienii sunt în mişcare. Probabil că avea să-i treacă cumva neobservaţi. Dacă ar fi fost în locul regelui probabil că ar fi procedat în acelaşi fel.

Se întinse pe pat şi trase pătura peste el. Dorea să mai lenevească măcar puţin şi să se gândească la ceea ce avea să se întâmple. Planul, din punctul lui de vedere, era simplu. Ŷannir nu chemase întreaga armată de sperieni. Chemase doar o mică parte dintre ei. Asta îi era destul de clar. Probabil că pentru moment nu îşi dorea decât s-o găsească pe elfă, apoi să afle unde e lăcaşul elfilor. Da, ăsta trebuia să fie planul. Era logic. Oare de ce nu se gândise până atunci? Ŷannir nu voia încă să declanşeze un război. Avea alte planuri, momentan, pentru oameni.

Un lătrat fioros se auzi din josul străzii. Câinele îi întrerupse şirul gândurilor aşa că în cele

din urmă se dădu jos din pat şi se apropie de fereastră.

Câinele era o namilă mare şi neagră. Avea ochii roşii de mânie iar colţii îi străpungeau buza de jos ca două cuţite ce strălucesc rece. Lângă el se afla un bătrân sprijinit într-un baston alb ca varul. Mânerul părea să aibă un model aparte, dar de acolo nu se vedea prea bine. O femeie ieşise în mijlocul drumului şi ţipa ca din gură de şarpe, dar glasul îi era acoperit de lătratul câinelui ce părea cu adevărat furios.

Beor îşi trase hainele pe el şi coborî să vadă ce produce atâta hărmălaie. Cele două hangiţe erau în pragul uşii căscând ochii curioase, ca şi gospodinele din casele alăturate. Bătrânul părea stăpân pe situaţie, în schimb femeia continua să urle şi să blesteme:

— Sper ca zeii să te prăjească, Moş Grap. Sper să arunce cu lănci şi fulgere în tine şi să nu îţi găseşti odihna până ce pruncul meu nu şi-o va găsi el însuşi. Sper să mori în chinuri…

— Mai tacă-ţi gura, femeie. Nu vezi că sperii şi câinele? Măcar de m-ai lăsa să-l văd. Cum pot să-l vindec dacă nu ştiu ce are?

Femeia îşi trase broboada din cap şi începu să îşi smulgă părul şi să strige şi mai tare:

— Cu tine a fost în pădure. Tu ştii ce are, dar nu vrei să-mi spui. L-ai vrăjit, l-ai blestemat, blestemate fie-ţi oasele bătrâne. Să putrezeşti printre câini…

Bătrânul se înfipse în gâtul ei şi începu s-o zgâlţâie. Beor nu înţelegea prea bine ce se întâmplă, dar fu de acord cu sine că e timpul să

pună capăt acestei nebunii. Se repezi spre cei doi având grijă să ocolească câinele şi îi desprinse moşului mâinile din gâtul femeii.

— Gata, gata, strigă şi Beor. Ar trebui să încercaţi să vă înţelegeţi, sau doriţi să oferiţi un spectacol gratuit trecătorilor?

Femeia îşi adună broboada de pe jos şi izbucni în lacrimi. Il dădu pe Beor la o parte şi îşi opinti privirea în cea a lui Moş Grap.

— Bine, bine. Fă bine şi vino să-l vezi. Dar te avertizez…

— Taci femeie, dă-i drumu' înainte şi, aşteaptă-mă că mai am ceva de făcut.

Femeia le întoarse spatele şi porni pe o altă străduţă care dădea perpendicular în aceasta. Moş Grap îşi mângâie câinele care făcuse spume albe la gură. Animalul dădu mulţumit din coadă când simţi mângâierea bătrânului, apoi păru că suspină şi se aşeză cu capul pe labe. Beor rămăsese ca şi trăsnit, însă bătrânul începu să râdă mulţumit.

— Eşti un tânăr curajos, băiete. Nimeni nu se bagă în gura Arettei. Până nici Colţ nu a reuşit să-i facă faţă, râse el cu gura până la urechi. Eu sunt Moş Grap, mă bucur să te cunosc, tinere…

— Beor, se grăbi arkudul să răspundă. Eu sunt Beor, domnule. Bătrânul începu să râdă şi mai tare.

— Domnule, pari a fi un băiat educat. Ceea ce înseamnă că nu eşti de pe aici. În Landra nu sunt tineri educaţi, îi şopti el apoi îi făcu cu ochiul. Dar asta rămâne între noi.

— Cu siguranţă, spuse uşor ruşinat.

— Spune-mi, Beor. De unde vii şi încotro te

îndrepţi.

Arkudul rămase surprins. Nu se aştepta ca bătrânul să fie atât de interesat de el. Dar acum îi surprinse privirea cercetătoare. Cu siguranţă că nu avea sens să-l mintă. Bătrânul părea să ştie mai multe decât ar fi vrut el să spere. Aşa că Beor se mulţumi să ridice din umeri şi să-i zâmbească.

— Vin de peste tot şi nu mă îndrept într-un loc anume. Moş Grap clătină din cap în semn de dezaprobare.

— Mă aşteptam la aşa ceva.

Beor îi zâmbi şi se întoarse pe vârfuri spre han, dar bătrânul îl opri cu glasul său puternic:

— Băiete, fă câţiva paşi cu mine.

Beor rămase pe loc câteva clipe, apoi se întoarse. Avea chipul răvăşit asemeni unui copil ce făcuse ceva rău iar acum trebuia să dea socoteală.

— Din păcate nu cred să am timp…

— Timp ai destul, tinere aărian. Vino cu mine.

Arkudul se întări ca piatra. Ştia de Aăria. Omul ăsta ştia. Un şuvoi de sentimente îi trecură prin minte şi trup. Privi în jurul său şi constată că femeile ce se strânseseră pentru „spectacol” dispăruseră fără ca el să le dea vreo importanţă. Inima îi mai veni la loc. Până la urmă putea să-l omoare înainte să apuce să strige în gura mare. Abia îşi comandă picioarele să se mişte spre locul în care stătea Moş Grap şi Colţ. Bătrânul o luă înainte pe străzile aglomerate şi se opri în faţă unei case.

— Mai întâi trebuie să scot demonii din copilandrul Arettei, aşteaptă-mă şi stăm de vorbă.

Beor se resemna. Aşteptă alături de Colţ mai bine de un ceas, timp în care auzi ţipete, blesteme şi suspine. Într-un târziu bătrânul se ivi în pragul uşii. Se sprijinii pe bastonul cel alb, ce de aproape părea făcut cu mare măiestrie şi îl privi în ochi.

— Acum, aărianule, urmează-mă. Avem câte ceva de vorbit.

ATACUL

Se lăsase noaptea când Moş Grap îl pofti în casa mică şi sărăcăcioasă de la marginea oraşului. Colţ intră cel dintâi şi se aşeză în faţa şemineului ce de acum nu mai răspândea flăcări colorate. Bătrânul aprinse trei lumânări şi le înşiră pe o măsuţă joasă de lemn. Apoi îi oferi un scaun şubred şi un ceai fierbinte.

Încăperea era mică, dar avea de toate; pat, bibliotecă, ierburi şi multe altele. Poate că încăperea ar fi arătat mult mai spaţioasă dacă nu ar fi fost atâta dezordine. Beor încercă să se liniştească. Bătrânul nu părea periculos, dar era ceva în privirea lui. Ceva ce îi spunea că e mai mult decât un simplu vraci, după cum îşi dăduse seama după numeroasele ierburi ce zăceau în încăpere.

Bătrânul se aşeză comod pe un al doilea scaun, scoase o pipă lungă şi o aprinse. Abia după ce trase câteva fumuri cu nesaţ începu să vorbească:

— Aşadar eşti un arkud.

Beor rămase cu gura căscată, dar nu era total surprins.

— Domnule, nu ştiu de unde ştiţi…

— Tinere aărian, ştiu multe şi văd multe. Am văzut la viaţa mea mulţi arkuzi şi mulţi elfi, chiar şi zâne. La un moment dat am trăit şi printre elpizi. Arkuzii au fost întotdeauna bine educaţi. Dar la tine se vede de la distanţă. Asta înseamnă că Morana încă mai ţine la tradiţii.

— Morana, tresări Beor aducându-şi aminte de ceea ce se întâmplase cu două zile în urmă. Da, Regina mea încă ţine la tradiţii, chiar dacă acestea sunt pe cale s-o distrugă.

Moş Grap clătină grav din cap.

— Consilul Neamului?

— Aşa-i, confirmă arkudul.

Bătrânul îşi lăsă capul pe spate şi trase cu nesaţ un fum din pipă.

— Brene, nu-i aşa?

Beor căscă ochii şi mai mari.

— Dar chiar le ştiţi pe toate? Bătrânul zâmbi larg.

— Hmm, nu le ştiu chiar pe toate. Dar ştiu multe. Spune-mi tinere aărian, ce te aduce pe aici? Sunt şaptesprezece ani de când nu am mai văzut vreunul umblând pe-aici.

Beor rămase tăcut. Nu putea să-i spună adevărul bătrânului chiar dacă în ultimul timp acesta îi câştigase simpatia. Poate că Moş Grap ştia deja şi îl punea la încercare. Şi cu toate astea nu dorea să îi povestească despre călătoria lui.

— Domnule, Moş Grap…

Bătrânul îl întrerupse cu un râs aproape

isteric.

— Domnule, Moş Grap. Zău că nimeni nu mi-a mai spus aşa. Apoi redeveni serios şi spuse cu glas grav: Să nu mă minţi tinere, ştiu că încerci să te abaţi de la subiect. Sunt convins, de altfel, că Morana te-a trimis după elfă. E firesc. Acum când ştie că regina e în viaţă… Aşa e tinere?

Beor nu spuse nimic, doar tăcu. Rămase aşa mult timp privindu-l pe Colţ cum doarme liniştit. Abia într-un târziu sparse liniştea ce se lăsase apăsătoare în întreaga încăpere:

— Ar fi mai bine să mă întorc la han. Bătrânul nu răspunse doar aprobă din priviri.

Beor se mişcă greoi şi abia când mirosi aerul rece al serii simţi că îşi revine din coşmarul pe care-l tot trăia de câteva zile. Nu îndrăznise să-l întrebe pe Moş Grap dacă ştie ceva de elfă, dar era sigur că ştie, aşa că se hotărî să rămână în umbră şi să-l urmărească.

* * *

Noaptea era rece. O ceaţă apoasă şi albă precum laptele se lăsa peste pământ. Beor îşi trase gluga peste ochi şi continuă să-l urmărească pe bătrân. Moş Grap se îndepărtase de oraş şi intră în pădure după ce se asigură că nu este urmărit din nicio direcţie. Continuă să meargă dând la o parte crăcile crescute haotic pe cărare. Beor îl urma din depărtare, preferând să stea la distanţă.

Nu merse mult până zări flăcările unui foc crescând în intensitate. Bătrânul se opri în spatele unui trunchi voluminos şi din umbră, Beor îi urmă exemplul. Apoi se auziră râsete şi ţipete. Arkudul

recunoscu râsetele sperienilor. Îşi trase spada uşor din teacă şi şi-o lipi de trup. Trase aer în piept deoarece era prima oară când era pe cale să atace pe cineva.

Dintr-odată glasul unei femei se auzi aproape isteric. Moş Grap sări de după copac. Beor îl zări la timp şi din doi paşi se aruncă asupra lui trântindu-l la pământ. Bătrânul îl privi surprins, dar nu apucă să scoată niciun sunet căci arkudul îi făcu semn să tacă. Ţipetele se înteţiră apoi se auzi sunetul metalic al spadelor care se încrucişau în bătaia focului. Beor se ridică de pe bătrân şi se strecură printre umbrele lăsate de coroanele copacilor. Se apropie uşor pentru a-şi da seama ce se întâmplă. Abia când se apropie suficient de mult o zări pe elfă, iar privirea îi rămase aţintită pe chipul ei angelic.

Elfa se mişca cu pricepere chiar dacă se afla în faţa acel puţin opt duşmani, le punea probleme serioase. Nici tânărul Samin nu se lăsa mai prejos, fiind un bun mânuitor al spadei. Beor în schimb simţi cum sângele i se urcă în obraji. Nu mai văzuse niciodată ceva aşa de frumos. Chipul Narunei se destrămase în mintea lui, acum doar elfa conta. Nu îşi închipuise niciodată că poate fi atât de frumoasă. Ochii păreau să-i sclipească în scânteile focului. Abia când elfa fu rânită de spada sperianâ, Beor îşi reveni din visare şi sări în apărarea ei.

Nu mai luptase împotriva vreunui duşman, în mare parte se antrenase împreună cu Shiva şi cu Spadele de Cristal. Arareori, avusese ocazia să lupte cu adevărat, dar niciunul dintre aceşti

atacatori nu se ridicaseră la înălţimea lui. Acum însă, era cu totul şi cu totul altceva. Era copleşit de înălţimea bărbaţilor sperieni, dar şi de agilitatea lor. Îi era greu să le pareze loviturile iar mişcările păreau să-i fie mai încete ca altă dată. Pe de altă parte, elfa – chiar dacă era rănită – se mişca cu o agilitate demnă de invidiat. Nici Samin nu se mişca mai rău, şi cu toate astea nu avea rapiditatea elfei.

Sperienii începeau să dea semne de oboseală. Elfa se repezi spre o cracă groasă ce abia se aprinsese la unul din capete. Fata înşfăca craca şi o aruncă asupra sperianului. Veşmântul lung al atacatorului începu să ardă, ceea ce îl scoase din minţi. Renunţă la spadă şi începu să urle ca din gură de şarpe. Beor profită de acest moment şi îşi înfipse vârful spadei în semnul de pe frunte. Câteva sclipiri roz se ridicară din creştetul bărbatului sub ţipătul cutremurător. Apoi căzu zguduind pământul.

Ceilalţi rămaseră pentru o clipă ca trăsniţi de parcă nu s-ar fi aşteptat niciodată la aşa ceva, dar elfa nu stătu pe gânduri. Prinse mişcarea tânărului arkud şi sări asupra unui alt duşman doborându-l în acelaşi mod. Sperienii îşi reveniră în fire şi atacară. Samin îşi roti spada deasupra capului şi atacă cu înverşunare. Sperianul pară lovitura şi îl împinse pe tânăr cu putere. Samin se împiedică în cădere şi rămase lat pe pământ.

Elfa îi aruncă o privire aprigă lui Beor, de parcă l-ar fi întrebat dacă e în stare să ducă lupta mai departe. Tânărul nu avu timp să-i dea vreun răspuns, în schimb sări asupra primului sperian şi

îl atacă cu nervozitate. Sperianul făcu un pas înapoi, aproape speriat de această furie a adversarului său. Înainte de-a-şi reveni se trezi cu vârful spadei înfipt în mână. Sângele începu să-i ţâşnească. Beor râmase pentru o clipă cu privirea aţintită asupra lichidului gros, aproape negru. Cu greu reporni atacul. După o bătălie crâncenă, Beor învinse reuşind să-şi îngenuncheze adversarul şi să-l ucidă.

Elfa era atacată de alţi cinci sperieni, dar niciunul nu părea că îşi doreşte cu adevărat s-o ucidă. Mişcările le erau lente şi imprecise, de parcă îşi doreau doar s-o obosească. O lumină orbitoare făcu lupta să ia sfârşit. Bătrânul, Moş Grap, înfipse toiagul în pământ declanşând o avalanşă de sunete şi de lumini. Sunetele erau sfâşietoare ca ale pruncilor abia născuţi ce ţipă după mâncare. Sperienii îşi aruncară spadele şi începură să fugă înnebuniţi de zgomotul produs. Samin se ridică şi el ţinându-se cu mâna de cap, apoi leşină atunci când o scânteie gălbuie îi trecu prin faţa ochilor.

Abia după câteva minute „spectacolul” se sfârşi. Moş Grap căzu în genunchi susţinându-se cu mâinile de toiagul acum gri. Acesta părea că fusese tăvălit prin noroi, apoi culoarea i se schimbă într-un maroniu-roşiatic şi rămase în felul acesta.

Elfa îi sări în ajutor susţinându-l să se ridice. Îl conduse până la trunchiul gros şi bătu de trei ori lăsând uşa să se deschidă. Beor îl trase pe Samin pe umăr şi îi urmă. Fu surprins să descopere încăperea din copac, dar nu suflă nicio vorbă. O

privi pe elfă cum îl aşază pe bătrân într-un pat sărăcăcios şi cum îi prepară un ceai. Apoi se îngriji şi de Samin cu aceeaşi dăruire fără să-i arunce nicio vorbă noului venit.

Când Moş Grap deschise ochii ea se aşeză lângă el şi îl forţă să înghită fiertura.

— O să fie bine, eşti doar puţin slăbit.

Bătrânul schiţă un zâmbet şters şi îşi bău ceaiul dintr-o singură înghiţitură. Apoi luă mâinile elfei într-ale sale şi îi vorbi:

shr Nu am avut timp să te învăţ magie, doar spada am reuşit să ţi-o pun în mână şi te-ai dovedit a fi o bună elevă. Mi-am consumat întreaga energie alungând bestiile alea şi nu voi trăi până te voi vedea pe tronul ce îţi aparţine de drept. Nu. Taci, Yass. Taci şi ascultă. Trebuie să ajungi în Ba'al, elpizii le sunt datori elfilor şi sunt singurii ce te-ar putea învăţa magia. Du-te şi caută-i. Dacă nu ajungi până-n Ba'al du-te cu tânărul ăsta în Aăria, acolo este un vraci arkud, se numeşte… tuşi puternic. Abia cu greu îşi reveni din tuşea nimicitoare. Când reuşi să vorbească continuă: Se numeşte Suran. El, asemeni mie, a trăit printre elfi şi te-ar putea ajuta. Tu îţi alegi drumul de aici încolo.

Elfa îi aruncă o privire rece lui Beor apoi se reîntoarse asupra bătrânului.

— Ai să te faci bine…

— Regină, trebuie să plecaţi de-aici. Guvernatorul cu siguranţă că a văzut luminile. Vor trimite armate aici, în plus sperienii aceia au scăpat şi îi vor confirma regelui existenţa ta. Te rog, pleacă. Urmează-l pe Beor căci doar el ştie

drumul spre Aăria. Dacă cumva vrei să porneşti spre Ba'al, atunci porneşte spre Ba'al, dar trebuie să plecaţi. Lucrurile se vor înrăutăţi pe-aici, nimic nu va mai fi ca înainte.

Samin, aşezat pe cuverturi, începu să îşi revină. Beor se duse lângă el şi îl obligă să bea ceaiul făcut de elfă. Arkudul se retrase imediat ce Samin începu să se simtă mai bine. Nu îşi putea retrage privirea de pe chipul elfei. Cât era de frumoasă, de nobilă, câtă tărie de caracter. Altă femeie în situaţia ei ar fi bocit toată, dar ea… ea părea o adevărată luptătoare. Acum realiza de ce Naruna îi povestise despre frumuseţea elfească. Era adevărat că nimic nu se putea compara cu ea. Yass. Aşa îi spusese bătrânul. Yass. Cât de suav suna în urechile sale. Doar dacă ar fi putut s-o atingă, să-i vorbească, dar nu se prea putea mişca în faţa ei şi apoi înţelegea că ea nu şi-ar dori aşa ceva.

Apoi îl cutremură sentimentul geloziei. Tânărul. Samin. Nu, nu putea fi adevărat. Era doar un om. Un om şi atât. Abia când elfa se apropie de el îşi ridică privirea ruşinată din pământ.

— Aşadar, eşti un arkud.

Beor dădu din cap iar elfa continuă:

— Ai fost trimis după mine?

— Aşa este, Majestate.

Yass se strâmbă la auzirea cuvântului ce-i trăda regalitatea, dar nu se lăsă mişcată.

— Prea bine. Atunci plecăm spre Aăria, chiar acum.

— Majestate, începu sfios Beor. Mai bine am merge spre Ba'al Moş Grap are dreptate, elpizii le

sunt datori elfilor şi vor fi mulţumiţi să-şi poată plăti datoria. În Aăria nu aţi fi în siguranţă. Cred că Regina mea a fost alungată, sau mai rău, cred că va fi judecată pentru că a trimis după Domnia Voastră. Nu sunt sigur că e bine să ne întoarcem acum. Ceea ce s-a întâmplat aici, în seara asta, este nimic pe lângă ce se va întâmpla în Aăria. Cel mai sigur pentru noi, amândoi, este Ba'al, la momentul acesta.

Elfa îi aruncă o privire plină de înţeles lui Samin. Tânărul se ridică greoi. Încă se mai simţea ameţit în urma căzăturii, iar capul îl durea îngrozitor.

— Eu cred că zice drept, spuse Samin. Ar fi bine să porneşti într-acolo, Yass. Dar eu nu am să te pot însoţi în partea aceea.

— De ce?

Samin îşi propti privirea în pământ.

— Sunt două cauze, Yass. În primul rând, eu nu aş supravieţui printre ei. Doar elfii şi arkuzii le pot face faţă, un om nu are tăria asta.

Dar şi de lucrurile ar fi stat altfel tot nu aş fi putut să te însoţesc. Trebuie să ajung să-l cunosc pe Neoptol, iar tânărul arkud m-ar putea ajuta.

Beor făcu o plecăciune. Era mai mult decât mulţumit că Samin nu îi însoţea, astfel avea mai mult timp s-o cunoască pe elfă şi poate că astfel elfa avea să înveţe să simtă pentru el ceea ce simţise el pentru ea încă din prima clipă.

Samin îi spuse lui Beor despre rudenia lui cu regele Neoptol, iar acesta se oferi să-i spună cum să pătrundă cât mai uşor în Aăria. Vestea că Neoptol încă nu murise îl bucură şi mai mult pe

Samin, dar şi pe elfă, căci ea îşi dorise ca tânărul să apuce să-şi cunoască bunicul.

Abia spre dimineaţă planurile erau deja făcute. Moş Grap nu mai avea mult de trăit şi asta se simţea. Cu toate că elfa nu dorise să-l părăsească înainte de sosirea clipei, cei doi tineri o convinseră că timpul nu este de partea lor. Aşa că la sosirea zorilor, fiecare o apucă pe drumul său, lucru ce lăsă în sufletul elfei o nouă durere.

ARMATA SE ADUNĂ

Spre nord, apoi tot în sus spre vest. Acesta era traseul elfei şi al arkudului. Mergeau tăcuţi unul lângă celălalt şi atenţi la orice zgomot. Elfa rămăsese purtată de gânduri. Nu reuşise să înveţe mai nimic de la Moş Grap şi în plus îl lăsase să moară acolo unde poate că nu îl va găsi nimeni niciodată. Remuşcările o înnebuneau. Mai întâi Isodra, acum Moş Grap. Se gândea că toţi cei pe care îi atinge ajung să sufere şi până la urmă să moară într-un mod necunoscut ei. Orice ar fi făcut nu reuşea să se detaşeze de aceste remuşcări. Flăcările ce împânziseră cerul şi-l luminaseră în Żiar’ îi străfulgerau gândurile. Părea că încă mai sunt acolo, mari, înfometate, mistuitoare. Greşise. Greşise atunci şi greşise şi acum. Era prea iute la mânie. Dar acum ştia. Era greu să schimbi concepţia unor oameni manipulaţi încă de la naştere.

Damien şi Isodra îi ţinuseră în frâu, dar nu

era vina lor pentru că nu învăţaseră s-o cunoască. Niciodată nu îşi doriseră să se apropie de ea, să o vadă aşa cum este de fapt. Da, era normal. Erau oameni care au trăit sub asuprirea lui Ŷannir, iar el ştia să-i facă să fie convinşi de un lucru. Îi teroriza, iar ei ştiau că or să moară dacă tăinuiesc un lucru atât de important. Încerca să îşi alunge sentimentele de vină, sentimentele de neputinţă. Într-o zi va fi faţă în faţă cu Ŷannir şi atunci nu va mai avea timp să-şi pună prea multe probleme. Era tare, dar trebuia să fie şi mai tare. Trebuia să înveţe să uite şi să se ierte. Era esenţial. Remuşcările nu aveau ce căuta în această încercare. Remuşcările nu aveau voie s-o domine. Îşi repeta asta în gând încă de când îl părăsise pe Moş Grap şi pe Samin. Nimeni nu îi era cu adevărat prieten, iar ea începea să înţeleagă. Fiecare dorea ceva de la ea, chiar dacă era vorba doar de iubire. Samin dorea dragostea ei, dar era totuşi o dorinţă pe care ea nu avea voie s-o împlinească.

Se gândise mult la ceea ce îi spusese Min’yara despre elfi. Ei trăiau mult, uneori şi două mii de ani, poate şi mai bine. În schimb un om nu trăia mai mult de o sută – o sută cincizeci de ani. Aşadar o iubire între un elf şi un om nu numai că ar fi fost de-a dreptul imposibilă, dar şi păguboasă. Oricum ea nu încercase acest sentiment. Iubirea ce o simţea ea se revărsa asupra naturii. Iubea vântul, soarele, ploaia, frunzele, iarba, florile, chiar şi norii. Aici era adevărata dragoste şi se înfrupta din ea atât cât putea de mult. Niciodată nu îi trecuse prin minte

că va veni ziua în care avea să apară un bărbat în viaţa ei, şi nici nu dorea să se gândească la asta. Avea prea multe de îndurat pentru a mai avea o grijă în plus. Îi plăcea libertatea. De aceea le invidia pe zâne cu aripile lor colorate. De s-ar fi născut zână ea ar fi putut să zboare mult mai sus. Ar fi survolat văzduhul şi s-ar fi alăturat păsărilor. Ar fi alergat asemeni lor lăsând vântul să-i fluture prin păr şi s-o îmbrăţişeze. Aceasta era libertatea la care tânjea.

Şi cu toate astea ştia că din punctul ei de vedere nu se mai punea problema libertăţii. Ea avea să fie regină, trebuia să înveţe să-şi conducă poporul aşa cum se cuvine. Trebuia să înveţe multe, doar că nu ştia cum.

Trase adânc aer în piept şi încercă să nu se mai gândească. Îl privi cu coada ochiului pe Beor. Era un tânăr puternic şi se dovedise a fi şi un bun spadasin. Nu îi vorbise prea mult, dar înţelesese că e un arkud şi că regina trimisese după ea. Şi cu toate astea planurile arkudului se schimbaseră. Din câte îşi dădea seama, Consiliul Neamului era la fel de neprietenos ca şi Sfatul înţeleptelor. Spera din toată inima că elfii nu se confruntă cu aceeaşi problemă. Într-o astfel de societate jocurile puterii deveneau tot mai stresante şi, din câte îşi dădea seama, regii nu mai aveau aceeaşi putere în faţa propriului popor.

Beor surprinse ocheada elfei. Era curioasă, iar el îşi dăduse seama că nu îi va fi prea uşor. Părea încăpăţânată şi destul de dură. Chipul îi era impenetrabil, nu putea citi niciun sentiment pe faţa ei. Ochii, nici atât, nu trădau sentimente.

Avantajul elfilor era acela că culoarea ochilor era într-o continuă schimbare, ceea ce punea în dificultate pe oricine. Şi cu toate astea, Beor, credea în sinea sa că e firavă. Nu era sigur, dar într-un fel ştia că ea suferă, doar că îşi clădea o mască greu de străpuns.

Abia spre seară cei doi se adăpostiră şi mâncară ceva. Elfa nu i-a adresat nicio vorbă, dar el simţea că trebuie să înceapă cumva.

— Aş vrea să ştiţi, Majestate, că Regina mea vă doreşte binele. Yass clătină din cap, dar nu spuse nimic. Însă Beor continuă:

— Cred că ceva cu adevărat rău s-a întâmplat după plecarea mea, iar asta îmi chinuie sufletul. Consiliul Neamului nu i-a permis să plece în căutarea Domniei Voastre, ştiind că va atrage mânia lui Ŷannir, şi cu toate astea ea a făcut-o. Cred că bătrâna Brene şi-a dat seama. Îmi este teamă că Regina mea acum se află într-o mare primejdie.

Elfa îl privi cu ochii ei fără o culoare anume şi surâse pentru prima oară.

— Morana nu e prea înţeleaptă. Nu ar fi trebuit să trimită după mine. Nimeni nu ar fi trebuit s-o facă.

Tânărul simţi neliniştea din glasul ei.

— De ce spuneţi asta, Majestate?

— Probabil că Morana nu ţi-a spus şi adevăratul motiv pentru care a trimis după mine. Nu-i aşa?

Beor simţi furia. Ştia unde doreşte să ajungă elfa, dar el nu voia să creadă una ca asta. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe nervos.

— Regina Morana a riscat pentru Domnia Voastră, şi o ştiţi prea bine. Ea a văzut în Majestatea Voastră o copilă lipsită de protecţie.

Elfa râse asurzindu-i urechile, apoi spuse printre lacrimi de râs:

— O copilă. Nimeni nu îi subestimează pe elfi. Ştie prea bine că nu sunt o copilă fără apărare, dar la fel de bine ştie că deţin puterea, iar ea, la fel ca şi Min'yara, îşi doreşte o alianţă. Să nu ne amăgim, tinere aărian. Să nu ne învârtim după degete. Mie îmi place să spun lucrurilor pe nume, şi aşa o să şi fac. Negarea asta nu îţi face bine, îţi reprimă sentimentele. Morana nu a crezut nicio clipă că sunt neajutorată. Morana s-a văzut pe ea neajutorată.

— Şi dacă ar fi aşa, cu ce-a greşit?

Yass se întinse pe iarba verde şi îşi duse mâinile sub cap. Privi norii înserării cum se aleargă liberi pe bolta arămie.

— Probabil că nu a greşit. Poate că e normal să-şi dorească ajutorul. Înţeleg ce înseamnă să fii condus de nişte babe proaste. Am văzut în An'. Nici acolo situaţia nu e mai înfloritoare. Bătrânele i-au pus reginei condiţia să plec dacă nu vor să declanşeze un dezastru, înţeleg, dar nu înseamnă că mi se pare şi corect. Eu nu am cerut niciun ajutor. Chiar acum poţi să faci cale întoarsă, nu îmi pasă. Eu ştiu ce am de făcut şi ştiu şi cum să fac. Dar tu? Tu, arkudule, ştii ce ai de făcut?

Beor rămase pe gânduri. Ştia de vorba complicată a elfilor şi de înţelesurile ei. Dar de data asta el înţelegea iar ea avea dreptate. El nu ştia ce are de făcut, decât că trebuie să se ţină

după ea şi să facă în aşa fel încât s-o ducă la Morana, dar după asta? Ce era el, ce îi rezerva destinul?

— Ştiu, începu arkudul, că trebuie să vă duc în faţa reginei. Dar apoi… aveţi dreptate Majestate, după asta nu ştiu ce trebuie să fac.

— Nu ştii nici acum. Dacă ai fi înţeles de la început ai fi ştiut că nu trebuie să mă duc neapărat în faţa Moranei, ci că trebuie să mă faci să îţi promit că mă voi alia cu ea. Dar ea nu a ştiut să-ţi explice iar tu nu ai ştiut să înţelegi. Iar acum, acum te simţi singur. Stingher. Dat la o parte. Nu poţi să te întorci acasă pentru că îţi e teamă. Nu poţi să te duci acolo şi să-ţi salvezi regina pur şi simplu. Nu ai tăria. Aşa că speri cu disperare că eu sunt salvarea ta. Te înşeli. Eu nu mă pot salva decât pe mine. Restul nu e treaba mea.

Beor se propti într-un copac. Avea dreptate. Numai zeii ştiau câtă dreptate avea. Ea nu era zeiţă, nu era mai puternică decât el. Cum să poată ea promite altceva? Cum putea ea să salveze atâtea regine, atâtea popoare? Era tânără, tânără ca şi el. Nu putea să facă mai mult decât făcea deja. Mai întâi de toate trebuia să-şi găsească casa. Da, era firesc. Era speriată, şi cu toate astea avea simţul datoriei, chiar dacă nu se cunoştea nici pe sine prea bine. Înţelegea. Înţelegea suferinţa Moranei, pe de o parte, dar înţelegea mai bine cuvântul elfei. Ea nu era atotputernică, oamenii îi atribuiseră această calitate din dorinţa de-a se agăţa de ceva, de o speranţă.

Beor îşi trase spada de la brâu şi îngenunche în faţa elfei. Yass se ridică uşor neliniştită. Dar

tânărul îi puse spada la picioare şi îşi plecă fruntea.

— Regină elfă. Eu, de-acum, sunt singur în lume, dar am înţeles fiecare vorbă a Mariei Voastre, acum ştiu ce am de făcut. Vă voi ajuta să vă întoarceţi acasă, fără să doresc altceva de la Maria Voastră. Aşa că vă jur supunere până în ultima clipă a vieţii mele.

Yass rămase surprinsă. Înmărmuri fără să poată scoate niciun cuvânt timp îndelungat. Apoi rosti cu glas stins şi obosit:

— Ridică-te, aărianule. Nu, nu vreau supunerea ta şi-a neamului tău. Nu este drept. Tu aparţii lor, dar nu te voi împiedica să vii cu mine dacă crezi cu adevărat că asta e menirea ta. Dar mai întâi de toate gândeşte-te că undeva în lume o altă regină plânge şi are nevoie de tine. Restul depinde de tine.

Restul serii nu mai vorbiră. Elfa se retrase lângă un copac lăţos care o acoperea cu umbra sa, în timp ce arkudul rămase lângă foc. Beor nu reuşi să închidă niciun ochi gândindu-se la tot ceea ce se întâmpla, întreaga noapte îl perpeliră gândurile, apoi îşi aminti de Shiva. Ştia că Shiva avea să-i dea un răspuns. Chiar dacă era interzis ceea ce făcea îşi scoase oglinda, murmură câteva cuvinte apoi aşteptă ca imaginea să apară. Speculul tremură ca o apă tulbure apoi se limpezi şi îi oferi imaginea dorită. Shiva se afla în camera regelui Neoptol. Camera îi era la fel de sărăcăcioasă ca şi restul palatului. Regele arăta destul de bine, chiar neaşteptat, dar pe chipul său se citea îngrijorarea. Shiva se plimba dintr-o parte

în alta a încăperii şi pe chipul său se citea disperarea. Beor mai rosti câteva cuvinte apoi glasurile celor doi începură să se audă clar.

Shiva se opri în faţa ferestrei înalte, asemănătoare cu cea a catedralelor. Rămase un timp contemplând, apoi spuse cu glas stins:

— Aş fi vrut măcar să-mi spună încotro se îndreaptă. Naruna nu va face faţă de una singură, iar despre Beor nu mai ştim nimic. Nu trebuia să fugă acum când pruncul îi creşte în pântec. Noua regină se va naşte departe de neamul ei dacă nu facem ceva. Neoptol ridică mâna în semn de tăcere, apoi vorbi:

— Gândeşti cu inima, ea a gândit cu capul. Brene i-ar fi ucis copilul sau i l-ar fi înlocuit cu un flăcău. Morana a înţeles că e necesar să se sacrifice salvându-şi moştenitoarea. Cât despre Beor, e mai bine să nu se facă văzut. Naruna poate fi prinsă în capcană şi fără să vrea poate să transmită informaţii despre prinţ. Sper ca Beor să nu o aducă pe elfă aici. Nu acum.

— Dar Majestate, armatele lui Ŷannir se strâng. Mor’rou mi-a vorbit ieri. Oameni şi sperienii se adună laolaltă în întâmpinarea lui Ŷannir. Regele începe să simtă pericolul, iar până la urmă elfii vor afla şi ei şi vor ieşi din ascunzătoare. Ce şanse are regina copilă?

— Elpizii, suspină Neoptol. Ei sunt şansa ei. Ei sunt şansa tuturor, căci Ŷannir se trage din ei, şi doar ei o pot învăţa, pe ea, pe noi. Doar ei ştiu să-l distrugă.

Imaginea se tulbură şi dispăru brusc. Beor tresări când îşi dădu seama că elfa urmărise

întreaga discuţie. Îl privea ca de obicei fără să exprime niciun sentiment. Apoi oftă şi spuse:

— Până la urmă poate că m-am înşelat în privinţa Moranei. Arkuzii trec prin vremuri mult mai grele decât aş fi bănuit eu. Dar aşa cum a spus şi regele om, nu putem să mergem în Aãria, şi-apoi regina a fugit. Nu dispera, arkudule, o vom căuta pe regina ta, dar până atunci roagă-te zeilor să mă întărească pentru această căutare.

Beor îşi şterse fugar o lacrimă. Abia acum înţelese suferinţa Moranei.

— Majestate…

Elfa îi puse degetele pe buze şi îi zâmbi cu bunăvoinţă. Beor simţi acea atingere ca pe o mană cerească.

— Sunt doar o elfă, spuse ea. Nu sunt o regină adevărată. Nu îmi vorbi aşa. Sunt lucruri pe care abia acum le învăţ despre mine. Abia acum încep să văd lumea prin ochii unui elf, până acum am văzut-o prin ochii oamenilor. Pentru moment suntem egali.

El îşi plecă privirea şi spuse ruşinat:

— Aşa o fi, nu contest. Dar eu nu sunt nici măcar arkud în adevăratul sens al cuvântului, nu am ajuns să dau testul încă. Sunt doar un orfan crescut de regină…

— Şi eu sunt o orfană. Ascultă-mă, Beor. Poate că nu depinde în totalitate de noi, dar suntem singurii care putem face ceva. Încă suntem liberi şi responsabilitatea cade pe umerii noştri. Duşmanii nu ne sunt doar în Slovanãûr, duşmanii sunt şi cei din propriile familii. Tu ştii mai multe decât mine, aşa că până ajungem în

Ba’al, îmi vei fi dascăl. Trebuie să învăţăm unul de la celălalt şi trebuie să fim puternici. Lumea asta se duce de râpă, iar zeii nu mai sunt de mult alături de noi. Ei au rămas doar simpli privitori. Acum, noi suntem zeii, şi vom învăţa să înfruntăm răul, chiar dacă vom muri în lupta noastră.

* * *

Dimineaţa sosi veselă. Copacii îşi îndreptară braţele, iar păsările îşi începuseră trilurile. Chiar şi florile şi-au scos capetele gingaşe lăsându-se mângâiate de căldură şi vioiciune. Yass se trezi prima şi încercă să intre în contact cu tot ceea ce o înconjura. Adesea, în Żiar’, urca pe coama munţilor şi rămânea tăcută timp de mai multe ore alungându-şi gândurile şi golindu-şi mintea de orice altceva. De câteva ori reuşise să audă glasul naturii, şoaptele frunzelor şi îngânatul gâzelor. Fusese un sentiment unic care îi dăduse tărie.

Acum stătea întinsă pe spate cu mâinile depărtate de corp şi cu ochii închişi. În felul acesta semăna cu o domniţă adormită.

Mai întâi prin faţa ochilor îi trecură amintirile: Isodra, Damien, Samin şi Min’yara. Dar învăţase să se detaşeze de ele, să le privească din afară ca şi cum nu i-ar aparţine. Le vedea trecând ca pe un şir de imagini fără sens, iar ea avea puterea să le dea la o parte până când mintea i se golea şi nu mai zărea decât albul. O pală de vânt trecu peste ea ca un val uşor. Atunci auzi glasul blând al vântului chemând păsările să-i cânte şi mai cu foc decât înainte.

Ascultă cântecul unor furnici ce treceau pe lângă trupul ei. Le auzi bucuria atunci când găsiră

ceva de mâncare. Auzi glasul vulturului care stătea cocoţat tocmai pe turnul cel mai înalt al Slovanãûr-ului. Natura o copleşea cu glasul ei, vietăţile mici şi mari nu se opreau din glăsuit, iar soarele părea să vegheze ca un bătrân înţelept asupra a toţi şi toate. Atunci zări chipul. Chipul întunecat din pricina glugii ce-i acoperea faţa. Ochii îi ieşeau în evidenţă. Ochii ce nu aveau o culoare anume şi totuşi le avea pe toate. Privirea. Tristă. Disperată. Şi lacrima. Lacrima ce căzu pe obrazul alb.

Când chipul dispăru rămase doar albul. Albul intens ca o dâră de lapte, albul ce-i aducea liniştea şi în acelaşi timp nemulţumirea. Deschise ochii şi îl zări pe Beor care o privea întrebător.

Ea se ridică uşor, de parcă vântul o purta pe braţe. Părea că nu făcea niciun efort în a se mişca. Apoi zâmbi atotştiutoare.

— Uneori simţim nevoia să evadăm din noi, explică elfa.

Tânărul aprobă printr-o mişcare a capului, dar nu spuse nimic. Rămaseră tăcuţi multă vreme, şi chiar şi după ce porniră la drum, nu mai vorbiră ei. Abia când părăsiră pădurile şi ajunseră în faţa câmpului străbătut de văi şi dealuri se opriră înfricoşaţi. De-acum nimic nu mai avea să le ascundă prezenţa.

Beor se lăsă pe vine şi privi în depărtare.

— Ar fi mai bine să călătorim pe timp de noapte. Aşa am putea trece neobservaţi.

— Da, dar suspecţi în cazul în care ne vom întâlni cu cineva.

— Aşa-i. Dar s-ar putea să nu ne întâlnim…

Zgomotele tobelor îl făcură să tacă. O trase pe Yass înapoi în pădure şi cercetă nedumerit. Tobele se apropiau cu repeziciune. Paşi ca de metal însoţeau sunetele de zale. Tobele continuau să bată, iar sunetul le era tot mai puternic. Nu aşteptară mult până când doi toboşari, îmbrăcaţi în zale de argint, să-şi facă apariţia. În urma lor era o întreagă armată. Soldaţi umani cu zale frumos meşteşugite, cu scuturi de argint şi vizierele trase pe chip. Chiar şi picioarele le erau îmbrăcate în metal, ceea ce producea zgomotul pe care aărianul îl recunoscuse mai devreme.

Armata era compusă cam din o sută de soldaţi. Toţi păreau să aibă aceeaşi statură. Nu îşi îndepărtară privirile din faţă, de parcă tobele le conduceau paşii. Abia când dispărură cu totul în lumina soarelui, Beor ieşi dintre copaci şi urmări cu privirea traseul armatei.

— Se duc spre Slovanâûr. Tot spre nord.

— Bizar, recunoscu elfa. Cu toate că nu este război şi nici nu s-a anunţat vreunul, Ŷannir îşi adună armatele.

Beor dădu din cap.

— Aşa-i. Se pregăteşte temeinic în cazul în care elfii sau arkuzii ar ieşi din ascunzătorile lor.

— Asta înseamnă că-i e teamă.

— Aşa şi trebuie. O persoană deşteaptă se teme de ambele popoare. Elfa făcu o grimasă pe care Beor nu apucă s-o zărească.

— Doar nu vrei să spui că Ŷannir e deştept.

— Ba da, din păcate, aşa este. Ştie cu precizie cine îi sunt duşmanii. De aceea a rezistat atâta timp acolo, pentru că ştie când e timpul să-şi

ucidă duşmanul şi când e timpul să-l vâneze.

Fata privi în depărtare. De acum nu se mai zărea nicio siluetă soldăţească, şi nici glasul tobelor nu se mai auzea.

— Poate că ai dreptate, suspină ea. Poate ar trebui să călătorim pe timp de noapte.

Beor aprobă uşor din privire, apoi rămase contemplând orizontul. Armatele se adunau şi ăsta era cel mai nenorocit dintre semne.

OUL DE DEMON

O ţineau tot în sus spre nord-vest. Mergeau doar noaptea înfofoliţi în mantiile negre pentru a semăna cu nişte umbre pogorâte pe pământ. Ziua îşi căutau adăpost printre dealuri. Zeci de soldaţi trecuseră în ultimele două zile pe drumurile principale. Mulţi luptau sub steaguri diferite, dar scopul era acelaşi. Printre ţărani se dusese vestea că trei sperieni şi un demon plecaseră în căutarea unei elfe. Oamenii vorbeau şi vorbeau, fiecare având câte o variantă pentru ceea ce se întâmplă.

Slovanâûr-ul devenise agitat, iar asta se putea simţi. Oamenii, cei mai simpli şi mai săraci, se refugiau care încotro, părăsind împărăţia Ceasului şi căutând ajutor printre semenii lor. Sate şi oraşe se închideau, iar cei cu pecetea regelui din nord nu aveau voie să păşească mai departe. Lumea devenise agitată şi grăbită. Din locurile pe care şi le alegeau cei doi călători pe timp de zi, puteau observa toate aceste schimbări.

E drept că nu ieşiseră ei în lume până atunci, dar tot puteau să îşi dea seama că lucrurile se schimbă.

Nopţile deveniră şi ele agitate. Comercianţii îşi căutau drum prin întuneric sperând ca, astfel, vor fi feriţi de necazurile ce li le cauzau oştenii pe timpul zilei. Cât despre naşterea demonilor, oamenii deveniseră aproape paranoici. Fiecare susţinea cel puţin o variantă a arătării. Fiecare om în parte o văzuse sau auzise de la un apropiat. Dar Beor era sceptic în ceea ce privea naşterea unui demon. Aceştia fuseseră ucişi cu ani în urmă şi de atunci nu mai existase nici urmă de ei. Îi povesti elfei despre cărţile pe care le citise în zilele înnorate. Conform scrierilor, demonii nu aveau aceeaşi înfăţişare şi se năşteau asemeni păsărilor, prin ouă, doar că ritualul naşterii trebuia făcut aşa cum trebuie. Beor învăţase câte ceva despre ritualul naşterii acestor creaturi şi cu toate astea era convins că nimeni nu ar fi putut uni toate elementele la un loc, chiar dacă s-ar mai fi găsit ouă de demoni.

Elfa era şi ea sceptică în ceea ce îl privea pe demon, mai ales după ce Beor îi povestise despre drumul până în Landra şi despre ce îi spuseseră calunienii despre sperieni. Imaginaţia umană o lua razna atunci când intra în panică şi avea tendinţa de-a amplifica fiecare sentiment.

Venise o nouă seară şi se apropiară de pădurea ce ducea spre An’, doar că partea aceasta era cu mult mai aproape de Ba’al, undeva la vest faţă de Tărâmul Zânelor. Intrară în pădure aproape când soarele

Îşi revărsa razele roşii peste pământ. Căzură frânţi şi abia la amiază reuşiră să se trezească.

Beor îşi controla oglinda încercând să dea de Morana, în timp ce Yass învăţa tot mai mult să asculte lucrurile din jurul său. Când cei doi îşi terminară treburile mâncară un colţ de pâine şi hotărâră să pornească mai departe. Soldaţii nu treceau prin pădure decât prin partea de est, aproape de An', aşa că nu aveau de ce să-şi facă prea multe griji.

— Beor, spuse elfa când luna se pregăti să cadă peste pomi, tu ştii încotro mergem?

Tânărul aărian rămase locului privind cerul.

— Prea multe nu ştiu, trebuie să recunosc. Dar acum doi ani am văzut o hartă stelară făcută de Shiva. Shiva este singurul om care nu poate fi influenţat de elpizi. Când s-a întors din Ba'al a făcut acea hartă şi ştiu că atunci când Steaua Laptelui se uneşte cu Ochiul Câinelui sunt în Ba'al Până atunci urmăm calea Stelelor de Foc.

— Presupun că ne vom da seama oricum când vom intra în Ba'al Beor zâmbi şi spuse:

— Nu e chiar aşa. Ba'al-ul este o zonă muntoasă şi păduroasă. Acolo nu prea vezi soarele la culoare, iar elpizii nu au case, asta dacă nu şi-au construit între timp. Shiva mi-a povestit că îşi doreau case, dar nu ştiu la ce le-ar folosi. Ei nu cunosc oboseala sau foamea. Oricum, Har'al-ul, palatul regelui, ar trebui să se zărească undeva printre stânci cu toate că Shiva mi-a spus că este întunecat şi acoperit de umbre şi în unele zile este foarte greu de observat.

— Aşadar, Ba'al este diferit. Tânărul aprobă

din priviri:

— Mai mult decât atât. Acolo e o forţă uriaşă. Se spune că magia e la ea acasă. Fhar-Dûr e cel mai bătrân magician din lume. De aceea Moş Grap te-a trimis la el. Cu siguranţă că regele ştie atâta magie cât nu ai cum să înveţi nici în o mie de ani.

— Nu am atâta timp la dispoziţie, spuse elfa.

— Ştiu, Yass. Dar timpul este relativ în vremile astea. Dacă Ŷannir nu te găseşte, nu va începe războiul. Dacă elfii nu află şi nu îţi vin în ajutor, din nou, nu va avea ce război să înceapă. Acum lucrurile se mişcă, dar dacă un timp nimeni nu ar şti nimic de tine, probabil că Ŷannir ar începe să creadă că toată povestea asta a fost o scorneală.

— Fii serios. El ştie deja. Va aştepta chiar şi două mii de ani.

— E posibil. E posibil.

Paşii soldaţilor îi făcură să amuţească. Ambii ştiau că nu au ce căuta în locurile astea, dar soarta părea să nu fie de partea lor. Armurile lor grele se auzeau tot mai clar. Yass îi făcu senin tânărului să se caţere în copac, iar ea îl urmă. Şase soldaţi în armuri argintii mergeau agale părând că duc cu sine ceva preţios. Nici Yass şi nici Beor nu îşi puteau da seama despre ce e vorba de la înălţime, dar îi urmăriră cu privirea şi constatară că se îndreaptă spre Ba’al Elfei i se păru că ostaşii sunt cam mici de statură, dar dau vina pe înălţimea la care se afla. În schimb, Beor înţelese imediat că este vorba despre pitici. Toţi aveau părul roşu împletit cu barba, iar armurile erau lucrate într-un fel deosebit. Până şi topoarele

ce le purtau la brâu îi dădeau de înţeles că fac parte din neamul piticesc, chiar dacă el nu mai văzuse vreodată unul.

Cei doi se dădură jos din pomi cu grijă să nu scoată vreun zgomot. Abia atunci Yass îşi dădu seama că cei de dinaintea lor îi ajung abia până la Brâu. Îi urmăriră în linişte până la lăsarea serii atunci când piticii aprinseră focul şi puseră şunca la încins. Unul din ei scoase din traistă o butelcuţă cu vin, iar piticii începură să se veselească.

— Sunt periculoşi? se interesă Yass.

Beor ridică din umeri, dar nu îşi luă privirea de la pachetul ce îl purtau cu ei. Se apropie mai mult pentru a vedea mai bine, şi atunci îşi dădu seama că pachetul este de fapt un cuib, iar oul… Pe toţi zeii, era cu adevărat un ou de demon.

Se întoarse repede la elfă şi îi spuse ce văzu.

— Trebuie să-i atacăm şi să le luăm oul.

— De ce?

— Pe toţi zeii, Yass. Dacă demonul iese din nou… nici nu vreau să mă gândesc.

Elfa îşi privi timp de câteva minute duşmanul. Nu putea să atace nişte creaturi aşa de mici. Chiar dacă feţele le erau îmbătrânite şi asprite de vreme, i se păreau atât de inofensivi. Şi cu toate astea, Beor avea dreptate. Oare ce voiau să facă cu oul? Elfa îi făcu semn din priviri că e pregătită. Beor îi făcu semn să rămână pe loc, iar el înainta până ajunse în mijlocul lor. Piticii se opriră din mâncat şi băut şi rămaseră cu privirea aţintită asupra lui. Unul mai în vârstă cu pârul împletit separat de barbă se ridică şi se îndreptă spre el.

Piticul nu îi ajungea decât până la brâu, dar părea destul de puternic, aşa că Beor încercă să nu îşi subestimeze adversarul.

— Te-ai rătăcit? se răţoi piticul la el.

Beor cântări din priviri situaţia. Nu avusese el de-a face cu piticii, dar ştia că aceştia sunt destul de periculoşi în ciuda înălţimii.

— Nu, domnule…

— Ah, un aărian.

Cu toţii măriră ochii şi îşi traseră topoarele spre apărare. Beor făcu o plecăciune plină de respect şi le vorbi:

— Mă îndrept spre Ba'al, şi mă gândeam că poate avem acelaşi drum. În plus o companie atât de selectă mi-ar prinde bine.

Piticii îşi intersectară privirile şi începură să râdă zgomotos.

— Dispari de-aici aărianule, neamul nostru şi cel arkud nu a fost niciodată în pace.

Beor înţelesese că ei nu doresc să vadă oul, fapt care îi dădea un sentiment ciudat. Nu de puţine ori, cei din neamul piticesc se alăturaseră lui Ŷannir, chiar dacă în cele din urmă reveniseră pe calea cea bună, dar întotdeauna începea aşa. Beor îşi trase spada de la şold şi zâmbi trufaş.

— Presupun că în acest caz, puţină mişcare îmi va face bine. Piticii râseră din nou, de data asta batjocoritor. Piticul în vârstă

Îşi răsuci toporul în aer şi porni atacul. Spada şi toporul se încrucişară şi scoaseră un zgomot metalic făcând o bufniţă mai curioasă să îşi ia zborul. Cei doi luptau unul împotriva celuilalt fără să se atingă. Cele două arme răsunau în

pădure ca două fulgere. În ciuda înălţimii, piticul era mult mai agil şi mai rapid decât Beor, dar şi tânărul era un bun spadasin. Abia acum se vedeau anii de antrenament. Însă piticul reuşi să-l atingă pe aărian la umăr făcându-i sângele să ţâşnească.

Elfa privea din frunziş întreg spectacolul, dar acum era convinsă că trebuie să intervină. Văzu agitaţia din privirile celorlalţi şi îi fu teamă că ei ar putea tăbărî pe el. Elfa îşi aruncă pelerina şi-şi trase spada de la brâu. Metalul luci în lumina lunii, iar ea sări în mijlocul lor. Beor şi piticul rămaseră locului în timp ce ceilalţi îşi lăsară topoarele jos şi o priviră curioşi.

— Elfa?

— Da, e o elfă, spuse unul.

— Da, cu adevărat o elfă, remarcă şi celălalt.

— Pe numele zeilor, spuse cel ce-l atacase pe Beor, chiar e o elfă. Yass zâmbi în colţul gurii şi spuse triumfătoare:

— Dacă nu vă supăraţi, aţi putea încheia lupta asta penibilă şi mai bine mi-aţi spune unde duceţi oul.

Pitici se priviră din nou de data asta puţin speriaţi. Cel mai în vârstă făcu o plecăciune în faţa elfei şi glăsui:

— Domniţă, pitici şi elfii…

— Ştiu, ştiu, nu au fost în cele mai bune relaţii. Dar nu îmi pasă de-asta, vreau să ştiu ce faceţi cu oul.

Piticul îşi ridică toporul ameninţător:

— Asta nu vei afla decât peste cadavrul meu.

— Atunci aşa să fie, spuse elfa ridicând la rândul său spada.

Cei doi începură o luptă aprigă, dar elfa era rapidă şi mişcările îi erau sprintene. Piticul obosi în scurt timp, iar ea profită de această situaţie şi îl lovi cu cotorul spadei în stomac lipindu-l de pământ. Beor era pregătit să facă faţă unui atac de la cei aflaţi pe margine, dar piticii nu păreau să dorească asta.

Elfa îi oferi mâna piticului căzut la pământ şi îl ajută să se ridice.

— Acum îmi spuneţi ce aveţi de gând cu oul?

Piticul îi aruncă o privire piezişă arkudului, apoi îi făcu semn elfei să-l urmeze.

O duse lângă cuibul oului şi o lăsă să-l privească. Era mare şi rotund, uşor ţuguiat la capete, iar culoarea era aproape maronie. Elfa îl atinse cu grijă şi simţi scoarţa uşor poroasă ca a unei frunze uscate.

— E minunat, remarcă ea.

— Da, şi aducător de necazuri, mârâi piticul.

Beor se apropie şi el oferindu-i oului acelaşi tratament ca şi elfa apoi i se adresă piticului:

— Mai există şi altele?

— Două sute, se grăbi să răspundă. Două au intrat în posesia lui Ŷannir încă de-acum doi ani. Se pare că până la urmă a reuşit să facă un demon să iasă din carapace. Pe celălalt l-a distrus în timpul încercărilor.

Elfa îşi vârî spada în teacă şi îngenunche lângă ou.

— Şi celelalte o sută nouăzeci şi opt?

Piticul oftă. Le făcu semn celorlalţi să îşi vadă de treabă şi se aşeză lângă Yass.

— Celelalte au fost mereu în posesia noastră,

dar ne-am dat seama că doar elpizii pot să le păstreze în siguranţă. E al cincizecilea ou pe care-l ducem la ei.

— De ce nu le-aţi dus pe toate odată? se interesă Beor.

— Am fi atras atenţia. E nevoie de gărzi pentru a transporta şi unul singur. Aşa că ne împărţim în trei părţi şi fiecare o luăm pe alt drum încercând să nu atragem atenţia asupra noastră. Imediat ce ajungem acasă alte trei echipe pornesc spre Ba'al, dar e greu să le tot transportăm în ritmul ăsta, iar sperienii ne tot dau târcoale.

Elfa mai privi încă o dată oul apoi îşi aţinti privirea în cea a piticului. Chipul îi deveni grav şi serios.

— Jupâne pitic, ce s-ar întâmpla dacă am scoate noi demonii din ouă?

Piticul oftă.

— Nimic bun, domniţă. Demonii sunt fiinţe coruptibile. Dacă nu ai suficient aur altcineva îi va angaja în luptă. De aceea e important să ducem ouăle departe de Ŷannir.

— Bine, înţeleg, spuse elfa. Atunci de ce nu le-aţi distrus?

Toţi piticii murmurară îngroziţi la auzirea acestei întrebări, dar cel din faţa ei rămase calm.

— Dacă încercăm să le distrugem şi demonii ies din ou ne vor ucide pe loc. După cum vezi nu sunt prea multe soluţii.

— Bine, bine, sări Beor. Dar tocmai ai spus că Ŷannir a distrus un ou.

— Aşa este. Dar Ŷannir e puternic şi de aceea l-a ucis pe acela.

— Înţeleg, spuse elfa. Aşadar, singura soluţie rămâne Ba’al-ul. Piticul clătină din cap.

— Aşa este. Dar până una alta, spune-mi, domniţă. Tu eşti cea care a crescut sub nasul regelui?

Seara începuse să devină prietenoasă. Elfa le povesti păţaniile prin care trecuse de-a lungul timpului, apoi fu rândul lui Beor. Piticii, în cele din urmă, se dovediră a fi prietenoşi chiar dacă nutreau o ură ascunsă faţă de cele două neamuri. Cel bătrân se numea Ôrr şi era conducătorul grupului, iar ceilalţi cinci erau verii lui: Ôra, Ôrin, Ôran, Ônim şi cel din urmă, era Sod iar acesta făcea parte din alt neam.

Piticii nu vorbeau prea mult despre ei şi despre Deşertul Mnemess, cel ce îi ascundea în partea stâncoasă. În schimb au fost dispuşi să încheie o alianţă cu cei doi până vor ajunge în Ba’al. De-acum Beor şi Yass aveau companie şi nu trebuiau să-şi mai facă griji în privinţa mâncării.

* * *

În razele dimineţii elfa se trezi cea dintâi. Se asigură că toţi ceilalţi dormeau şi se apropie de oul de demon. Îl studie cu mare atenţie încercând să reţină fiecare firicel nelalocul lui. Era un ou tare curios şi asperităţile de pe scoarţă îi aminteau de un perete zgrunţuros. Acum culoarea cojii se vedea mai bine. Semăna cu cea a unui copac în creştere. Culoarea uşor maronie dădea spre un verzui-praz. Nu auzise niciodată vorbindu-se despre ouăle de demoni, iar curiozitatea o împingea spre lucruri prosteşti. Aproape că-i venea să-l spargă şi să vadă cu ochii ei ce se află

înăuntru. Dar îşi înfrâna sentimentele imediat ce auzi glasul piticului Ora:

— Hei, ce faci acolo?

Elfa îşi dădu părul pe spate cu mişcări fine şi îi aruncă o privire demonică.

— Doar mă uitam. Doar nu credeai că vreau să fug cu el. Piticul ridică din umeri şi începu să-şi trezească rând pe rând tovarăşii de drum. Beor se trezi şi el şi stinse ultimele rămăşiţe rămase din foc, apoi le acoperi cu crengi verzi. După ce mâncară pe săturate piticii, elfa şi arkudul porniră la drum. Piticii păreau posomorâţi, iar elfa ştia în inima ei că nu doresc companie, dar nici nu îndrăzneau să-i alunge.

După mult timp Õrr, i se adresă elfei:

— Şi cum se face că o domniţă elfă merge spre Ba’al?

Yass îi aruncă o privire rece, dar nu spuse nimic. Piticul ridică din umeri şi merse mai departe fără a mai scoate vreun cuvânt.

Abia pe la amiază, când obosiră cu toţii hotărâră să facă o mică oprire. Elfa şi arkudul stătuseră ceva mai retraşi şi nu vorbiseră întreaga zi, ceea ce îl duse pe Õrr cu gândul la un complot. În cele din urmă se apropie de ei înmânându-le câte un măr. Se aşeză între ei şi îi studie pe fiecare în parte.

— Ne pare rău dacă compania noastră nu vă este pe plac, rosti el cu o voce posomorâtă. Adevărul este că şi pentru noi e greu să ne aflăm în compania voastră.

Elfa îi puse mâna pe umăr şi îi zâmbi atât de fermecător că Õrr crezu că se îndrăgosteşte.

— Nu are legătură cu compania voastră, îi spuse ea. Suntem măcinaţi de gânduri. Amândoi avem motive să ne temem. Beor se teme pentru regina lui, în timp ce mie îmi e frică că nu voi găsi drumul spre casă.

— Deci asta era, sări piticul în sus de bucurie spre surprinderea celor doi. Dacă mi-ai fi spus mai devreme aş fi ştiut să-ţi spun încotro se află lăcaşul elfilor.

Yass mării ochii, iar culoarea lor, rămase pentru prima oară de un verde aprins.

— Adevărat, Õrr?!

Piticul clătină mulţumit din cap.

— Foarte adevărat. Eu ştiu. Ştiu pentru că exact cu un an în urmă am dus treizeci de ouă regelui Ysodoor. Doar că… vezi tu domniţă. Dacă nu eşti aşteptată doar moartea te va întâmpina.

Ochii elfei începură din nou să îşi schimbe culoarea după bunul plac. Ea oftă şi lăsă capul plecat.

— Ştiam eu că nu va fi aşa uşor.

— Aşa este, mărturisi piticul. Dar regele elpid ar putea să te ajute să iei legătura cu poporul tău. Doar că… şi aici mai este un inconvenient. Elpizii nu au de plătit decât o singură datorie la elfi, cel puţin aşa ştiu eu. Şi nu îi vei putea cere decât o singură favoare. Ei nu fac favoruri gratuite.

— Ştiam eu, sări şi Beor. Ştiam. Yass. Ştiu unde se află lăcaşul elfilor.

De data asta fu rândul lui Õrr să rămână cu gura căscată, dar îşi recapătă repede stăpânirea de sine.

— Serios?!

— Da, spuse sigur pe sine Beor. Da, serios. Salmarinia. Doar acolo te găseşte moartea chiar dacă tu nu o chemi.

Piticul pufni într-un râs zgomotos.

— Adevărat. Dar bizară gândire mai ai şi tu, pui de arkud. Beor se făcu roşu precum focul când piticul îl numi „pui”. Şi-ar fi dorit ca în faţa elfei să fie tratat precum un bărbat. Dar nu avea de gând să se dea bătut în faţă piticului, aşa că, continuă să vorbească:

— Yass, eu ştiu să te duc acolo.

— Da, spuse piticul pe un ton batjocoritor. Toţi ştiu să ajungă acolo, dar puţini ştiu să scape cu viaţă. Crede-mă, domniţă, dacă Ysodoor nu doreşte să rămâi în viaţă, păi, fii sigură că nu vei învinge moartea, cu sau fără arkud.

Beor abia îşi stăpâni furia. Îi veni să-şi tragă spada de la brâu şi să-l provoace pe Õrr la duel. Dar privirea calmă a elfei îl mai potoli. Se depărta de cei doi luându-şi şi oglinda. Spera ca în felul acesta să uite de pitici, de elfi şi de celelalte lucruri din lume.

Încercă în zadar să dea de urma Moranei. Regina nu se afla niciunde. Părea că pământul o înghiţise cu totul. Inima îi devenea tot mai tristă din această pricină. Ar fi vrut să poată vorbi cu Naruna, sau cel puţin cu Shiva, dar nu îndrăznea să facă asta. Îi era teamă că Naruna îşi trădase regina şi principiile. Nu mai ştia în cine să creadă. Inima lui era mult prea departe iar gândul dezorientat. Numai vederea elfei îl mai făcea să zâmbească. Se blama şi pentru asta. Ştia că Morana îşi dorise ca el şi Naruna să devină soţ şi

soţie, dar acum nu îşi putea lua privirea de la Yassuna. Elfa fusese ca un fulger căzut peste sufletul său.

Da, se blama. Acum, pentru prima oară, se simţea străin de poporul său. Nu îşi dorea să se întoarcă acolo fără ea, iar dacă Yass i-ar fi cerut s-ar fi dus cu ea până în capătul pământului. Dar ştia că ea nu îi va cere asta niciodată. Era prea mândră să recunoască că are nevoie de cineva sau de ceva. Credea că poate reuşi singură şi în mare parte era adevărat. Dacă nu ar fi intervenit în lupta cu Õrr, probabil că piticul l-ar fi rănit destul de rău.

Mai încercă încă o dată să dea de urma celei ce îi oferise dragostea şi ajutorul, dar nici de data asta nu reuşi. Inima i se strânse ca un pumn şi îi bătu cu putere. Nu putea decât să spere că Morana e în siguranţă.

Arkudul zări o mişcare stranie în cuibul oului. Piticii se pregăteau să îşi strângă mâncarea în timp ce elfa şi Õrr încă mai stăteau de vorbă. Beor se asigură că nu îl vede nimeni şi se duse lângă ou. Într-adevăr coaja părea să se desprindă. Atinse oul cu vârful degetelor. Crăpătura ce apăruse ceva mai devreme părea să se închidă la loc. Privi nedumerit. După câteva clipe nu mai fu nici urmă de crăpătură. Până să îşi dea seama elfa şi cei şase pitici erau lângă el. Õrr îl privea dojenitor.

— Ce faci?

Aărianul simţi cum i se urcă sângele în obraji. Evident că nimeni nu i-ar fi dat crezare, dar încercă să le spună ceea ce văzuse. Piticii căzură pe gânduri dar elfa nu părea deloc mirată.

După un timp Õrr le făcu semn celorlalţi să ridice cuibul.

— Ŷannir încearcă să-l cheme de la distanţă. Beor căscă ochii mari.

— Cum poate face asta?

— Ouăle care sunt transportate nu se mai află sub puterea vrăjilor. Nebunul ăla ştie că trebuie să mai fie şi altele pe undeva. Trebuie să ne grăbim. Trebuie să ajungem până la lăsarea zorilor în Ba'al, altfel mă tem că ne-am riscat viaţa degeaba. Se întoarse către ceilalţi şi spuse: De-acum încolo nu vom mai face nicio pauză. Există riscul ca demonul să iasă la lumină.

Pitici afirmară din cap apoi porniră înainte în pas grăbit.

Yass şi Beor rămaseră pe urmă, iar într-un târziu elfa îl întrebă:

— Ai găsit-o?

El dădu din cap şi închise ochii. Elfa îi înţelegea tristeţea. Ar fi vrut să ştie ce să-i spună pentru a-i alina durerea, dar nu ştia să facă asta nici cu sine. Îl bătu prieteneşte pe spate şi grăbi pasul.

PARTEA III
REGINA ELFĂ

DRUMUL SPRE MNEMESS

Morana plecase la drum doar cu un cal şi un

burduf de apă. De fapt nici nu îi păsa prea mult de altceva. Deşertul Mnemess nu era prea departe, poate doar o săptămână de mers continuu. Dar la doar două zile de călătorie zări sperienii care îşi alergau caii spre est. Încercă în zadar să se apropie de ei. Teama că şi-ar putea pierde viaţa, şi în felul acesta, şi moştenitorii], nu o lăsară să facă prea mulţi paşi. Înţelesese că este vorba despre Ŷannir. Acum era sigură că elfa e în pericol.

Îşi petrecu acea noapte în singurătate, având mult timp să se gândească la tot ceea ce se întâmplase. La tot ceea ce a însemnat viaţa ei, domnia ei, dar şi viaţa şi domnia Shiranei.

Trecuse atâta timp, iar amintirile parcă o părăsiseră. Abia acum îşi amintea. Aruna şi Shirana, două regine invidiate până şi de Ŷannir. Atât de frumoase, de puternice şi totuşi diferite. Aruna îi dăduse ei viaţă, timp în care Shirana îi dăduse viaţă celeilalte regine.

Era doar un prunc când cele două regine s-au văzut pentru ultima oară. Şi-o amintea, ca şi cum ar fi stat în faţa ei, pe biata Shirana. Chipul îi era atât de alb şi părul atât de negru. Îşi aminti cât de fericită fusese regina elfă să o vadă pe mama ei. Ochii îi scânteiau albaştri în lumina soarelui, iar zâmbetul îi era atât de larg şi de frumos că părea că tot soarele râde odată cu ea. Aruna o învăţase că elfii îşi păstrează culoarea ochilor doar când simt o bucurie imensă. Ştia aşadar că Shirana se bucurase sincer de această revedere.

Şi ea sperase ca într-o zi fiica elfei să fie prietena ei, dar din acea zi minunată nu mai auzise nimic de Shirana. Aruna nu îi mai vorbise

despre ea şi la scurt timp muri. Probabil că exista un destin care acum îi oferea şansa de-a se revanşa faţă de fiica elfei. De ce să se revanşeze? Nu ştia prea bine. Era doar acel sentiment că îi datorează ceva anume.

Când zorii sosiră gândurile acestea îi dispărură. Se asigură că niciun alt sperian nu îi va mai ieşi în cale şi porni la drum. Ştia că o dată ajunsă în deşert misiunea de-a găsi ascunzătoarea piticilor va deveni aproape imposibilă, dar asta nu mai conta. Spera doar ca Naruna să îi urmeze cu înţelepciune. Sigur, Consiliul Neamului putea să îi conteste domnia, dar încă îi mai avea pe Shiva şi pe Huran de partea ei.

Se rugă zeilor să o protejeze până când pruncul se va naşte şi privi spre orizont. Acesta era scăldat în praful care se ridica în sclipirea soarelui. Totul părea învăluit într-o apă misterioasă ce se tulbură la o simplă atingere. Dar ea, ea era liberă. Liberă să trăiască după bunul plac. Nu trebuia să se mai supună decât propriilor dorinţe, iar acum dorinţa cea mai mare era aceea de-a aduce pe lume o nouă regină.

* * *

Picături colorate, de praf, se ridicau spre orizont învăluindu-l cu iuţeală şi misticitate într-o pelerină transparentă şi lucioasă. Soarele se prinse în iţele sale şi păru că rămâne prizonier pentru mai mult timp. Apoi se topi roşu până lăsă în urmă doar noaptea încununată cu stele. Regina, Lună, apăru şi ea caldă şi luminoasă. Razele i se vărsară ca nişte unde mistuitoare asupra deşertului care se zărea în depărtare.

Căldura, în acele locuri, era aproape nimicitoare. Morana nu intrase de curând în zona stearpă care făcea trecerea din lumea plantelor în cea a nisipurilor, dar de ceva timp nu mai întâlnise decât mărăcini ce creşteau încurcaţi de-a lungul drumului. Auzise poveştile despre această zonă, unde odinioară ar fi trăit balauri. Cei ce se întorseseră în viaţă din Mnemess compuseseră ode ce încă se mai auzeau prin neamurile omeneşti. Un cântec anume vorbea despre plantele uscate care se îmbrăţişează goale în bătaia subtilă a vântului. Altul amintea de căldura toridă din timpul zilei şi de frigul nimicitor din timpul nopţii, şi prea puţine aminteau despre balauri cu şapte sau opt capete ce păzeau drumul.

Regina dădu bice calului obligându-l să păşească mai repede. Liniştea era nimicitoare, făcându-i reginei urechile să-i ţiuie de durere. Doar copitele calului spărgeau liniştea din loc în loc, făcând-o să se disipeze în zeci de sunete.

Abia spre dimineaţă puse piciorul pe nisip, atunci când soarele se ridică galben şi trist şi se lăsă pe pământ unduitor ca valurile mării. Picurii de nisip începură a sclipi în culori vii urmând umbrele până la orizont. Calul îşi afundă copitele în nisipul fin. Cu chiu cu vai reuşea să înainteze. De-acum, Morana ştia că va trece prin ce e mai rău. Nu mai aveau apă şi nici mâncare şi era deja cea de-a şasea zi de când nu mai mâncase nimic. Se simţea tot mai rău odată cu trecerea minutelor. Era tot mai slăbită, iar teama de-a se întâlni cu sperienii o făcea să tremure din toate încheieturile.

Odată cu sosirea prânzului se trezi învăluită de marea de nisip. Nimic nu mai era în jurul ei, decât căldura cotropitoare care crea valuri în depărtare şi munţii pietroşi din fata ei.

Mai era mult până la munţi, iar ea îşi dădea seama de asta destul de bine. Abia de îşi mai putea ţine ochii deschişi, iar calul abia îşi mai ridica picioarele. Simţea valuri-valuri de căldură ridicându-i-se prin trup şi ameţind-o până la leşin. Încerca în zadar să rămână trează, era prea greu, mult prea greu, iar razele fierbinţi nu o ocoleau deloc.

Abia spre seară simţi că îşi mai revine. Abia atunci simţurile ei deveniră mai agile şi privirea mai limpede. Ştia că probabil nu avea să găsească apă sau mâncare, timp de mai multe zile, dar nu ştia cum să reziste acestei provocări.

Abia atunci, pentru prima oară, îi păru rău că alesese acest drum. Poate dacă i-ar fi explicat în vreun fel lui Ysodoor… Cine ştie, poate că ar fi primit-o în sălaşul elfesc şi poate că i-ar fi întins o mână. Ce rost avea să se încreadă în pitici, ei nu îi fuseseră niciodată aliaţi, decât dacă nevoia i-a împins.

Teama începea să pună stăpânire pe ea. Nu voia să moară singură în mijlocul deşertului, acolo unde şerpii şi vulturii ar fi devorat fiecare bucăţică din corpul ei. Mai bine ar fi murit cu demnitate în regatul ei, primind onorurile cuvenite, chiar dacă ar fi trebuit să îndure o aspră judecată. Dar ea trebuia să trăiască. Trebuia pentru cea care va veni pe lume. Măcar de i-ar da viaţă… restul nu mai conta. Ea avea să-şi găsească drumul spre zei,

timp în care copila ei avea să urce pe tronul arkud.

Simţi cum noaptea o îmbrăţişează rece dându-i posibilitatea să respire. Parcă şi murgul părea mai revigorat. Îi era milă de bietul animal, a doua noapte în deşert, iar el făcuse faţă cu stoicism, fără apă şi fără mâncare. Năluca unei flăcări aproape că o făcu să leşine. Nu. Nu de teamă, ci doar de fericire, dar flacăra dispăru înghiţită de-o beznă demonică. Regina căzu de pe cal leşinată.

* * *

O şoaptă. Un vis. O atingere. Un gând.

Şi mai apoi o lacrimă şi o amintire ce părea vie, reală.

Morana se trezi înconjurată de zeci de pitici roşcaţi cu bărbile împletite şi cu părul lăsat pe spate. Le remarcă repede topoarele şi chipurile răvăşite. Încă îi zărea în ceaţă. Doar nisipul din jurul ei era cu adevărat real, de restul încă se îndoia. Recunoştea neamul acesta de pitici. Dacă nu se înşela prea tare şi memoria nu îi juca feste făceau parte din Nemul Bardelor de Oţel. Pe vremea când mai trăia Aruna neamul acesta era cel mai numeros, parcă şi-l amintea şi pe micul rege cu coroana sa de nestemate ce-i cădea tot timpul pe ochi.

Încercă să îşi revină din ameţeală. Un pitic se apropie de ea şi îi oferi butelcuţa cu apă. Morana uită cu totul de bunele maniere şi se repezi spre ea, golind conţinutul dintr-o înghiţitură. Apucă să-i zâmbească piticului înainte de-a leşina din nou.

Când îşi reveni se afla pe un aşternut de

mătase, acoperită cu o pătură fină. Lângă ea se afla o ceaşcă aburindă şi o bucată de brânză, în jurul ei era plin de flori colorate ce emanau mirosuri îmbietoare. Morana îşi roti privirea şi observă o cameră de piatră, ai cărei pereţi erau acoperiţi de cuverturi groase. În capătul opus se aflau două paturi mici şi două dulăpioare. În stânga se afla un şemineu şi câteva torţe ce luminau încăperea.

Morana îşi bău ceaiul şi mâncă ceea ce i se oferise, apoi se ridică, îşi trase hainele pe ea şi făcu câţiva paşi prin încăpere.

Camera era spaţioasă şi destul de primitoare. Remarcă oglinda mare ce trona în faţă unui perete golaş. Se privi pentru câteva clipe şi îi plăcu ceea ce zări. Chipul nu îi era palid şi nici nu slăbise prea rău. De-acum încolo trebuia să se gândească la pruncul nenăscut, dar înainte de toate trebuia să vadă unde se afla şi dacă era bine primită.

Chiar când acest gând îi trecea prin minte, uşa se deschise cu un scârţâit uşor. Morana îşi îndreptă privirea spre piticuţa ce îi adresă un zâmbet larg. Avea părul roşu împletit în două codiţe, cu o rochiţă albăstruie cu şorţ alb şi cu pantofiori negri. Moranei i se păru ireală imaginea şi simţi o uşoară ameţeală, dar îşi reveni repede.

Piticuţa o privea cu bunăvoinţă, ceea ce o făcu pe Morana să se simtă puţin mai bine.

— Sper că aţi avut o şedere plăcută, spuse piticuţa. Morana îşi plecă fruntea în semn de respect.

— Sigur, am avut o şedere foarte plăcută. Dar aş dori să aflu unde sunt.

Piticuţa, ce nu părea să fi ajuns la o etate prea înaintată, îi zâmbi copilăreşte, uşor ruşinată.

— Vă aflaţi în locul secret al piticilor. Regele a zis că semănaţi cu fiica unei regine şi de aceea v-a primit.

— Regele pitic face parte din Bardele de Oţel?

— Da, dar e foarte bătrân.

Morana zâmbi la gândul că era acelaşi rege caraghios pe care îl văzuse când era doar un copil.

— Aş putea vorbi cu regele tău? Piticuţa îşi plecă privirea.

— Când va decide el, apoi părăsi încăperea lăsând o tavă cu mâncare şi apă.

Morana rămase cu gândul la poporul său şi la greutăţile pe care le întâmpinau Beor şi Naruna. Spera ca fiul adoptiv să o fi găsit pe elfă, dar ce avea să se aleagă de el dacă s-ar fi întors acasă? îşi scoase oglinda din traistă şi o privi profund. Nu îi trebuiră decât câteva clipe pentru a da de tânărul său fiu. Era aproape de Ba’al în compania a şase pitici. Lângă el se afla elfa. Era la fel de splendidă ca mama ei, şi în acel moment inima i se strânse într-o zvâcnire. Şterse imaginea şi rămase îngândurată. Spera ca Beor să nu o îndrăgească pe elfă, căci chiar dacă era frumoasă şi puterea îi era neasemuită, ambii aveau să sufere în urma unei asemenea prostii.

Se băgă din nou în aşternutul său după ce mâncă şunca pe care i-o adusese piticuţa. Acum trebuia să aştepte ca soarta să-i fie judecată.

REGELE PITIC

Trecură trei zile de când Morana stătea închisă în acea cameră, singurul ei vizitator fiind piticuţa Ira. Îşi punea diverse întrebări cu privire la locul unde se află şi la identitatea regelui. Nu înţelegea de ce nu o primeşte şi nici de ce nimeni altcineva nu îi mai calcă pragul. Din când în când îşi verifica oglinda privind pe Naruna, Shiva sau Beor. Îi era dor de ei, de toţi, dar chipul Narunei i se părea cel mai nefericit.

Nu mai avea aceeaşi putere ca în Aăria şi din acest motiv nu putea să îi privească mai mult de câteva minute pe fiecare, dar înţelegea că ceva se întâmplă în ţara ei.

Cu o zi în urmă o privi chiar şi pe Brene, dorind să vadă dacă pune ceva la cale, şi aşa cum se aştepta chiar punea. Bătrâna încerca cu disperare să dea de ea, chiar dacă încălca legile arkude. Din fericire Morana ştia prea bine că nu o va găsi cu ajutorul oglinzii. O privi cum făcea încercări disperate. Aproape plângând de ciudă, lucru care îi aduse o bucurie imensă.

Apoi îl privi pe Ysodoor. Cât de mult ar fi vrut să-i vorbească. Regele elf stătea în mijlocul pădurii înconjurat de verde şi admira fiecare părticică a acesteia. Regele fusese întotdeauna altfel, iubea natura, o înţelegea şi o cânta. Îi era devotat, şi cu toate că rupsese legătura cu sinarii, Morana ştia că în sufletul său e doar durere din acesta pricină.

În cea de-a treia zi de singurătate, Ira, sosi

ca de obicei aducând mâncare proaspătă şi apă rece. Nu plecă imediat aşa cum o învăţase pe regină, ci îi zâmbi larg.

— Domniţă, regele primeşte să vă vorbească chiar astăzi. După ce serviţi masa am să vin după Domnia Voastră, spuse ea, apoi dispăru fără vreun alt cuvânt.

Morana mânca repede, de parcă de asta depindea să se întâlnească cât mai curând cu regele. Apoi îşi aranja rochia şi părul încercând să semene cât mai mult cu o regină. Aşteptarea i se păru atât de lungă încât îi veni să se urce pe pereţi de nerăbdare, dar într-un final Ira îşi făcu apariţia şi îi făcu semn s-o urmeze. Regina nici nu şovăi şi nici nu îi puse vreo întrebare. Paşi pe culoarul rece şi întunecat şi o urmă orbeşte.

Peisajul din jur i se părea barbar. Doar pietre ce ieşeau în relief şi pe care crescuseră muşchi. Aerul era umed asemeni pereţilor, iar podeaua era rece. Din când în când, câte o piatră îşi arăta colţii prin întuneric. Acest pasaj fu deosebit de lung, aşa cum Morana nu se aşteptase vreodată. Nicio făclie nu ardea pe-aici, ci totul părea să fie închis în ruine. Apoi ajunseră în faţa unui scuar luminat de zeci de torţe. Merseră înainte şi pe măsură ce înaintau, lumina părea a fi mai puternică, iar zumzetul celorlalţi mai descifrabile.

În cele din urmă ajunseră într-un fel de vale imensă. Zeci de rânduri de piatră se coborau în ceea ce părea a fi un oraş bine ascuns, apoi trepte de marmură se ridicau în partea opusă ei dezvăluind luminiţe minuscule. Oraşul era imens şi se ridica până… în vârful muntelui, remarcă

regina dezorientată. Abia acum înţelegea că se aflau la zeci, poate sute de metri sub pământ. Zări un râu ce curgea agale chiar prin mijlocul pieţei de culoare roşie şi câteva simboluri desenate pe pardoseala de piatră. Ira nu porni în jos, spre vale, sau spre oraş, aşa cum s-ar fi aşteptat ea, ci o luă în dreapta pe o cărare încrustată cu diamante, pe care erau aşezate covoare din mătase de diferite culori. După ce trecură şi de aceasta drumul se bifurcă în două. Într-o parte se aflau străjeri cu feţe fioroase, iar în cealaltă doar beznă. Ira le făcu semn străjerilor să se dea la o parte, şi abia atunci văzu uşa de piatră pe care stătea sculptată barda de oţel.

Uşa se deschise cu un zgomot inuman şi de dincolo apăru o lucire plăcută ca un soare de vară. Morana intră spăsită şi uluită. Nu crezuse niciodată că undeva în lume poate exista aşa ceva. Primul lucru care i-a sărit în ochi au fost lambriurile din lemn care păreau a fi lucrate de mână elfească, apoi candelabrele ce curgeau din tavan ca nişte cascade luminoase. Zări tronul de cristal transparent şi sceptrul în formă de bardă; pereţii îmbrăcaţi în mătăsuri fine şi mesele lungi, două la număr. O masă era destinată piticilor, iar cealaltă părea a fi pentru oameni. O arteziană curgea liniştită în partea opusă a încăperii.

Un pitic îşi făcu apariţia de după o uşă ce-i scăpase din vedere. Era bătrân, dar încă în putere. Barba nu îi mai era roşie de-acum, ci gri ca funinginea. Coroana părea prea mare pentru capul său, aşa că piticul încerca să meargă cât mai drept posibil pentru a nu o scăpa. Era îmbrăcat asemeni

piticilor, hainele netrădându-i regalitatea. La brâu purta o spadă mică, probabil cadou de la vreun alt neam. Piticul îi zâmbi cu gura până la urechi dezvăluindu-şi dinţii stricaţi de vreme, apoi o pofti să se aşeze pe unul din scaunele cele mari în timp ce el se sui pe tron, drept ca un băţ.

După câteva minute de contemplare piticul vorbi:

— Fiica mea, Ira, a ţinut morţiş să te primesc, străino. Nu am mai primit oameni în locurile astea din vremea războiului. Sper că nu ai venit cu astfel de veşti.

Regina îşi plecă privirea mai mult pentru a-i arăta respectul, apoi vorbi la rândul ei:

— Mărite Rege, dacă îmi e permis, am să vă vorbesc deschis şi am să mă las în seama înţelepciunii voastre.

Regele păru uimit de vorbele ei, dar îi făcu semn să continue, aşa că Morana nu se lăsă aşteptată şi spuse:

— Sunt fiica Arunei, regină a arkuzilor, numele îmi este Morana şi mi-am urmat mama la tron încă din fragedă pruncie. Dar necazul s-a abătut asupra mea odată cu apariţia reginei elfe, celei pierdute…

Regele mări ochii şi îi făcu semn să tacă.

— Regină arkudă, zici. Aşadar zvonurile în ceea ce-o privesc pe elfă sunt adevărate. Cât despre tine, ştiam eu că faci parte dintr-un neam nobil. Chipul îţi trădează originea. Spune mai departe, ce necaz te-a ajuns?

Morana continuă:

— Ei bine. Aşa cum am spus, când regele

sinarilor mi-a cerut ajutor pentru elfă, într-un mod mai ocolit, m-am gândit că nu e drept s-o las pradă lui Ŷannir. Mamele noastre au fost prietene, iar eu nu am avut sufletul s-o las în voia sorţii. Mi-am trimis, în secret, fiul adoptiv în ajutorul ei. Dar bătrâna Brene, din Consiliul Neamului, mi-a înţeles secretul şi m-a ameninţat. Atâta doar că încă nu putea să facă nimic împotrivă-mi pentru că în pântec am un suflet. Dar şi pentru asta a găsit o soluţie. Prin magia ei a aflat că este fată, ceea ce însemnă că e următoarea moştenitoare, apoi a încercat să schimbe starea pruncului, dar am fost mai puternică ca ea. Nu s-a dat bătută şi a pus la cale să-mi schimbe pruncul la naştere. Nu am avut de ales decât fuga sau uciderea tuturor arkudelor însărcinate. Şi cum aş fi putut trăi cu atâtea crime pe conştiinţă?

Regina tăcu. Nici regele nu spuse nimic, doar privi absent în jurul său parcă gândindu-se la o soluţie. Morana nu îndrăzni să-l întrerupă. După mult timp, piticul vorbi:

— Aşadar, fiică a Arunei, vrei să te-ascund pe perioada sarcinii pentru ca pruncul tău să fie în siguranţă. Mama ta mi-a cerut o favoare când era în viaţă, iar eu am ajutat-o, iar acum nu mai sunt dator arkuzilor, oamenilor sau elfilor cu nimic, poate doar cu moralitatea mea de conducător.

Morana îşi plecă privirea întristată. Nu dorea să-l zorească pe rege în luarea unei astfel de decizii. Ştia că şi pentru el, ea reprezintă un real pericol. Arkuzii ar fi putut să îi ceară socoteală dacă ar fi aliat, sau şi mai rău. Însă regele se lumină la cu un copil, apoi vorbi:

— Morana, fiică a Arunei. Eu sunt Tra, fiul lui Eur şi te primesc cu dragă inimă în sălaşul meu. Te ştiu de pe vremea când trăia Aruna, frumoasă femeie, spuse ca pentru sine. Nu am inima să te trimit în mijlocul „lupilor”. Aşa cum ştii, noi, piticii, nu suntem în relaţii bune cu celelalte neamuri şi nici nu ne dorim cu adevărat. Dar regii între ei s-au ajutat întotdeauna, aşa că nu îmi pot călca pe suflet alungându-te. Am să-ţi dăruiesc camera construită special pentru regii înalţi – aşa cum le spunem noi – şi ai să poţi face ce doreşti atâta timp cât decizi să rămâi aici.

Moranei îi dădură lacrimile de bucurie şi într-un exces de zel sări şi-i sărută fruntea piticului.

— Mărite Rege, ştiam de bunătatea proverbială a Domniei Voastre, dar acum ştiu că nu sunt doar simple vorbe.

— Încet, încet, Regină Morana, spuse regele râzând. Mi-ar fi plăcut ca tu să fi făcut acelaşi lucru pentru fiica mea dacă s-ar fi aflat într-o astfel de încurcătură. Şi-apoi suntem două popoare puternice ce ne-am putea ajuta la nevoie.

— Aşa este, încuviinţă regina.

— Atunci mănâncă şi te odihneşte, fiică a Arunei, şi mâine în zori să vii să discutăm. Căci multe s-au întâmplat de care nu ai habar, lucruri pe care trebuie să le cunoşti

Ira îşi făcu apariţia lângă regină. Îi zâmbi languros, dar nu mai făcu o altă mişcare. Regele dădu din cap parcă aprobând ceva, apoi spuse:

— Ira te va conduce în camera regală. Sper să ai parte de bucurii sub protecţia mea.

— Nu am să uit niciodată, promise Morana

înainte de-a ieşi din camera tronului.

* * *

Trecură zile în care Morana învăţa să se redescopere, învăţa să simtă pentru ea, şi nu pentru poporul ei. Nu mai era legată de lanţuri invizibile. Sufletul începea să se elibereze. Încă din ziua în care a stat de vorbă cu Tra a simţit libertatea cugetului. Când a descoperit minunăţiile locului, a început să se simtă cu mult mai bine. A învăţat că piatra e frumoasă, că muşchiul care creşte pe ea e frumos, piticii sunt frumoşi, chiar dacă o priveau cu fereală şi luare aminte.

Imperiul de sub munte era dovada vie că frumuseţea există. Oraşul era construit pe nivele, lucru fabulos şi nemaivăzut. Dar piticii erau cei mai pricepuţi în lucrarea pietrei, iar acest lucru nu ar fi trebuit s-o mire prea tare. Însă totul în jurul ei era atât de diferit de Aãria şi de tot ceea ce văzuse înainte. Se simţea altă fiinţă. Uitase de teamă, de necazuri, totul era doar împlinire, bucurie. Vedea zi de zi cum piticii fac acelaşi lucru – unii turnau lava, alţii călau fierul, alţii făureau topoarele, spadele sau cuţitele. Unii săpau tuneluri, alţii mergeau după mâncare şi în acelaşi timp se bucurau de familiile şi copii lor. Vedea pe chipurile lor mulţumirea, erau împăcaţi cu ceea ce fac şi făceau ceea ce simţeau. E drept, piticii nu erau foarte prietenoşi, dar la o adică erau foarte uniţi. Existau certuri între neamuri mai ales pentru putere, dar niciodată nu se ajungea la ce se ajunsese în Aãria.

Învăţa să iubească fiecare lucru ieşit din

mâinile lor. Dar cel mai mult iubea mătăsurile făcute de piticuţe şi mâncarea care părea a fi cea mai aleasă. Ieşea adesea cu Ira şi se plimba în vale, sau ceea ce ei numeau punctul central al oraşului. Apoi urca treaptă cu treaptă învăţând să cunoască fiecare casă, fiecare drum, fiecare poartă secretă. Tra insistase să înveţe şi tunelurile ce erau săpate şi mai adânc în pământ. Ele reprezentau salvarea în caz de atac. După ce regina jură că o să ia secretul cu ea în mormânt, Tra o rugă pe Ira să o conducă prin fiecare tunel şi să-i arate fiecare ieşire. Învăţă să ţină cursul râului care curgea lin prin vale şi astfel descoperi o altă ieşire în caz de pericol, în cele din urmă piticii se obişnuiră cu ea, chiar dacă mai erau şi neîncrezători. Dar regina ştia să se poarte asemeni lor, ştia să se lase pradă veseliei. Începea să-şi înţeleagă menirea. Ea nu era regina unui popor, ea era o fiinţă, o fiinţă ce uitase să-şi vadă sufletul. Acum şi-l vedea, iar Tra o ajutase în acest scop.

Chiar dacă regele era adesea posomorât şi gânditor uita de toate atunci când soarele apunea, undeva, acolo sus, şi se alătura celorlalţi, îşi dădea jos haina regală, îşi lăsa sceptrul şi coroana şi devenea asemenea lor. Învăţase să-l admire, să-l înţeleagă. Uitase de ea, uitase de fericirea sa, uitase să se înţeleagă. Şi acum redescoperea că trăieşte.

Era mulţumită de sine. Îşi petrecea majoritatea timpului pe lângă Tra, dar de data asta nu se simţea legată de toate problemele de-afară, probleme care îi afectau şi pe cei din

neamul său. Vedea puritatea primei tinereţi, adică celei dintâi născute. Nu, pentru ea nu contase puterea, ci se purtase aşa cum simţise, doar prea târziu a început să simtă că poate ajunge deasupra. Dar atunci, la început, a fost pură aşa cum au lăsat-o stelele să cadă pe pământ.

Tra îi povesti de oul de demon, de cei două sute de ouă ce fuseseră sub stăpânire piticească. Îi povesti cum cei din Neamul Coifului de Argint şi-au luat responsabilitatea de-a duce ou cu ou către elpidius. Dar mai întâi ceruseră ajutor elfilor. Un timp, elfii au acceptat înţelegerea, apoi ceva s-a întâmplat şi nu i-au mai primit. Morana privea aceste lucruri cu detaşare, de parcă ea nu era acolo, de parcă toate astea nu făceau parte şi din lumea ei. Asculta cu sufletul, dar nu punea la inimă. I se părea că toate aceste informaţii trec pe lângă ea, că doar ea şi viaţa din ea contau.

Într-o zi regele o chemă la el. Era întotdeauna o plăcere să stea de vorbă cu bătrânul caraghios. Îi făcu semn să se aşeze şi rosti:

— Astăzi soarele a ieşit de după stânci şi s-a pogorât asupra nisipului făcându-l să arate auriu ca marea la prânz. În schimb, în nord, în Slovanãûr, norii s-au adunat mai negri ca niciodată, semn că se apropie furtuna. Regină arkudă, nu ştiu ce va face poporul tău dacă potopul va porni, dar noi, piticii, nu suntem pregătiţi să stăm în calea uraganului. Am suferit prea mult după Ramûti şi-n timpul lui. Piticii au pierit cu miile şi mii de piticuţe au rămas fără soţi, iar copiii fără taţi. Regină Morana, îmi pare tare rău, dar nu ştiu dacă vom fi pregătiţi pentru asta.

Regina rămase cu gândul la soarele care strălucea deasupra deşertului, răsfirându-i picurii de nisip într-un galben pai de-o perfecţiune inumană.

— Rege Tra, nu contează dacă voi vă veţi arunca în luptă ori ba. Am învăţat de la voi să redevin eu şi ştiu că atâta timp cât simţiţi că asta nu vă aparţine nu veţi putea să luptaţi. Poate că nici arkuzilor nu le aparţine acest război, dar eu nu mai sunt acolo să hotărăsc şi nici nu aş putea să îi îndrum spre sufletele lor. Nu am crezut că printre pitici mă voi redescoperi pe mine, din contră, am crezut că o să mă frâng de dorul poporului meu. Voi mi-aţi redat speranţa şi acum ştiu că nu e important ca fata mea să devină regină. Vreau doar să fie liberă, fericită.

Regele râse cu gura până la urechi. Atât de tare râse că ecoul glasului său se lovi de fiecare perete în parte aducând o bucurie imensă.

— Atunci las-o să crească printre noi. Poate că nu avem aceleaşi valori ca elfii sau arkuzii, dar ştim să ne bucurăm de viaţă.

— E drept, şi am văzut asta. Cât despre unde va creşte fiica mea, aceasta va fi alegerea ei, dacă şi tu eşti de acord.

— Sigur că sunt. Sigur că sunt. Aş fi mândru să o primesc pe fiica reginei alături de neamul meu.

În ziua aceea Morana redescoperi o altă faţă a regelui pitic. Simţi că Tra are un suflet ales, iar ea îi judecase prea aspru pe pitici de-a lungul timpului.

În următoarele zile nu îşi mai consultă

oglinda, cu toate că dorul încă mai era undeva în inima ei. Se lăsă pradă bucuriei şi sentimentelor, decizând să renunţe pentru un timp la magie şi la tot ceea ce ţine de ea. Pentru moment era mulţumită, dar ştia că vor veni şi zile grele în care va fi nevoită să revină la realitate.

REGINA ELFĂ

Zar-Dûr se afla de mai bine de două zile în Żiar'. Nu ştia ce-a dorit regele său să-i arate, aici nu mai era viaţă, doar moartea se arăta trufaşă. Casele arseseră din temelii, haine, obiecte casnice, uneori rămăşiţe umane. Totul fusese mistuit, iar vechiul Żiar' nu mai era decât cenuşă. Până şi muntele părea posomorât, copacii parcă plângeau din cauza celor întâmplate acolo, pietrele se înnegriseră din pricina funinginii, chiar şi stâncile ce ieşeau printre case ca nişte obstacole ascuţite, păreau posomorâte.

Zar-Dûr ştia că acolo a fost durere şi că încă nu a trecut, dar nu o putea simţi pentru că nu avea sentimente. Elpizii doar ştiau, conştientizau binele şi răul, dar nu-l simţeau cu adevărat. Aşa simţea şi-acum. Conştientiza că în locul acela nefericirea va dăinui pentru mult timp, poate ani, poate secole. Şi totuşi, ce dorise Fhar-Dûr să-l înveţe prin asta? Nu putea pleca acum, nu putea pleca până când nu va înţelege. Era important să-i urmeze sfatul regelui.

În cea de-a doua zi norii se adunară chemând

furtuna. Totul se cufundă într-un gri trist şi posomorât, lăsând senzaţia că întreaga lume stă să se rupă în bucăţi. Zar-Dûr iubea norii care se adunau a furtună, iubea picăturile reci care cad peste pământ, iubea noroiul ce se forma după ploaie, şi curcubeul care se întindea de-a lungul cerului ca un pod făcut pentru zei. Ceva din el trăia odată cu natura, altceva trăia odată cu restul omenirii. În seara aceea înţelesese că elfa ajunsese în Ba'al prin cine ştie ce minune. În felul acesta datoria revenea în contul elpizilor, pentru că ea se descurcase singură din câte se părea, dar el nu putea să plece, nu încă. Ştia că Fhar-Dûr vrea ceva anume de la el.

Avea răbdare căci pentru el timpul nu conta, nu trecea aşa cum trece pentru celelalte fiinţe. Ar fi putut să aştepte ani de zile şi i s-ar fi părut doar un minut, chiar dacă el ştia prea bine cât timp se scursese.

Aşteptarea era doar o stare pentru un elpid. Nu o simţea aşa cum o simt oamenii, căci sentimentele lui nu existau într-adevăr. Râmase gol în mijlocul nopţii alăturându-se umbrelor şi scăldându-se în razele lunii.

Abia în miez de noapte simţi o prezenţă străină. Se strecură uşor printre umbrele grele lăsate de beznă adulmecând aerul precum un animal de pradă. Se mişca fără să se mişte, şi simţea fără să simtă cu adevărat. Era peste tot, şi cu toate astea nu detecta prezenţa străină.

Apoi glasul, glasul îl ameţii şi îl trezi brusc la o realitate pe care nu o mai trăise până atunci. O realitate rece, nefirească. Simţea. Pentru prima

oară, simţea, fără să ştie ce simte.

— Elpid, se auzi glasul suav parcă coborât din cer. Regele tău te-a trimis?

Zar-Dûr se cutremură. Nu, nu îi era temă pentru că nu ştia ce este aceea, doar că… zări silueta înaltă acoperită de-o robă asemănătoare cu a sa, cu chipul acoperit complet. Zar-Dûr îşi puse la rândul său mantia şi se înfăţişă în faţa necunoscutei. Ea tresări. Apoi rămase calmă de parcă el nici nu ar fi existat cu adevărat.

— A aflat, suspină femeia al cărui chip nu putea fi văzut. M-a ţinut prizonieră atâta timp, dar a aflat. Fhar-Dûr ştia că mă va scăpa din ochi, iar în acel moment eu voi fugi. Nu ştiu dacă mai am de trăit mult sau puţin, căci sperienii au şi pornit în căutarea mea. Sunt slăbită, probabil că în cele din urmă tot mă vor prinde, iar eu nu doresc să mă întorc printre ai mei. I-aş trăda. Mi-ar vedea urma. Magia mea a fost suptă aşa cum sugi viaţa dintr-un om, acum sunt doar o muritoare ca oricare alta. Nu mai sunt specială, nici chipul nu îmi mai e cum era, iar ochii mi-au rămas gri precum ziua înnourată. Elpidule, cere-i regelui tău să-şi ţină promisiunea făcută mie cu ani în urmă. Nu vreau să-şi ţină promisiunea faţă de poporul meu, ci doar pe cea ce mi-a făcut-o mie. Acum copila mea e în Ba’al Vreau ca Fhar-Dûr să-i dea ce mi-a dat şi mie odinioară, adică înţelepciunea.

Zar-Dûr simţi durerea femeii cu chipul ascuns. Îşi plecă fruntea în semn de respect. Ştia cine e. Ştia de ce regele îl trimisese la Żiar’. Acum înţelegea.

— Regină elfă. Regină elfă. Ce bucurie. Ce

fericire pentru orice muritor. Dar nu înţeleg, dacă regele meu v-a ştiut în viaţă…

— I-am interzis să spună cuiva sau să mă ajute. Poporul meu ar fi încercat să mă salveze şi astfel şi-ar fi găsit pieirea. Fhar-Dûr este un înţelept, el şi doar el putea să-mi înţeleagă nevoile şi grijile. Cum te numeşti spirite al beznei?

— Zar-Dûr, Maria Tav

Regina rămase tăcută. Îşi îndreptă privirea spre cerul rece fără nicio stea, doar cu luna care trona liniştită înconjurată de umbre gri. Oftă îndurerată, apoi vorbi:

— Zar-Dûr, în tine îmi e speranţa că vei duce regelui tău mesajul. Roagă-l să nu îi dezvăluie copilei mele adevărul, de-o fi să scap cu viaţă am să mă întorc la ea, altfel prefer să nu rămână cu un gol în suflet că nu m-a putut salva. Ea e viitorul poporului elf şi, indiferent de învăţăturile lui Fhar-Dûr, trebuie să se întoarcă le ai ei.

Apoi glasul, glasul îl ameţii şi îl trezi brusc la o realitate pe care nu o mai trăise până atunci. O realitate rece, nefirească. Simţea. Pentru prima oară, simţea, fără să ştie ce simte.

— Elpid, se auzi glasul suav parcă coborât din cer. Regele tău te-a trimis?

Zar-Dûr se cutremură. Nu, nu îi era temă pentru că nu ştia ce este aceea, doar că… zări silueta înaltă acoperită de-o robă asemănătoare cu a sa, cu chipul acoperit complet. Zar-Dûr îşi puse la rândul său mantia şi se înfăţişă în faţa necunoscutei. Ea tresări. Apoi rămase calmă de parcă el nici nu ar fi existat cu adevărat.

— A aflat, suspină femeia al cărui chip nu

putea fi văzut. M-a ţinut prizonieră atâta timp, dar a aflat. Fhar-Dûr ştia că mă va scăpa din ochi, iar în acel moment eu voi fugi. Nu ştiu dacă mai am de trăit mult sau puţin, căci sperienii au şi pornit în căutarea mea. Sunt slăbită, probabil că în cele din urmă tot mă vor prinde, iar eu nu doresc să mă întorc printre ai mei. I-aş trăda. Mi-ar vedea urma. Magia mea a fost suptă aşa cum sugi viaţa dintr-un om, acum sunt doar o muritoare ca oricare alta. Nu mai sunt specială, nici chipul nu îmi mai e cum era, iar ochii mi-au rămas gri precum ziua înnourată. Elpidule, cere-i regelui tău să-şi ţină promisiunea făcută mie cu ani în urmă. Nu vreau să-şi ţină promisiunea faţă de poporul meu, ci doar pe cea ce mi-a făcut-o mie. Acum copila mea e în Ba'al. Vreau ca Fhar-Dûr să-i dea ce mi-a dat şi mie odinioară, adică înţelepciunea.

Zar-Dûr simţi durerea femeii cu chipul ascuns. Îşi plecă fruntea în semn de respect. Ştia cine e. Ştia de ce regele îl trimisese la Żiar'. Acum înţelegea.

— Regină elfă. Regină elfă. Ce bucurie. Ce fericire pentru orice muritor. Dar nu înţeleg, dacă regele meu v-a ştiut în viaţă…

— I-am interzis să spună cuiva sau să mă ajute. Poporul meu ar fi încercat să mă salveze şi astfel şi-ar fi găsit pieirea. Fhar-Dûr este un înţelept, el şi doar el putea să-mi înţeleagă nevoile şi grijile. Cum te numeşti spirite al beznei?

— Zar-Dûr, Măria Ta!

Regina rămase tăcută. Îşi îndreptă privirea spre cerul rece fără nicio stea, doar cu luna care trona liniştită înconjurată de umbre gri. Oftă

îndurerată, apoi vorbi:

— Zar-Dûr, în tine îmi e speranţa că vei duce regelui tău mesajul. Roagă-l să nu îi dezvăluie copilei mele adevărul, de-o fi să scap cu viaţă am să mă întorc la ea, altfel prefer să nu rămână cu un gol în suflet că nu m-a putut salva. Ea e viitorul poporului elf şi, indiferent de învăţăturile lui Fhar-Dûr, trebuie să se întoarcă le ai ei.

Înainte ca spiritul să mai apuce să deschidă gura, regina dispăru în beznă asemenea unui elpid. Nu încercă să o oprească şi nici nu rămase în loc. Întoarse doar o singură dată capul în urma sa, dar nu o zări nicăieri. Da, conştiinţa lui îi spunea că ar fi trebuit, dar acum nu mai era nimic de făcut.

LECŢIA TREBUIE ÎNVĂŢATĂ PÂNĂ LA CAPĂT

E greu să te naşti rege într-o lume ignorantă, care se ascunde de propriile sentimente şi de propriile trăiri. E drept ce spune regele elpid. Nu te poţi naşte rege, regii se construiesc, se şlefuiesc, se cizelează. Mai întâi învaţă să îşi asume sentimentele, nu în faţa altora, pentru că nimeni nu e dator să dea altuia vreo explicaţie despre propria persoană, ci în faţa lor. Ca să fii rege trebuie să ştii să îţi asumi cel dintâi gând, cel ce ţi-a ieşit pe gură şi nu mai poate fi îndreptat uneori.

Să fii rege înseamnă mai mult decât să fii om.

Trebuie să treci peste condiţia de ignorant, trebuie să înveţi să-ţi pese, nu să te faci că nu auzi. Un rege întruchipează sufletul poporului pe care îl conduce. Şi doar ascultându-l îţi vei da seama ce fel de popor este acela. Min'yara nu era regină, acum înţelegea Yass. Cum putea o copilă care nu cunoştea nici ceea ce se afla în jurul său să se cunoască pe sine? Era doar o marionetă în mâinile poporului, iar asta se vedea destul de bine dacă stătea să se gândească la cele din Sfatul înţeleptelor. Ele aveau nevoie de o marionetă pe care s-o conducă după propria plăcere. Atâta doar că Min'yara era destul de încăpăţânată. Ea nu ţinea decât cu ea. Acum înţelegea. Ştia multe regina zânelor, dar de fapt nu ştia absolut nimic.

Să fii rege înseamnă să te întorci la origini, la natură. La cea care îţi oferă hrană şi apă, la cea care îţi aduce ploaia, soarele şi vântul, şi abia apoi te întorci la tine ca persoană. Un rege trebuie să lupte pentru cei din jurul său, necondiţionat. În mintea unui suveran nu are voie să apară teama, ura sau iubirea, el trebuie să fie asemeni unui elpid. Conştiinţa e cea care îi spune dacă e bine, rău, frumos sau urât. Tot ea îi spune dacă iubeşte sau urăşte. Nu sentimentele. Sentimentele aparţin ochilor, iar ochii înşală, mintea, în schimb conştiinţa ţine de auz. Căci ceea ce auzi cu urechile tale e indubitabil mai adevărat decât ce vezi cu proprii ochi.

Dar acum întrebarea se năştea în mintea elfei. Chiar îşi dorea să fie regină? Era pregătită? Cine era ea? Ce anume era? Găsise un răspuns şi asta era tot ce conta pentru moment. Şi-aduse

aminte de primele cuvinte ale regelui elpid: „Va trebui să înveţi să pui câte o întrebare pe rând, şi mai apoi să asculţi fiecare răspuns cu băgare de seamă”. Chiar şi ei trebuiau să-şi spună câte o întrebare pe rând, apoi trebuiau să se asculte ca şi cum l-ar asculta pe rege sau pe Beor. Aşadar, chiar îşi dorea să fie regină? Mai întâi de toate trebuia să îşi răspundă la această întrebare, restul putea să mai aştepte.

Alungă gândurile şi ascultă. În zori, când venise în pădure, auzise furnicile cum îşi cară mâncarea. Auzise glasul cicălitor al reginei şi bâzâitul enervant al albinelor. Acum se concentra asupra pământului. Până atunci se gândise că pământul poate fi viu, dar sentimentul acesta îi venise în miezul nopţii. Pământul putea, trebuia să trăiască. Mai întâi auzi foşnetul ierbii şi al florilor ce păreau a se certa pe teritoriu, dar mai apoi înţelese că se bucurau că pot fi împreună; cântau, se veseleau, iar asta îi dădu un sentiment de bucurie enormă. Apoi auzi susurul unei ape care părea să vină din interiorul pământului. Curgea repede, aproape ca o cascadă care se pogoară pe pietrele reci. Sunetul apei dispăru şi auzi bucuria pământului. Pământul renăştea în razele palide ale soarelui şi adormea odată cu asfinţitul. Era minunat. Totul părea să se joace într-o armonie perfectă. Da, pentru natură totul părea un joc. Un joc liniştitor şi viu. Ceva ce nu avea să se sfârşească în veci.

Un chariott trecu pe deasupra sa cântând suav. Atenţia i se îndreptă spre pasăre. Acum nu o mai auzea decât pe ea. Era vie şi cânta în triluri

lungi şi prietenoase. O ascultă cu mare atenţie şi îi descoperi glasul. Cânta despre elfi, da, o auzea. Iar ea era atât de mulţumită încât se lăsă pradă versurilor ce curgeau ca un râu lin. Dar versul cel din urmă o făcu să-şi piardă concentrarea: „Şi elfii, uitat-au să fie veşnici”.

Deschise ochii uşor tulburată. Pădurea era fermă şi rece, soarele dispăruse cine ştie de cât timp. Lângă ea îl zări pe Beor ce încă asculta. Iar în faţa lor se afla regele. El îi făcu semn să-l urmeze, iar ea se mişcă uşor pentru a-l nu face pe Beor să audă altceva decât ceea ce trebuie.

Se îndepărtară mult până când ajunseră lângă un râu ce curgea lin şi limpede printre pietre şi copaci. Aici regele se opri, iar elfa se supuse.

— Spune-mi ce ai învăţat azi.

Elfa îi povesti despre iarbă, flori, albine şi furnici. Apoi îi spuse că înţelesese ceea ce voia să spună prin faptul că un rege nu se naşte, ci se construieşte. Îi spuse că se întreba dacă doreşte să devină regină, iar asta era întrebarea care o măcina mai mult decât faptul că nu se cunoştea suficient pe sine. Regele dădea din cap ori de câte ori îi vorbea, apoi când ea îi spuse despre cântecul chariottului el rămase nemişcat şi nu mai făcu niciun gest.

Elfa nu mai vorbi, lăsându-şi maestrul să contemple la spusele ei.

— Nu e drept să te gândeşti mai întâi dacă vrei sau nu să fii regină. Trebuie mai întâi de toate să te cunoşti, căci odată ce îţi vei cunoaşte limitele şi spiritul vei şti şi celelalte răspunsuri.

Apoi regele tăcu şi păru că priveşte spre cer cu ochii săi ascunşi în umbra trupului. Făcu semn spre stele şi spuse:

— Lecţia trebuie să meargă până la capăt. Ai învăţat prea puţine, dar şi timpul a fost scurt. Însă de mâine va trebui să îmi răspunzi la o altă întrebare. Trebuie să îmi spui de ce nu e drept să mănânci un animal, de ce îşi aparţine lui, şi nu poftelor lumeşti. Dar înainte să faci asta, vreau să asculţi toată natura deodată şi în acelaşi timp să te asculţi şi pe tine. Ştiu că e greu, dar ascultarea îţi va fi folositoare în viaţă. Ca să poţi asculta un elf sau un om, mai întâi trebuie să înveţi să asculţi natura şi pe tine. Ce ai să te faci atunci când mai mulţi oameni ţi se vor plânge deodată? Nu ai să ştii să asculţi. Nici un singur om nu ai să ştii să-l asculţi dacă nu treci prin asta. Acum du-te şi caută mâncare, căci apa este la picioarele tale, şi pentru tine şi pentru Beor. Pe arkud o să-l întreb mâine ce-a învăţat, acum mă aşteaptă sfetnicul meu venit dintr-o lungă călătorie. Spune-i arkudului să se gândească până dimineaţă la ceea ce a învăţat şi să-mi răspundă cu înţelepciune.

Regele dispăru aşa cum îi era obiceiul, iar ea rămase singură privind râul cum curge liber chiar dacă întâlnea obstacole, el ştia să le treacă.

* * *

Era beznă în camera înconjurată de ziduri de piatră. Beznă şi frig aşa cum nu mai fusese de mult timp. Norii se adunaseră pe cer şi vijelia ameninţa să înceapă. Vântul sufla puternic cu glas rece şi înşelător. Zar-Dûr îşi trase mantia albă deasupra trupului înceţoşat şi se plecă în faţa

regelui. Îi povesti despre întâlnirea cu Shirana neomiţând niciun cuvânt sau gest al elfei. După ce îi povesti totul, între ei se lăsă liniştea. Zar-Dûr privi pe fereastră cum elipizii se îndreaptă spre cele mai întunecate umbre simţind libertatea. Apoi printre crengile şi casele construite haotic o zări pe tânăra elfă însoţită de arkud.

Se dădu un pas în spate crezând că vede o fantasmă, apoi se apropie şi mai mult pentru a o vedea mai bine. Era la fel de frumoasă ca şi Shirana, şi atât de tânără…

Regele i se alătură şi priviră împreună până cei doi dispărură în spatele zidurilor de piatră.

— Zar-Dûr, ştiu că Shirana te-a pus s-o convingi că locul ei este printre elfi, dar nu te pot lăsa să faci asta.

— Majestate, Regina Shirana mi-a spus să faceţi asta în contul datoriei ei.

— Refuz, se încăpăţâna regele. Nu e drept. Din clipa în care a venit aici am făcut-o fără să mă gândesc la a-mi plăti datoriile faţă de ei. Nu am s-o învăţ să facă ceva ce nu doreşte. Dacă ea va simţi că asta îi e menirea atunci va şti să ajungă singură acasă. Va şti să fie regină şi elfă. Până când fata nu va lua singură decizia îţi interzic să îi bagi prostii în cap. Ne-am înţeles? Nu încerc s-o învăţ atâtea ca tu să dai totul peste cap în contul Shiranei. Ea ştie că nu am să fac asta. Elfii nu mai sunt ce-au fost şi fata a auzit azi: „Şi elfii, uitat-au să fie veşnici”. Ea trebuie să îşi amintească. Aşa că Shirana să facă legile în ograda ei, nu într-a mea.

Zar-Dûr îşi plecă fruntea până-n pământ, iar glasul i se pierdu în încăpere:

— Cum doriţi, Mărite. Eu am să mă supun.

— Lecţia trebuie învăţată până la capăt, murmură regele pentru sine după care se întoarse spre sfetnicul său. Zar-Dûr, sper din toată gândirea mea că nu i-ai jurat nimic Shiranei.

— Nu, Mărite. Cum puteţi să credeţi una ca asta?

— Eşti singurul ce-mi poate înşela simţurile şi am impresia că Shirana te-a prins în mrejele ei. Ţi-am mai spus, Zar-Dûr noi nu putem iubi aşa cum iubesc ei, tu ai doar simţuri nu şi sentimente. Nu te mai lăsa copleşit de orice făptură prea frumoasă care îţi iese în cale. Ştii, mă întreb, cum faci tu de vezi frumosul?

— Nu-l văd mărite, dar îl cunosc.

— Ajunge, urlă regele. Ajunge, Zar-Dûr, din clipa asta să nu cumva să încerci să te atingi de Yass, nu am încredere că vorbele tale îi vor ajuta. Până îmi termin învăţătura ai grijă să nu îi vorbeşti. După, faci cum crezi.

Regele dispăru lăsându-l pe Zar-Dûr să tremure din toate formele trupului său neînchegat. Acum cum o va scoate la capăt? Oarecum îi promisese Shiranei, dar şi bătrânul rege avea dreptate. Doar ea putea hotărî încotro va merge, pe ce drum îşi va purta picioarele elfeşti. Şi totuşi ceva îi spunea că trebuie să plece înapoi după Shirana. Trebuie să-o găsească din nou şi s-o ajute să scape, şi-avea să facă asta împotriva regelui dacă ar fi fost nevoie.

Privi spre cer. Norii se adunaseră unii într-alţii pregătiţi să lase stropii grei să cadă ca într-o avalanşă. Zar-Dûr îşi lepădă veşmântul şi dispăru

în beznă.

Urmară zile grele atât pentru Yass şi Beor cât şi pentru Zar-Dûr ce rămăsese prins între datorie şi conştiinţă. După mai multe ore de ascultat Yass înţelesese de ce animalele aparţin lor, ci nu nevoilor primare ale celorlalţi. Le-a auzit suferinţa şi sufletul, le-a auzit inimile bătând şi gândurile zburând. Uneori reuşea chiar să se concentreze atât de mult încât să audă toată natura deodată, chiar şi pe elpizi îi auzea atunci când se furişau pe lângă ea pentru a o face să îşi piardă concentrarea.

Într-o zi regele veni la ea şi îi spuse:

— Ţi-aduci aminte când ai venit aici? Mi-ai spus că te simţi singură, iar eu ţi-am spus să-i cauţi pe cei din jurul tău. I-ai găsit?

Elfa se gândi mult înainte să răspundă căci nu dorea să-l supere pe rege mai ales după cât se chinuise cu ea s-o înveţe. După un timp sentimentul de plin şi de mişcare apăru în inima ei:

— Tot ceea ce ne înconjoară este alături de mine, răspunse ea mândră.

— Într-un fel aşa este, dar cum te face asta să nu te mai simţi singură?

— Pentru că ştiu că până şi-o piatră are viaţă. Iar viaţa înseamnă bucurie.

— Atunci, regină a elfilor, am o altă problemă pentru tine. Mai întâi aş dori să te gândeşti la tine ca la o frunză dintr-un copac. Închipuie-ţi că acel copac e zeul care te-a creat, şi-anume, Unia, iar ea te ţine în braţe ca pe un prunc nou născut. Gândeşte ca o frunză şi fii pe craca copacului.

Apoi spune-mi dacă te simţi singură ori ba.

O zi întreagă elfa se închipui a fi frunză. Lăsă vântul să-i şuiere pe la urechi şi ploaia s-o ude. Lăsă păsările să-i cânte şi fu mulţumită să stea pe craca verde, dar cu toate astea nu se simţea împlinită. Îi povesti regelui ce simţi atunci iar el grăi:

— Nu eşti mulţumită pentru că ai omis că într-un copac sunt mii de frunze. Tu te-ai izolat de ele şi ai trăit doar pentru tine uitând că în jurul tău mai există şi altele asemeni ţie. Acum întoarce-te la a fi frunză, dar fii printre celelalte, nu singură.

Şi Yass aşa făcu. Se închipui din nou a fi o frunză. Se lăsă uşoară în voia vântului şi îşi privi suratele cu alţi ochi. Le ascultă gândul şi le vorbi la rândul său aşa cum fac bunele prietene. Atunci simţi bucuria de-a exista şi altcineva în jurul ei. Înţelese că singurătatea nu o făcea mai bună şi nici mai liniştită. Se simţi bine printre atâtea alte frunze, iar sentimentul fu suprem. Îi povesti şi lucrul ăsta regelui, iar el fu mulţumit de simţămintele ei. Apoi regele îi spuse:

— Bine, acum ai învăţat să trăieşti într-un univers mic, să zicem într-o comunitate. Dar închipuie-ţi că fiecare copac e un zeu şi el îşi poartă în braţe copii, apoi uneşte aceşti copaci în unul singur şi ai să vezi că toţi reprezintă un zeu. Încearcă să trăieşti în comuniune cu toate frunzele, fie ele veştede sau verzi, şi spune-mi ce ai înţeles din asta.

Yass făcu întocmai şi o altă zi o dedică acelei frunze ce-o definea, începu în mintea ei să

unească toţi copacii din pădure şi rezultatul fu unul măreţ. Din toţi acei pomi se născu unul mare, enorm, încărcat de frunze galbene şi verzi deopotrivă. În scurt timp învăţă că frunzele veştede sunt mai bătrâne şi mai înţelepte, iar cele verzi sunt asemeni ei, dornice să descopere şi să înveţe. Cutreieră copacul de jos până sus apoi făcu cale întoarsă şi comunică cu fiecare frunză în parte. Fiecare avea ceva interesant de spus, chiar dacă unora li s-ar fi părut doar prostii.

Apoi zări frunzele stricate ce nu făceau altceva decât să le contamineze pe cele din jurul lor. Dar şi ele aveau frumuseţe şi măreţie, şi de la ele putea să înveţe câte ceva. Astfel înţelese că nu există pădure fără uscăciuni, şi că ele erau trebuincioase. Întreg copacul era asemenea universului şi cu toate fiinţele ce trăiesc într-însul, şi-atunci ştiu că oamenii şi celelalte rase ar putea trăi în armonie dacă ar cunoaşte secretul. Dar până una alta, ea trebuia să le acorde fiecărei rase prezumţia de nevinovăţie şi să înveţe să le-nţeleagă graiul şi să le-asculte glasul. Apoi se opri asupra unei comunităţi de frunze şi îi plăcu să se simtă liberă printre ele, să le vorbească, să le asculte.

Când reveni din meditaţie îşi dădu seama că cea din urmă comunitate era poporul ei. Atunci răspunsul la prima ei întrebare deveni firesc. „Da, îmi doresc să fiu regina poporului meu”.

— E foarte bine că ai ajuns singură la acest gând, îi spuse regele atunci când se întâlniră la râu pentru a afla ce-a învăţat elfa. De ţi-aş fi spus eu nu m-ai fi crezut şi nici nu ai fi înţeles. În viaţă

nu există „trebuie” sau „nu trebuie”, ci doar „îmi doresc” şi nu „nu îmi doresc”. Nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei, ci doar din ceea ce îţi doreşti. Acum ai nevoie de linişte, linişte în care să nu fii singură. Ai două zile să faci tot ce îţi doreşti, singură şi totuşi înconjurată de lume. Acum vei şti cum să faci singurătatea să pară o lume de frunze. Relaxează-te, dar ascultă tot timpul.

Şi, ca de obicei, regele dispăru lăsând-o singură. Elfa se întinse pe iarba moale şi privi cerul printre crengile încărcate de frunze. Piloni ai universului. Asta erau copacii, nişte piloni ce opresc cerul să pice. Se lăsă pradă sentimentului de libertate. Putea să fie un fluture, o pasăre, chiar şi o zână. Putea să zboare chiar dacă nu zbura. Oare cerul vorbea? Lăsă urechile să asculte, acum îi plăcea să asculte mai mult decât să privească. După un timp auzi susurul apei odată cu frunzele, iarba, gâzele, copacii şi păsările. Iar râul vorbea din ce în ce mai tare şi mai repede aşa cum şi curgea lovindu-se de pietre şi de trunchiuri. Părea că ridică în slăvi un cântec, iar ea se lăsă purtată de melodie.

Da, zbura. Zbura cu spiritul, cu inima, cu gândul. Era liberă. Putea să vadă cu ochii minţii, din înaltul cerului, întreaga lume. Totul se contura sub ea, copaci, case, oameni, fiecare fiinţă vie se ivea de-acolo de sus. Fiecare fluture, fiecare suflet, până şi pietrele se zăreau de-acolo şi păreau vii, păreau umane. Simţea mângâierea aerului uşor rece ce-i trecea pe lângă urechi, şi o îmbrăţişa cu sfială. Asta însemna libertatea gândului. Asculta şi zbura. Asculta şi înţelegea că

fiecare fiinţă este o frunză în copacul vieţii. Cine era ea? Era un suflet ce se regăsise pe sine. Un suflet care înţelegea că nu e singur. Nimeni nu e singur, nu există singurătate. Până şi râul îi era alături, îi era prieten. Tot ceea ce era în jurul ei îi era un bun tovarăş şi confident.

Până atunci nu fusese descătuşată de ceea ce reprezenta. Nu fusese conştientă de ce era. Acum ştia, era un spirit liber şi fericit. Era mulţumită să afle că nu e singură că se poate bizui pe tot ceea ce era în jurul ei. Asculta şi asculta, iar totul era de-o frumuseţe îmbietoare.

După momentul de relaxare elfa porni în căutarea mâncării. Pădurea încă i se părea rece şi neprimitoare, dar toate astea nu mai contau. Era convinsă că există un secret în privinţa acestui loc, iar dacă regele nu dorea să i-l dezvăluie nu era nicio problemă, nu dorea să-i afle secretele. Ştia că regii deţin secrete, nu ştia dacă e bine sau e rău, dar şi asta făcea parte din firea lucrurilor.

După ce îşi alese cu grijă mâncarea şi umplu o ulcică de apă se întoarse în camera pe care i-o oferise regele. Încăperea nu i se mai părea la fel de rece şi de neprimitoare. Înţelegea care a fost învăţătura regelui atunci când îi oferise o cameră goală şi rece. Un rege care umblă după glorii băneşti deja nu mai este un rege, ci un asupritor al propriului popor. Văzuse bogăţia în palatul Min’yarei, dar atunci nu se gândise cu ce preţ plătise poporul ei tot acel lux. Un rege bun împarte avutul cu poporul. Sigur, ştia că asta îi va alina şi mai mult sufletul.

* * *

După cele două zile libere pe care i le oferise regele, acesta se întoarse la ea. O găsi lângă râu acolo unde se întâlneau în ultimul timp şi ascultă fiecare trăire a ei din ultimul timp.

— Foarte bine. Se vede treaba că ai început să înveţi. Eşti unul dintre cei mai buni elevi ai mei şi asta mă face să mă mândresc. Acum, regină a elfilor, vom merge către o altă lecţie şi anume războiul. Sau mai bine spus, crima. Căci războiul înseamnă a ucide, atât simţământele cât şi trupul. De fiecare dată când vei ucide pe cineva ceva va muri în tine, aşa cum a murit când ai ucis un sat întreg.

— Dar… încercă ea să se apere.

— Nu, nu căuta scuze pentru crimele pe care le-ai comis. Nu există scuză atunci când omori simţământele sau trupul unei alte fiinţe. Şi pietrele pot fi ucise, şi apa şi vântul. Ai învăţat zilele astea că tot ceea ce este în jurul nostru trăieşte. Nu-i aşa? Foarte bine. E drept că nu vei avea cum să eviţi crimele din viaţa ta, dar astă nu înseamnă că nu te vor ucide şi pe tine. Următoarea mea lecţie trebuie să-ţi dea de gândit. Gândeşte-te la crima pe care ai comis-o din dorinţa de răzbunare. Gândeşte-te, dar nu te lăsa copleşită de sentimentul vinovăţiei.

— Cum aş putea să mă gândesc la asta fără să mă simt vinovată? Regele se îndreptă spre albia râului şi păru că îşi vâră mâna în apa limpede.

— Gândurile. Priveşte-ţi gândurile din exterior. Priveşte-le ca un simplu spectator şi analizează-le.

Elfa rămase singură din nou fiind nevoită să

se gândească la crima comisă cu ceva timp în urmă. Adevărul era că nu dorea să îşi amintească de ziua aceea, dar dacă maestrul ei spunea… ştia el ce face. Până atunci regele o învăţase numai de bine.

Îşi aminti ca şi cum ar fi astăzi cât de furioasă fusese pe toţi cei care au trădat-o. Fusese atât de furioasă încât îşi dorise cu adevărat ca ei să ardă. Ştia că ea putea declanşa furtuna, fulgerele şi tunetele, chiar dacă nu recunoscuse. Acum avea puterea să accepte. Toate astea se aflau în ea, moştenirea elfească. Da, o făcuse intenţionat, din răzbunare, în faţa ochilor îi apărură flăcările ce cuprinseseră cerul, funinginea care se abătea peste pământ. Abia atunci a înţeles că funinginea se ridica dintr-un trup mistuit, dintr-un copac sau dintr-o piatră. Trase aer în piept şi vizualiza scena aşa cum o văzuse din barcă pe Râul Lacrimilor. Lăsă amintirile să se strecoare prin mintea ei şi încercă să alunge sentimentul de vinovăţie. După un timp îşi dădu seama că chiar este un simplu spectator al propriilor gânduri. Se putea detaşa de ele, dar asta nu însemna că nu o durea. Oare câte astfel de momente avea să îndure? Erau gânduri ce-o copleşeau.

Ieşi din mintea ei eliberând-o, apoi privi spre cerul înstelat cu ochii ei, nu cu cei ai minţii. Când regele apăru în faţa ei îi spuse ceea ce simţi iar el glăsui:

— Acum ştii că orice crimă ai comite omori şi o parte din tine. Şi cu toate astea nu ai cum să le eviţi mai ales în cazul în care un nou război s-ar abate asupra noastră. De aceea trebuie să înveţi

să trăieşti cu sentimentul de vinovăţie. Nu va fi uşor, dar trebuie să îţi doreşti.

Elfa îşi plecă fruntea şi surâse.

— Eşti înţelept, rege elpid. Şi înţelepciunea ta m-a adus pe drumul cunoaşterii. Acum nu îmi mai este teamă şi cu toate astea nu mă simt mai înţeleaptă.

— Şi foarte bine faci, căci cei ce se simt înţelepţi sunt de fapt nişte ignoranţi.

Regele şi elfa statură mult de vorbă cu cerul deasupra capului şi stelele cu privirile îndreptate spre ei. Dar noi lecţii aveau să urmeze pentru regina elfă şi noi încercări.

LITERĂ CU LITERĂ

În ziua ce urmă Beor o întâmpină pe elfă lângă râu. Tânărul ţinea în mână o tăbliţă neagră şi lucioasă şi o pană cu vârf ascuţit. Yass se apropie uşor de el fără să facă nici cel mai mic zgomot. Era curioasă din fire şi dorea să vadă ce face arkudul cu tăbliţa şi pana. Când se apropie suficient de mult zări cum chipul ei prinsese contur pe tabla neagră, contur făcut cu alb şi nuanţe de roşu. Elfa tresări. Îi înţelesese sentimentele lui Samin, dar pe ale lui Beor nici măcar nu le bănuise. Crezuse că Naruna îi e cea sortită şi că pe dânsa o iubeşte mai presus de orice. Cum era posibil ca sentimentele lui să se fi schimbat atât, de grabnic?

Îşi simţi inima strângându-i-se ca într-un

refugiu. Nu dorea să-i mai vorbească sau să-l mai vadă. Simţea că lucrul ăsta este interzis între cele două rase. Un elf şi un arkud. Oare de ce tinerii tot sperau la dragostea ei?

Ea nu se vedea frumoasă. Ştia că-i mândră, că-i puternică, dar pantalonii bărbăteşti şi cămaşa cu cravaşa nu îi arătau frumuseţea, şi cu toate astea… De ce nu i-o fi mărturisit Beor? Măcar aşa ar fi ştiut la ce să se aştepte, acum era doar dezorientată. Ar fi trebuit să îi asculte inima în timpul lecţiilor, dar considerase că n-ar fi just. Dacă ar fi făcut-o… nu, tot la fel s-ar fi simţit. Trădată de sentimente nobile de iubire. De fapt nu ea era cea trădată, ci Naruna care-l aştepta acasă nutrind speranţa unei vieţi mai bune alături de un rege.

Fhar-Dûr îi povestise adesea despre obiceiurile arkude, aşa cum făcuse şi Min’yara. Ştia că reginele nu sunt obligate să aibă lângă ele şi un rege, dar toate tânjeau după dragostea unui bărbat. Cele mai puternice îşi ţineau pe lângă ele tineri frumoşi fără să simtă nevoia unui soţ, dar cele slabe aveau nevoie de un umăr bărbătesc să le aline necazurile. De aceea problema regalităţii noului născut nu se punea la ei, atâta timp cât regina îi dădea viaţă nu conta cine-i e tată.

Ei nu i se părea drept, căci trăise printre oameni iar ei nu gândeau aşa. Femeile care aveau copii ai căror taţi nu aveau chip sau nume, erau hulite, bătute şi de cele mai multe ori alungate. Dar arkuzii… Beor, de ce se îndrăgostise Beor de ea? De ce îi desena chipul cu atâta dragoste şi dăruire? Nu dorea asta. Ea, regină a elfilor, nu îşi

dorea să aibă pretendenţi ce nici măcar nu erau demni de-o asemenea onoare. Arkuzii puteau fi înrobiţi. Nu avea nevoie... dar nici oamenii nu erau mai presus. Şi cu toate astea, nu dorea iubirea unui bărbat pentru că nu ştia cum să-i răspundă.

Vru să plece, dar regele îi apăru în faţă. De data asta roba ce-l acoperea era roşie ca sângele celor răniţi. De sub mânecile lungi ieşi un fum negru care dispăru în spatele crengilor plecate de poveri prea grele.

— Yass, iată-l pe învăţătorul tău.

— Beor?!

Arkudul tresări şi şterse repede cu dosul mânecii desenul de pe tăbliţă. Apoi o înmuie în apă redându-i luciul bizar.

— La dispoziţia, Domniei Voastre, spuse arkudul în timp ce îşi plecă fruntea până-n pământ.

— Iartă-mă, Beor, dar ce ai să mă înveţi tu din ceea ce regele, aici de faţă, nu ar putea?

Regele interveni cu glasul său care se izbea de fiecare lucru ce-i ieşea în cale:

— Să scrii şi să citeşti.

Elfa mării ochii cât cepele nevenindu-i să creadă că e supusă unui asemenea tratament.

— La ce îmi trebuie asta?

— Copilă, tună regele. Un rege o fi el un suflet pur şi desăvârşit, dar în vremuri de război trebuie să ştie a citi soliile în cazul în care servitorii îi sunt morţi, trebuie să ştie a folosi pana şi hărţile pentru a ieşi din încurcătură.

— Rege, ţipă elfa. Ai folosit cuvântul

„trebuie”. Chiar, „trebuie”? Beor îşi plecă ochii fără a scoate un cuvânt, dar regele vorbi vizibil deranjat:

— Un rege făr’ de educaţie e doar un simplu argat. Dacă doreşti să fii doar o simplă creatură printre ai tăi, atunci aşa să fie.

Elfa îi cântări cuvintele aruncate parcă cu venin.

— Prea bine, cu toate că eu cred că-i pierdere de timp. Ar trebui să mă mai înveţi din taina luptei…

— Din taina luptei? scrâşni regele disperat. Din taina luptei? Ce aş putea eu învăţa un elf mai mult decât să asculte? Lupta e în tine. Ce pot să fac mai mult? Să îţi pun spada în mână? La ce te-ar ajuta? Să îţi omori din suflet?

— Atunci magie…

— Magie? Magia nu îţi este dată încă s-o cunoşti. Cei ce nu îşi ştiu propria limbă nu pot înfăptui asemenea fapte.

— Vrei să spui că dacă nu învăţ să scriu şi să citesc…

— Da, asta vreau să spun. Ştii limba oamenilor, şi-atât, dar limba ta? Cea pe care Shirana ţi-a dăruit-o odată cu aducerea ta pe lume, ce îmi spui despre ea?

Yass plecă capul ruşinată. Nu se simţise niciodată mai umilită de-atât. Îi venea să fugă, să se ascundă. Abia acum îşi dădea seama că greşise şi că gândise asemeni unui ţărănuş ce nu cunoaşte decât munca câmpului.

— Îţi este dreaptă judecata, Fhar-Dûr. Îmi pare rău că m-am îndoit de dânsa.

— Atunci învaţă, copilă. Arkudul te va îndruma. Şi dispăru fără niciun zgomot în spatele unei pale de vânt.

Beor o privi pentru câteva clipe încercând să-i dea răgaz să se gândească, dar elfa se lumină la chip, iar el se simţi mai uşurat.

— Vino lângă mine, Yass. Te voi învăţa literă cu literă, mai întâi scrisul şi apoi cititul.

Elfa nu îl mai privi ca pe-un îndrăgostit, ci ca pe un învăţător. Se apropie de el şi îşi începu prima lecţie.

* * *

Între lecţiile de scris şi citit trebuia să şi asculte urmând cele dintâi învăţături. De fiecare dată când învăţa să scrie trebuia să ţină urechile larg deschise, deoarece supuşii regelui încercau să o atace pe la spate. Chiar şi Ŏrr îşi încercă norocul de câteva ori amuzându-se copios. Elfa începuse a învăţa destul de bine taina ascultatului. Acum nu i se mai părea aşa dificil ca la început. Reuşea să audă tot ceea ce era în jurul ei. Putea să spună chiar înainte de-a porni vântul să vuiască sau ploaia să coajă. Atunci când scria îi era mai greu să fie atentă la ce se întâmplă pentru că literele elfeşti erau încă prea grele pentru ea, iar cititul devenea pe zi ce trece mai misterios, Beor fiind nevoit să-i traducă aproape fiecare cuvânt în parte.

Îşi făcuse un întreg alfabet şi un dicţionar, încercând să înveţe cât mai bine şi mai repede, dar accentul era încă greoi, iar diverse cuvinte aveau acelaşi înţeles în scris, dar difereau în funcţie de accent. Chiar şi aşa, trebuia să îşi

rotească limba printre dinţi până reuşea să pronunţe cuvintele simple. Nu înţelegea de ce elfii ţin cu atâta încăpăţânare să înveţe acea limbă. I se părea fără rost iar înţelesurile erau greu de descifrat. Era un adevărat calvar.

În cele din urmă Beor îi dădu câteva pagini de tradus din elfească în limba oamenilor, lucru care i se păru imposibil pe moment. Dar şi pentru asta găsi rezolvare. Într-o zi pe când stătea să mediteze, căci de-acum meditaţia îi plăcea cel mai mult, a descoperit că fiecare cuvânt

— Poate că voi aţi înţeles, dar poporul meu nu se poate abţine de la carne. Ştii, şi lupii ne-ar mânca pe noi dacă ne-ar prinde.

Elfa zâmbi, dar nu spuse nimic în apărarea lupului sau a altui animal sălbatic. Nici ea nu ar fi înţeles înainte să îşi înceapă lecţiile cum e să trăieşti fără carne, dar asta nu mai conta acum. Şi nici nu îşi dorea ca ceilalţi să înţeleagă. Începea să înţeleagă şi să simtă lucruri pe care nu ar fi crezut vreodată că le va simţi. Într-un fel viaţa ei se schimba, chiar dacă încă nu admitea asta în totalitate. Chiar dacă efortul era mare şi trebuia să înveţe totul literă cu literă, atunci când era pregătită accepta învăţătura cu sufletul deschis. Ştia că zile grele vor veni în întâmpinarea ei, iar asta o făcea să îşi dorească să ştie cât mai multe.

* * *

Zilele treceau, iar elfa se descurca tot mai bine cu arta scrisului şi a citităului. Încet-încet, reuşise să străbată alături de prietenul ei chariott,

lunci şi munţi. Îi plăcea să i se alăture în zborul zilnic şi să-i asculte glasul cald ce se ridica în imensitate de parcă totul ar fi fost clădit din fericire. Chariottul o purta pe zi ce trece tot mai sus printre nori. Uneori simţea că zeii o privesc, dar nu cu îngăduinţă ci cu îndoială. Dar nu îi păsa de zei. Învăţase că viaţa şi-o făcea singură, iar rolul lor era prea mic pentru a se preocupa prea tare.

Într-una din zile, Fhar-Dûr îi povesti că elfii nu mai cred în zei, că îi reneagă. Nu o sfătuise nici în a crede, nici în a nu crede, ci doar îi dădu de înţeles că asta îi stătea în putere. Isodra nu îi vorbise prea mult despre zei, doar pe Piorş îl slăvea atunci când se simţea ameninţată de vreo soartă crudă. Îi spusese câte ceva despre marele zeu, dar nimic care s-o facă să îşi îndrepte privirea spre această credinţă. Pentru ea zeii erau asemeni oamenilor, doar că se aflau undeva mai sus. Regele elpid îi spusese că zeii erau asemeni lor. Aveau probleme ca şi oamenii şi cel mai adesea se certau pe putere şi alte lucruri neînsemnate.

În cele din urmă sosi şi lecţia de întrupare. Regele îi dădu sarcina să „călătorească”, de data asta, cu un cărăbuş. Îi spuse că asemenea chariotului şi cărăbuşul putea să-i arate lucruri minunate ce i-ar fi încântat sufletul.

Între lecţiile cu Beor, cele de ascultat şi întrupări, elfa abia mai avea timp să respire. Dar asta nu o descuraja. Abia după două zile reuşi să intre în contact cu un cărăbuş şi călători puţin timp în trupul său. După o săptămână deja călătorise de-a dreptul în trupul micului cărăbuş şi

învăţă să recunoască plantele aşa cum le recunoştea el. Până şi pământul avea diverse mirosuri, iar solul nu era la fel peste tot. Mai apoi se întrupa într-o veveriţă ce sărea vioaie din copac în copac. Astfel învăţă că nu doar păsările văd lucruri minunate, ci şi animalele care se strecoară printre copaci, printre tufişuri şi printre firele de iarbă.

Fhar-Dûr începea să grăbească lecţiile. Încă urma lecţiile lui Beor, dar regele dorea tot mai mult de la ea şi îi furniza cât mai multe informaţii. Regele veni la ea după ce îşi termină învăţătura pe ziua respectivă şi îi spuse:

— De mâine vei învăţa să observi. Vei deschide ochii şi vei observa tot ceea ce este în jurul tău. Dar nu vei privi cu ochii tăi, ci cu cei ai minţii. În timp ce vei observa, vei asculta şi te vei întrupa. Apoi cea din urmă lecţie îţi va deschide drumul.

— Şi care va fi cea din urmă? întrebă elfa curioasă.

— Magia.

Aşa că urmară alte zile lungi în care fu nevoită să scrie, să citească, dar şi să observe, să asculte şi să se întrupeze. Lucrurile deveneau tot mai simple pe zi ce trece, până şi lecţiile de dicţie erau tot mai bune, iar vorbirea ei devenise aproape perfectă.

DOUĂ LECŢII ÎN UNA

Era prima zi după foarte mult timp pe care şi-o petrecea aşa cum dorea. Nu făcuse altceva decât să alerge pe lângă râu şi să-şi închipuie că aleargă la fel de repede precum curge el atunci când e agitat. Apoi încercă să se simtă asemeni unei păsări care zboară şi zboară, fără un gând anume sau o direcţie. Era altceva când îşi închipuia toate astea fără să se întrupeze. Dar era mult mai magic aşa, putea să îşi lase imaginaţia liberă. Îi plăcea să zburde cu mintea, dar şi mai mult îi plăcea să alerge printre copaci şi să simtă atingerea frunzelor sau a ierbii, să audă glasul păsărilor şi mersul lin al cărăbuşilor.

Toată ziua fusese a ei. Chiar dacă nu se mai bucurase de fructele aduse de Õrr se mulţumi şi cu ierburile tocmai bune pentru mâncat. În rest, întreaga zi şi-o petrecuse de una singură călătorind cu mintea prin locuri diverse. Îşi imagină Salmarinia şi pe locuitorii ei, îşi imagină Aãria din descrierea pe care i-o făcuse Beor, şi munţii din deşert în care aveau sălaş piticii, conform descrierii lui Õrr. Apoi alergase şi râsese de fiecare dată când nu îşi mai simţi picioarele. A tras cu arcul pe care i-l dăruise Min’yara şi a învârtit spada în aer aşa cum o învăţase Moş Grap. Şi toate astea i se părură de-a dreptul minunate. Fusese o zi perfectă, iar acum că stelele se înghesuiau pe cer ca o cortină trasă cu încetinitorul. Se alătură lui Beor şi lui Õrr în jurul unui foc imens.

— Păcat că n-avem ce prăji la focul ăsta, spuse piticul cu amărăciune când o zări sosind. Mi-ar fi plăcut să gust măcar o bucăţică de

căprioară, doar cât să treacă ghiontul din stomac,

Elfa râse din toată inima. Fusese o zi bună pentru ea şi nici chiar chipul morocănos al piticului nu o putea indispune. Se aşează între el şi Beor întinzând palmele către flacără, mai mult din dorinţa de-a o face decât pentru că i-ar fi fost frig. Îi plăcea senzaţia de cald pe piele, mai ales atunci când flăcările păreau să-i ardă mâinile din vârful degetelor până la încheieturi.

— Azi a fost o zi minunată, spuse ea privind cum stelele se adună. Nu-i aşa?

— Pentru unii, spuse morocănos piticul.

Elfa îi aruncă o privire cercetătoare lui Beor, iar acesta îi răspunse chiar dacă nicio întrebare nu îşi făcuse loc printre buzele ei.

— Azi a stat alături de elpizi, cred că de aia e furios. A ţinut cu tot dinadinsul să afle ce înseamnă o viaţă obişnuită între elpizi. Şi cred că a aflat.

Piticul scutură nervos din mână şi se îndepărtă.

— Cred că l-au supărat, remarcă elfa.

— Pe el îl supără orice, nu îţi fă griji. Cum a fost ziua ta liberă? Yass rămase o clipă pe gânduri apoi chipul i se destinse într-un zâmbet luminos.

— A fost fantastic, Beor. De când am ajuns aici parcă aş fi altă persoană. Totul s-a transformat în mine. Mă simt liberă şi fericită. Îmi place asta. Mi-aş dori să pot rămâne aici mereu. Nu ar fi minunat?

Beor nu spuse nimic, ci pentru prima oară o prinse de mână şi se afundă în privirea ei.

— Yass, ar fi un adevărat paradis, cred. Eu nu

m-am obişnuit la fel de mult cu lecţiile lui Fhar-Dûr ca şi tine, dar dacă tu ţi-ai dori să rămâi aici, acelaşi lucru mi l-aş dori şi eu. Doar că… Ŷannir o caută pe Morana. A dat sfoară în lume să fie prinsă şi adusă în faţa lui. Cred că… de fapt el crede că te ţine ascunsă. Crede că v-aţi ascuns amândouă. Morana e mai întâi mama mea, şi apoi regina…

— Am să vin cu tine Beor, nu trebuie să îţi faci griji din pricina asta. Tu nu m-ai lăsat singură, aşa că nu am s-o fac nici eu.

Arkudul îşi retrase mâna dintr-a ei uşor ruşinat. Îi era teamă că ea avea să-l respingă şi mai teamă îi era că nu o să-l placă niciodată. Nici ea nu se simţea mai bine, ci era uşor stingherită de această situaţie. Rămaseră tăcuţi unul lângă celălalt până când Õrr reveni.

— Se anunţă furtună, rosti piticul enigmatic. Furtuna vine dinspre nord, ca de fiecare dată. Fhar-Dûr a luat legătura cu Min’yara. Acolo problemele sunt mai grave decât de ar sosi un război din cer. Regina zână nu ne poate oferi sprijin şi nici încredere. Ce vremuri, dom’le, ce vremuri. Nu te mai poţi încrede nici în cei ce sunt de aceeaşi parte a baricadei cu tine. Dar să mai pui bizuinţă pe unul despre care nu ştii nimic?

— Despre ce furtună vorbeşti? îl interogă elfa.

— I-am trimis veste regelui meu, continuă impenetrabil. Aştept să ne trimită o escorta până-n… până la casa noastră. Morana se află sub protecţia lui Tra. Ei, da, băiete. Nu holba ochii la mine. Încă e sub protecţia lui Tra, dar nu ştim cât

va mai dura asta unul dintre neamuri ar putea trăda, pentru putere. Ştiţi cum e.

— Aşadar a fugit la pitici, se minună Beor. Ascultă-mă Õrr, şi spune-mi adevărul. Morana e însărcinată?

Piticul îşi plecă privirea, dar pe buzele sale se zărea un zâmbet cald.

— Aşa este. Sarcina reginei e destul de avansată. În câteva luni va apărea şi moştenitoarea. Morana vrea s-o lase în grija lui Tra, măcar pentru un timp. Dacă mă întrebi pe mine aş spune că a ales bine. Aşa aş fi făcut şi eu.

— De ce să facă asta? se interesă Yass.

Beor şi piticul îşi intersectară privirile pentru o clipă, apoi Õrr vorbi:

— E mai bine aşa. Cel puţin până Naruna reuşeşte să dizolve Consiliul Neamului, dacă reuşeşte. Atâta timp cât Brene este cea de-a doua putere în Aăria nici măcar o alianţă cu arkuzii nu mai stă în picioare. La cât e de… zeii să-mi fie martori, dar femeia aia ar merita să fie arsă pe rug. Dacă ar fi după mine…

— Gata, gata, interveni Beor. O să o rezolvăm şi pe asta. Nu e drept să o luăm pe Yass din mijlocul învăţăturii, dar o să vină cu noi.

Piticul se lumină dintr-odată la chip.

— E adevărat?!

Elfa dădu din cap, iar piticul făcu un salt în sus de bucurie, de parcă cerul se transformase într-o perdea roz şi acoperea întreg pământul.

— Ei da, acu să vă văd duşmani ai… ai tuturor.

Elfa şi Beor râseră până târziu şi ascultară

poveştile lui Õrr despre bătăliile purtate de-a lungul secolelor de cei din rasa lui. Era entuziast atunci când flutura barda deasupra capului şi vorbea despre piticii care luptaseră cu vitejie chiar şi împotriva elfilor. Fusese o zi cu adevărat minunată. O zi pe care Yass avea să şi-o amintească pentru tot restul vieţii. Singura zi în care se simţise liberă.

* * *

Ce e drept şi ce nu, ţine de perspectiva fiecăruia. Ce e bine şi rău, frumos sau urât. Fiecare vede aşa cum e obişnuit şi înţelege în acelaşi fel. Ca atunci când realitatea este despărţită de vis. Visul. Înfricoşător sau fermecător. Yass a descoperit în acea noapte cum un vis fermecător se poate transforma într-un coşmar grotesc.

Era în Har'al, în camera pe care i-o rezervase regele elpid cu atâta îngăduinţă. Însă, în visul ei, era şi-un pat şi-un sfeşnic cu trei braţe ce găzduia trei lumânări, fiecare de altă culoare. Răspândeau raze calde şi acopereau pânza de pe pat. Vântul sufla cu putere, dar ei nu îi era teamă, iar cel mai mult îi plăcea că flacăra lumânărilor nici măcar nu se deranja de acest mic inconvenient. Îi plăcea să simtă aerul rece cum intră pe o fereastră şi iese pe cealaltă, de parcă s-ar fi jucat ca un copil.

Frunzele din jurul palatului începură să se învârtă şi să se ridice ca într-un vârtej. În scurt timp camera se umplu de frunze veştede cu toate că era vară, iar ele ar fi trebuit să fie verzi. Mii de frunze acoperiră piatra rece, ca un covor, iar

uneori vântul le mai făcea să tresară ca într-o joacă. Era divin. Apoi, lumânările se stinseră, iar frunzele se ridicară sus, până-n tavan, părând că formează un trup cu mâini, picioare şi cap. Inima începu să i-o ia la trap. Alergă spre uşă, dar nu o găsi acolo. Apoi scăpă printr-o gaură neagră şi-ajunse pe un coridor străjuit de statuete înalte ce păreau să o privească de sub coifurile lăsate pe chip. Până şi armurile lor păreau să scârţâie. Însă urmăritorul era acolo, îl simţea, o ademenea. Frunzele se ridicau în jurul ei, ameţind-o. Respiraţia rece a urmăritorului, chipul invizibil.

Teamă.

Furie.

Încordare.

Se opri pentru o clipă să privească în urmă. Nu mai era nimic în urmă, nici statuetele, nici torţele, nici frunzele, doar piatra ce înconjura palatul de-o parte şi cealaltă. Pustiu, totul părea pustiu, doar vântul mai bătea la fel de rece şi de răuvoitor.

Se trezi transpirată şi gâfâind. În faţa ei stătea regele elpid înfăşurat în mantia albă.

— Tu nu ştii să baţi la uşă?

Yass trase cuvertura de pe ea şi se ridică. Încă era înspăimântată din pricina visului, dar şi mai mult o speria Fhar-Dûr cu apariţiile sale misterioase.

— Zău, Fhar-Dûr, ca rege ar trebui să mai înveţi câte ceva din bunele maniere. Totuşi, sunt o doamnă.

Regele zâmbi pe sub gluga sa apoi vorbi cu glasul său puternic:

— Asta este dovada că magia poate fi foarte puternică. Ţi-am indus un vis, un vis minunat pe care l-am transformat într-un coşmar. Aici începe prima ta lecţie. Pune ceva pe tine, Yass, şi urmează-mă.

— Dar suntem în miezul nopţii.

— Tocmai de aceea. Tine. Pelerina asta îţi va veni tocmai bine. Elfa nu mai puse nicio întrebare, îşi puse pelerina pe ea şi îşi trase gluga. Înainte de-a pleca, regele spuse:

— Ia-ţi arcul şi spada, o să ai nevoie. Yass făcu întocmai.

Era o noapte rece, iar vântul bătea la fel ca în visul său. Copacii se mişcau greoi, iar frunzele foşneau ca nişte şoapte risipite. Doar câteva stele se arătau pe bolta rece, iar luna stătea ascunsă pe jumătate într-un nor gri şi sinistru.

Fhar-Dûr îi spuse să se oprească imediat ce au ajuns în mijlocul pădurii. Oricât ar fi ascultat elfa nu auzea niciun suflet să umble pe timp de noapte printre copaci şi frunze. Doar vântul urla făcând frunzele să foşnească şi crăcile să se unduiască.

Se opri şi privi în jur. Nu mai privea cu ochii coloraţi ai elfei, ci cu ochi cercetători aşa cum o învăţase regele. Ştia că ceea ce-i frumos pentru ea poate fi doar o iluzie dată de privire, aşa că de acum nu se mai încredea cu atâta uşurinţă în ceea ce observa.

Rămaseră tăcuţi pentru o vreme.

Elfa nu putea ghici de ce anume Fhar-Dûr nu spunea nimic. Poate de ar fi avut un chip ar fi fost mult mai uşor să-şi dea seama, dar în felul acesta

nu ştia ce să facă.

Luna dispăru complet în spatele norului, iar bezna se lăsă apăsătoare printre crengile dese.

— Acum, rosti Fhar-Dûr. Acum vom începe cea mai importantă lecţie. Potriveşte-ţi arcul şi săgeata şi trage în frunza galbenă ce se află în faţa ta, la o distanţă de zece picioare.

Era prea întuneric pentru a vedea frunza, dar ştia că e acolo, undeva în faţă. Îşi luă arcul, potrivi săgeata, închise ochii şi ascultă. Elimină foşnetul frunzelor rând pe rând, de parcă s-ar fi descotorosit de glasuri umane deranjante. Apoi îşi auzi ţinta. Freamătul ei, gândul ei, parcă şi îndemnarea de-a o nimeri. Părea că întreaga natură e în cârdăşie cu regele elpid.

Îşi îndoi cotul şi trase de săgeată până când coarda arcului începu să freamăte şi să opună rezistenţă. Mai ascultă o dată frunza cum îi striga, parcă, în bătaie de joc „nu ai să reuşeşti”, apoi îşi lăsă mână moale şi dădu drumul săgeţii făcând coarda arcului să scoată un sunet de uşurare. Săgeata zbură printre crengile ce se legănau şi printre trunchiurile solide, oprindu-se drept la ţintă. Auzi cum frunza moare cu un sunet stins şi atunci ştiu că şi-a atins ţelul.

— Foarte bine, spuse elpidul. Asta înseamnă magie combinată cu luptă. Ai făcut totul fără îndrumarea mea. Ai ascultat şi mai apoi ai dat drumu’ săgeţii. Ţinta a fost nimerită, chiar dacă crengile copacilor ar fi putut să îndepărteze săgeata. Lecţia despre magie, doar asta am spus că va fi cea din urmă, nu-i aşa? Ei bine. Magia este în sufletul şi în limba elfului. Timpul mă presează,

căci mâine s-ar putea ca supuşii lui Trasă se înfăţişeze în faţa lui Õrr, iar atunci tu îi vei urma acolo unde te va duce destinul. De aceea este important să asculţi cu atenţie ceea ce am să-ţi spun şi să repeţi ori de câte ori poţi.

Fhar-Dûr făcu un semn din mână şi luna reapăru pe cer, caldă şi strălucitoare.

— Aceasta este magie. Magia care o fac eu nu este diferită de cea a elfilor. Limba elfilor este o limbă magică şi poţi obţine cam orice fel de vrăjitorie folosind-o. E greu s-o foloseşti încă de la început în gând, dar e mult mai practic pentru că duşmanul nu îţi poate citit mintea. Priveşte, copilă. Dacă rostesc cuvântul „foc” în limba elfilor, priveşte…

O minge de foc, la început mică, începu a prinde contur în palma umbroasă a regelui. Din ce în ce mingea se mărea devenind la fel de mare cât o sferă luminoasă. Apoi regele rosti „apă” şi mingea dispăru parcă înghiţită de degetele lungi în jurul cărora se conturau umbre deşelate.

— Cu mingea de foc, continuă regele, îţi poţi ucide duşmanii. „Foc” şi „Aruncă”, sunt cele două cuvinte magice ce îţi pot salva viaţa în cazul în care nu deţii o spadă sau un arc. Acum aş vrea să încerci şi tu. Mai întâi ascultă, şi dă-ţi seama de unde anume vine focul. Găseşte-l, în pământ, în copaci, în frunze sau chiar în cer, abia apoi cheamă-l. Va trebui să exersezi mult, căci în timpul unei lupte urechea trebuie să-ţi fie formată şi să dai repede de sursa focului.

Elfa făcu ca mai devreme închizând ochii şi cercetând. Cerceta repede, atât de repede pe cât

putea. Căută întâi în pământ, dar pământul părea să ascundă doar apă şi vietăţi retrase la somn. Renunţă la cercetarea copacilor şi-a frunzelor şi trecu direct la lună. Ea semăna cu o minge de foc, şi da, ea îi dădea sclipirea necesară pentru a aprinde focul. Elfa rosti cuvântul în gând şi imediat simţi cum degetele o furnică.

Deschise ochii şi văzu cum mingea se formează în palma ei, dar nu o ardea. Se făcea tot mai mare, de parcă era hrănită din sufletul lunii.

— Arunc-o spre mine, spuse elpidul.

Elfa nu stătu pe gânduri şi aruncă mingea spre el. Regele întinse mâinile şi chiar când focul era pe cale să se răspândească pe trupul său, dispăru.

— Apă, spuse el. Dacă te atacă cineva în felul acesta nu trebuie decât să găseşti sursa de apă care s-o stingă. Sunt multe de învăţat, dar fiind un elf îţi va fi uşor să le găseşti la nevoie. Beor cunoaşte bine magia elfilor, de aceea pe drumul spre Mnemess va trebui să te înveţe să îţi foloseşti fiecare părticică magică. Aceste lecţii sunt prea puţine pentru a-ţi intra în mână. Dar în cele din urmă vei reuşi. Până atunci, te rog să-mi dai spada lui Moş Grap.

Elfa se supuse şi îi întinse spada. Regele o ascunse sub pelerină şi scoase o alta. O spadă ce strălucea ca aurul la asfinţit. Era galbenă precum luna, încrustată cu diamante care păreau să facă un cer în jurul mânerului. Teaca, de asemenea, era galbenă şi de jur-împrejur avea diamante ce străluceau în puterea lunii.

— Aceasta va fi spada ta.

— Dar…

— Sttt. Nu trebuie să spui nimic, ci doar să o accepţi. Nu eşti o prea bună mânuitoare a spadei, dar dacă vei asculta cu atenţie în jurul tău nu va mai conta. Ai să ştii s-o foloseşti. Ţine minte, poţi folosi limba elfă pentru orice fel de vrajă, chiar şi pentru a mânui spada. Magia e în tine şi în limba ta. Aceasta este spada mea. Mi-a servit prea mult timp şi-acum e timpul să o dau mai departe. Uneori ştie a se mânui singură, alteori, în caz de primejdie, străluceşte roşu, precum sângele. Este a ta. Poţi să îi dai un nume, pentru a se simţi protejată şi pentru a şti că şi-a schimbat proprietarul.

— Îţi mulţumesc, Fhar-Dûr. Îţi mulţumesc pentru fiecare lecţie pe care mi-ai predat-o şi pentru încrederea pe care mi-ai acordat-o. Această din urmă lecţie nu am s-o uit niciodată, şi nici pe tine.

Regele rămase tăcut pentru un timp, apoi spuse pe un glas şters şi scăzut:

— Când vei ajunge lângă neamul tău, spune-le că elpizii încă le sunt datori. Ceea ce am făcut pentru tine, am făcut-o pentru că aşa am dorit, dar nu mi-am plătit datoria.

— Ce datorie?! se minună elfa.

— Datorii vechi ce au rămas în sufletul meu şi al celor de demult. Dimineaţa îi prinse duelându-se. Elfa folosea spada elpidului, iar regele spada lui Moş Grap. Fhar-Dûr îşi dădu toată silinţa ca până-n zori s-o înveţe mişcări ale mâinilor sau ale şoldului. O învăţă cum să pareze şi cum să atace, dar încă mai avea multe de

învăţat.

Când zorii au intrat timizi pe sub crăcile răvăşite de vânt, Fhar-Dûr a dispărut fără niciun cuvânt. Dar elfa nu se simţea obosită, aşa că mai încercă câteva trucuri magice, întinse arcul şi trase spada, duelându-se cu duşmani invizibili. Abia pe la ora prânzului când auzi hărmălaie în depărtare se îndreptă spre Har'al

Zece pitici aşteptau nerăbdători apariţia lui Õrr. Piticul, cel mai probabil, discuta în particular în Fhar-Dûr. Nici Beor nu apăruse, dar ea se strecură uşor prin spatele piticilor şi strigă:

— Ce-i aici?

Toţi cei zece îşi fluturară bardele deasupra capului. Când dădură ochi cu ea rămaseră de-a dreptul uimiţi.

— Elfa.

— Cea prezisă, spuse un altul lăsând barda să îi alunece printre degete.

— Moştenitoarea, spuse un altul.

— Cea pierdută.

— Da, da, puse capăt elfa surprinderii colective. Chiar ea. Acum, îmi spuneţi şi mie de ce atâta zgomot?

Un pitic cu părul roşu şi cu barba împletită în două codiţe, gras peste măsură făcu un pas în faţă şi o plecăciune.

— Majestatea Voastră, aşteptăm să plecăm de-aici nu vrem să ne prindă noaptea prin pădurile elpide.

— De ce nu?!

Un alt pitic, tot roşcat, doar că ceva mai slab veni lângă cel ce vorbise primul.

— Pădurile elpizilor ascund fantasme…

Elfa îl întrerupse cu-n hohot de râs, dar se opri când îşi aminti că aceeaşi presimţire o avusese şi ea când păşise în părţile astea.

— Fiţi serioşi, pădurile astea nu ascund decât elpizi.

— Aşa o fi, murmură cel dintâi pitic, dar noi ne temem.

— Nu aveţi motive s-o faceţi. Eu mi-am petrecut întreaga noapte în pădure şi sunt vie şi sănătoasă.

Un murmur de uimire veni dinspre pitici. Chiar atunci Õrr şi Beor îşi făcură apariţia.

— Aşa deci, murmură Õrr în barbă. O şleahtă de fricoşi. Ce mai oameni îmi trimite regele pentru escortă.

Piticii făcură o plecăciune ruşinaţi. Când îşi ridicară capetele Fhar-Dûr apăruse în faţa lor ceea ce-i făcu să facă un pas în spate.

— Da, cam fricoşi, remarcă şi regele.

— Sunt convinsă, interveni elfa, că sunt nişte buni luptători. Să nu ne luăm după aparenţe.

— E timpul să plecăm, spuse Beor cu o umbră de tristeţe în glas. Regele se apropie de elfă. Yass îşi ridică privirea pentru o clipă şi zări un alt elpid care le urmărea plecarea de la o fereastră, dar uită de acesta imediat ce regele îi şopti:

— Aminteşte-ţi, noi nu suntem aşa. Suntem aşa cum ne vezi tu, dar chipul nostru nu e ăsta.

Se îmbrăţişară ca doi vechi prieteni. Yass se aşteptase ca mâinile să i se piardă în mantia elpidului, dar rămase la fel de fermă ca şi cum ar

fi stat pe trupul unuia făcut din carne şi oase.

— O să ne revedem, Fhar-Dûr. Nu-i aşa?

— Vom lăsa timpul să decidă asta. Nu fac promisiuni pe care timpul s-ar putea să nu mă lase să le îndeplinesc. Dar tu, regină a elfilor, ţine minte că voi fi mereu alături de tine.

— Îţi mulţumesc, Fhar-Dûr.

Regele se întoarse către pitici şi către Beor.

— Sper ca drumul să vă fie încununat cu succese şi nicio pală de vânt să nu vă abată de la ceea ce aveţi de făcut.

Regele îi îmbrăţişa pe rând, pe arkud şi pe pitic, apoi făcu o plecăciune şi dispăru.

Elfa simţi o durere în piept străbătând-o ca o săgeată. Se ataşase de Fhar-Dûr şi dorea să îi rămână alături, dar nu asta îi era menirea.

Acum ea era regina elfilor.

IERTAREA LUI NEOPTOL

DE când se despărţise de elfă, Samin nu se simţise tocmai în siguranţă. Ştia că fiecare va trebui să-şi urmeze drumul până la urmă, dar nu se aştepta ca lucrul acesta să se petreacă atât de repede. Şi apoi, mai era şi arkudul, Beor, pe care nu îl prea plăcuse încă din prima clipă. Poate şi din pricina faptului că părea să se fi îndrăgostit subit de elfă. Dar el nu mai avea ce face. De acum putea doar să spere că elfa îşi va aminti de el, şi în caz de nevoie îi va cere ajutorul, într-o zi.

Pornise spre sud-vest înainte ca sperienii să

îşi mai arate feţele scorţoase prin pădurile Landrei. Drumul spre Domor nu ar fi trebuit să fie prea lung, cel puţin din punctul de vedere al cartografilor. Cumpărase o hartă a întregului ţinut chiar înainte de-a ieşi din Landra. Harta, în mare parte, îi era destul de cunoscută. Începea cu nordul sumbru al regelui Ŷannir şi se sfârşea în îndepărtatul vest, acolo unde se afla şi Deşertul Mnemess. Conform hărţii, între Landra şi munţii Domor nu era o distanţă prea mare, şi cu toate astea mergea de patru zile fără să dea de vreun om sau vreo altă vietate. În cea de-a patra zi întâlni un pâlc de copăcei ce se înghesuiau unii într-alţii, conferind o pată de umbră, tocmai bună pentru un călător.

Samin îşi oferi un moment de pauză, mâncă ceva din hrana lui veche ce părea să i se rupă în dinţi, apoi verifică din nou harta.

O întoarse şi pe o parte şi pe cealaltă, şi fu de acord cu sine că este pe drumul cel bun. Cu siguranţă nu avea cum să fie altfel. Doar că distanţa îi dădea ceva bătăi de cap. Întoarse harta din nou, iar privirea îi rămase aţintită asupra pădurii Õsian. „O fi bine dacă merg direct prin pădure?”, îi trecu prin gând. Nu, cu siguranţă că arkuzii nu ar fi fost prea îngăduitori. Dar şi Domorul era greu de trecut, cu siguranţă că şi Neoptol avea gărzile sale puse pe ici, pe colo. Trebuia să se gândească bine cum va aborda problema şi cum va intra în Aãria. Era destul de dificil şi ca fugar, sau cel puţin aşa îşi închipuia, nu credea sub nicio formă că ar fi fost mai bine să spună scopul real pentru care doreşte să-i

vorbească regelui. Îşi aminti atunci că, Beor, le povestise despre sărmanii locuitori ai Drasului sau Vianului, lucru ce nu şi-l mai amintea cu siguranţă. Beor îi sfătuise să urmeze drumul Domorului şi să-i ceară găzduire lui Neoptol. Sigur, asta era o idee. Putea să se dea drept un fugar, lucru ce ar fi fost luat în serios destul de repede căci era nemâncat, murdar şi destul de obosit. Dar până atunci trebuia să găsească drumul.

Pentru un moment îi veni în minte că harta nu ar fi dintre cele mai bune. Probabil că aşa era, apoi o mai studie încă o dată. Îşi dădu seama că toate ţinuturile, împărăţiile sau ţările erau la locul lor, doar distanţa dintre ele era greşită.

După ce mâncă şi ultima bucată de pâine, care prinsese mucegai şi se întărise destul de rău, o porni la drum. Soarele era destul de arzător. De câteva zile stătuse ca un străjer pe cer fără să mai lase niciun noruleţ să umbrească pământul. Era bizar, dar acum chiar şi-ar fi dorit o ploaie bună, cel puţin în felul acesta ar fi făcut rost de ceva apă proaspătă. Privi spre cer cu un oarecare regret. Zâmbi. Un zâmbet care nu îşi avea locul în gândul ce tocmai îl străbătea. „Poate ar fi fost mai bine să adun apă atunci când Yass a dezlănţuit natura”. Zâmbi cu şi mai mult elan când îşi aminti de ziua aceea. Timp de câteva ore crezuse că va sfârşi înecat în Râul Lacrimilor. Acum, acele zile i se păreau atât de îndepărtate încât parcă nici nu mai îndrăznea să şi le amintească.

Când soarele apuse, se lăsă uşor peste o umbră muntoasă lăsând sclipiri roşiatice şi dâre

arămii să se confunde pe cer. Abia atunci, Samin observă vârful măreţ şi colţurile muntoase ale Domorului. Aşadar, harta nu îl minţise. Încă o zi şi avea să ajungă la destinaţie.

Uită de foame şi sete, şi îşi continuă drumul. Trebuia să ajungă cât mai repede, înainte ca Neoptol să îşi dea ultima suflare. Trebuia să îi vorbească chiar de va fi ultimul lucru pe care îl va face. Se înarma cu multă răbdare şi privi spre stelele care începuseră să umple cerul. Muntele dispăru în spatele nopţii lăsând doar luminiţe trecătoare, posibile torţe, să îi mai arate existenţa.

Merse înainte chiar dacă luna nu apăruse în acea seară. Noaptea era răcoroasă făcându-l să uite de setea care îl chinuise peste zi. Avea nevoie de răcoarea nopţii şi de vântul care sufla uşor.

* * *

Odată cu apariţia primelor raze, muntele Domor i se arătă în faţă, parcă ieşit de după o perdea misterioasă. Samin putea să jure că întreaga noapte – destul de luminoasă şi înstelată – nu zărise nici măcar o singură stâncă. Domorul apăruse în calea sa asemeni unei năluci. Până atunci nu zărise nici măcar pădurea care se întindea în sud ca un braţ de flori ce nu lăsa nicio insectă să pătrundă printre petalele sale. Era uimit cu adevărat. Drumul i se păruse infernal, nu avusese parte de apă proaspătă sau de o bucată de pâine care ar mai fi putut fi roasă, iar acum totul îi apărea ca o nălucă ce încă părea aievea.

Se aşeză la umbra unui copac ce se ridica semeţ dintr-o piatră, parcă vându-şi vinişoarele străvezii în rădăcina acesteia. Luă o gură din apa

chioară ce îi mai rămăsese şi încercă să îşi pună gândurile în ordine.

De-acum drumul fusese parcurs, dar încă trebuia să înţeleagă cum face să pătrundă în partea de nord a Aãriei, fără să trezească suspiciuni. Era o întrebare grea, şi drumul era greu mai ales că nu avea habar încotro s-o apuce.

Încercă să îşi odihnească puţin pleoapele obosite, dar sunete de paşi venite din depărtare nu îl lăsară să îşi îndepărteze gândurile şi să-şi închidă ochii. Sări în picioare cu precauţie. Ceea ce văzu nu. Îl surprinse întru totul. Câteva femei cărând doi sau trei copii după ele, se îndreptau spre Domor. Hotărî să le urmărească fiind singura sa şansă să afle cum anume trebuie trecut muntele. Păşi încet în spatele lor încercând să rămână acoperit de umbra pomilor, sau de înălţimea stâncilor. Nu merse mult până zări o coadă imensă. Bărbaţi, femei, copii, bătrâni, cu toţii parcă aşteptau ca muntele să se deschidă şi să-i primească.

Şi, da, muntele se deschise într-adevăr. Acolo unde vârful era mai înalt, şi muntele mai solid la bază. Se auzi un zgomot asurzitor. Câteva pietre căzură ca într-o avalanşă, iar muntele se rupse în două la bază, lăsând să se întrevadă o intrare slab luminată. Doi bărbaţi, înalţi şi voinici, priveau, parcă, neputincioşi, mulţimea ce se adunase în faţa muntelui. Cel brunet cu faţă binevoitoare le făcu semn să se apropie.

Samin s-ar fi aşteptat ca lumea să se îmbulzească, să se calce în picioare, dar ei se comportară ca nişte animale rănite. Păşiră încet,

încet, de parcă teama sau nebunia pusese stăpânire pe ei. Nici el nu îndrăzni să iasă din rând. Aşteptă liniştit să ajungă în faţa celor doi bărbaţi.

Abia când soarele se strecură definitiv printre norii groşi, Samin ajunse în faţa celor doi bărbaţi. Străjerii nu îi aruncară nicio privire, nu-l cercetară şi nu-l întrebară nimic. Doar îi făcură semn să păşească, iar el se supuse pe dată.

Îi urmă pe ceilalţi prin peşterile pline de făclii lucitoare până ajunse la aer. Aăria se întindea verde înconjurată de Õsian. Era mirifică scăldată în lumina stelelor. Oglinzile ce păreau a fi peste tot răspândeau luciri calde, raze galbene care păreau să se unduiască pe cerul albastru. Îşi ridică privirea şi deasupra capului, acolo, sus pe vârf, zări Cetatea Neamului. Farlã'mir părea că îi zâmbeşte dintre stele. Luna apăru şi ea punându-se ca o cunună peste vârful cetăţii. Samin zâmbi şi porni mai departe, acolo unde era drept să fie locul oamenilor în Aăria.

Era obosit. Picioarele aproape că mergeau fără el, iar ochii abia dacă mai doreau să rămână deschişi. Mergea mecanic, ca un zombi prin mulţime. Nici nu-i zărea pe cei din jurul său, iar durerea de stomac pusese stăpânire pe el. Simţi că leşină, dar o mână bătrână îl susţinu. Clipi din ochi de câteva ori, dar nu reuşi să zărească chipul decât înceţoşat, apoi se lăsă moale pe braţele celui ce-l susţinea şi leşină.

Când îşi reveni constată că se află lângă un lac de un albastru mirific. În depărtare încă se zăreau oamenii ce mergeau în şir indian spre

palatul lui Neoptol. Soarele era sus pe cer şi îi zâmbea. O mână i se postă pe umăr ca o greutate mult prea mare.

Samin se întoarse încet, de parcă nu ar fi vrut să îşi cunoască salvatorul, iar chipul îi rămase tulbure, neîncrezător în propria vedere.

— Moş Grap?!

Bătrânul zâmbi dezvelindu-şi dinţii stricaţi. Apoi, îl bătu uşor pe umăr şi îşi ridică bastonul spre cei ce mergeau mai departe ca nişte oi rătăcite.

— O să-i prindem din urmă. Se pare că ne întâlnim din nou. Aşa-i tinere însoţitor de elfi?

Samin îi zâmbi ca un copil fericit să îşi revadă părintele, dar chipul i se încruntă la loc.

— Dar, cum…?

— E o poveste lungă şi nu am de gând să ţi-o destăinui acum. Dar încă mai există ceva magie în trupul ăst bătrân.

Samin îl privi cu coada ochiului şi chicoti în gândul său. E drept că nu se aştepta să îl mai vadă vreodată, chiar dacă ar fi sperat să scape acelei zile, s-ar fi aşteptat ca Moş Grap să se ducă la prietenii lui, elfii.

— De ce nu ai prins drumul elfilor? se interesă tânărul. Bătrânul duse un deget la gură şi îi făcu semn să tacă. Mâncară şi băură din proviziile bătrânului, ajutându-l astfel pe

Samin să mai uite de oboseală şi de gândul ce şi-l propusese. Abia către prânz porniră pe urmele celorlalţi. Samin constată că bătrânul părea destul de voinic, poate mai voinic decât îl văzuse în pădurile Landrei. Mergea repede şi

hotărât, atât de repede că aproape îi era teamă că nu va ţine pasul cu el.

În mai puţin de o oră îi prinseră pe ceilalţi din urmă, lucru ce îl miră destul de tare pe Samin. Intrară în partea de nord a Aãriei, acolo unde oamenii puteau trăi în voie prin bunăvoinţa reginei arkude. Casele erau mari, frumoase, chiar impunătoare. Era semn al bogăţiei şi al muncii. Era impresionant să vadă aşa ceva într-o comunitate umană. În Żiar' nu văzuse atâta bogăţie şi nici nu crezuse să vadă aşa ceva în Aãria. Auzise că arkuzii sunt înstăriţi, dar nu se aşteptase ca şi oamenii ce trăiesc aici să aibă parte de tot atâta bogăţie. Dar când palatul regelui Neoptol îi ieşi în cale o dezamăgire profundă îl macină până în adâncul sufletului. Era doar piatră.

Păşi uşor pe poarta rabatabilă care se lăsase în jos pentru a-şi primi vizitatorii. Curtea interioară, era doar piatră şi funingine. Oarecum se asemăna – în concepţia lui – cu ceea ce rămăsese din Żiar'. Curtea era lungă şi pătrăţoasă, nicidecum aşa cum s-ar fi aşteptat el. Străji învăluite în armuri de metal cu vizierele trase pe chip stăteau de pază pe zidurile porţii, pândind fiecare trecător. De-o parte şi cealaltă se aflau fântâni a căror apă nu mai curgea de mult prea mult timp. Ferestrele palatului păreau golaşe şi întunecate. Pânze închise atârnau dincolo de geamuri nelăsând nicio rază de soare să intre.

Unul din bărbaţii pe care îi zărise cu o zi în urmă se arătă în faţa lor, la un mare balcon ce părea că avea să se prăbuşească în orice moment.

Bărbatul le făcu un semn din mână apoi vorbi:

— Împrăşitiaţi-vă printre oamenii noştri, munciţi alături de ei. Cei tineri şi în putere antrenaţi-vă, căci Ŷannir nu ne va ierta această ispravă, iar cei bătrâni ajutaţi la făurirea armelor. Femeilor, aveţi grijă de pruncii voştri şi de cei ai căror părinţi nu sunt în preajmă, aveţi grijă ca bărbaţii voştri să primească hrană şi îndestulare. Astăzi regele nu se simte bine, de aceea nu va primi decât un singur vizitator.

Samin îşi făcu loc prin mulţime cu ochii aţintiţi asupra bărbatului şi strigă cât îl ţinură plămânii:

— Mărite Cavaler. Vin din partea Alizzei, regele va şti despre ce vorbesc şi cred că va dori să mă primească. Iar dacă asta nu este suficient, spune-i că îi sunt fiu femeii din partea căreia vin.

O linişte acerbă se lăsă în jurul lui. Bărbatul de la balcon îşi plecă privirea, iar Moş Grap îşi duse mâna la cap în semn de nelinişte. Toate privirile erau îndreptate asupra lui. Bărbatul de la balcon se aplecă şi mai mult lăsându-şi pletele aurii să i se răsfire pe chip.

— Vino, tinere. Păşeşte în palat.

Moş Grap îl urmă îndeaproape chiar dacă invitaţia nu-i fusese adresată şi lui. Păşiră unul lângă celălalt ca două suflete stinghere. De îndată ce uşa mare şi crăpată din lemn se închise în spatele lor întunericul păru să-i înghită. Zăriră, printre câteva raze de lumină care intrau prin crăpături, treptele de piatră şi marmură ce duceau în cel mai întunecat ungher, dar nu apucară să

facă un alt pas căci bărbatul de la balcon le şi apăru în faţă, ţinând în mână o torţă. Samin făcu un pas în spate, dar Moş Grap nu schiţă niciun gest în afara unui zâmbet cald.

— Shiva, fiule.

— Tată?! se minună bărbatul cu braţe puternice şi părul bălai. Eşti chiar tu?

Bătrânul nu spuse niciun cuvânt, doar se mulţumi să clatine din cap în semn de aprobare. Bărbatul îl îmbrăţişa pe bătrân cu atâta sinceritate încât lui Samin aproape că îi dădură lacrimile.

— Părintele meu, în cele din urmă ai regăsit drumul spre fiul tău.

— Era timpul, spuse simplu bătrânul. Voiam să mor lângă cel drag mie.

— Şi el? întrebă Shiva privindu-l pe Samin.

Bătrânul se scarpină în barbă, iar Samin nu avu puterea să spună nimic.

— Povestea lui, continuă Moş Grap, este pentru urechile regelui, copile. Nu pentru ale noastre.

Veni rândul lui Shiva să se scarpine în barbă în semn de disperare.

— E greu, tinere, ceea ce doreşti tu să obţii e foarte greu. Regele se simte din ce în ce mai rău, iar despre Alizze nu a vorbit niciodată în aceşti ultimi ani, revărsându-şi dragostea paternă asupra reginei arkude. De nu ai fi fost însoţit de tatăl meu, îţi spun drept că te-aş fi dat hrană la câinii mei de vânătoare, dar în acest caz…

— Lasă-mă să îi vorbesc, îl întrerupse Samin. Mama nu a rămas împreună cu tatăl meu, iar când şi-a dat seama că nu îl poate schimba a cuprins-o

disperarea. A murit cu inima rănită. Ştiind că nu mai are tată şi nici soţ, şi-a dus zilele în durere. Cred că e drept să fie iertată.

Moş Grap îl privi rugător pe fiul regăsit. Shiva oftă, sufletul i se înmuiase, dar ştia şi de durerea regelui, iar starea lui…

— Bine, aşteptaţi aici. Am să încerc să-l înduplec.

Shiva dispăru pe treptele întunecate. Paşii lui se auziră mult timp pe piatra rece, apoi şi mai mult timp aşteptară revenirea lui în cea mai profundă linişte.

Când apăru chipul îi era morocănos. Oftă din tot sufletul şi spuse şuierând printre buze:

— Te primeşte, dar nu cu drag.

Chipul lui Samin se mai însenină, ştia că într-un fel sau altul va şti să îl convingă.

Neoptol era învăluit în mătăsuri scumpe. Stătea întins în patul său cu baldachin. Ochii îi erau goi şi bolnavi, şi nicio rază de lumină nu pătrundea să-i mângâie chipul palid. Camera era aidoma întregului palat. Un gheţar de piatră, prin care nu reuşea să pătrundă nicio rază. Draperiile erau trase, iar frigul îţi intra în oase chiar dacă nu era nici urmă de el acolo.

Bătrânul îi făcu semn lui Samin să se apropie. Samin nu putu să nu-i observe mâna albă, scheletică şi tremurândă. Era mai bătrân decât se aşteptase el, mai bătrân decât se aşteptase oricine. Făcu o plecăciune plină de respect şi îşi puse spada la picioarele patului, în semn de supunere. Apoi îi studie chipul bătrânului ce îi era bunic. Avea cearcăne adânci ce îi înconjurau tenul

şi ochii de un albastru imprecis. Avea tenul atât de alb că părea a fi pictat cu var. Chiar şi pletele, rare, îi curgeau pe chip albe. Era prospăt ras, ceea ce îi dădea un aer şi mai bolnăvicios, iar oasele păreau să-i iasă prin pometi.

Samin nu spuse nicio vorbă până ce regele nu îi dădu acceptul.

Îi vorbi calm şi încercă să-i povestească rând pe rând toate chinurile pe care le trăise. Cu cât îi povestea mai mult, vedea lacrimi şterse pe obrazul regelui. Ofta. Ofta şi plângea în sinea sa, dar nu spunea niciun cuvânt. Când Samin îşi termină istorisirea rămase tăcut. Urmări din umbră mimica lui Neoptol. Regele părea abătut. Atât de abătut că aproape se mustră pentru că îi spusese toate astea. Rămaseră mult timp tăcuţi unul lângă celălalt. Nu îşi spuseră niciun cuvânt şi nu îşi adresară nicio privire. Abia într-un târziu regele vorbi, cu un calm ieşit din comun.

— Nu am ştiut niciodată că am un nepot. M-am interesat de ea, să ştii. Mulţi ani am încercat să o găsesc. I-am cerut ajutor chiar şi lui Fhar-Dûr, dar toate drumurile duceau către Slovanâûr. Am renunţat în a mai spera că voi şti vreodată ce s-a întâmplat cu ea. Mi-a frânt inima, dar nu am reuşit să o urăsc. E drept, nu am mai vorbit de ea de prea mult timp, dar asta pentru că mă durea amintirea ficei pierdute. Vino lângă mine, tinere.

Neoptol îi întinse mâna albă precum ceara topită, iar Samin i-o prinse într-a sa. Îi simţi răceala trupului ce-i înfiora palmele şi degetele. Şi cu toate astea simţi tremurul de emoţie, sincer şi plăcut.

— Tu eşti nepotul meu, spuse regele, cu glas răguşit abia stăpânindu-şi emoţiile.

— Mărite Rege, i se adresă Samin cu aceeaşi emoţie în glas. Nu vreau averi şi nici să îţi succed, ceea ce doresc este iertarea pentru mama mea. Doar astfel va putea fi fericită printre zeii cei buni.

Neoptol îi strânse mâna atât cât îl mai ţinură forţele.

— Dar e drept să îmi urmezi, chiar dacă această onoare i-am oferit-o înainte Moranei. Însă Morana e departe cufundată în gândurile şi durerile ei. Arkuzii şi-au pierdut regina, iar mie tare mi-a fost teamă că nu am cui să las poporul. Shiva era demn, e drept, dar nu e înţelept precum eşti tu. Căci doar cu vorbă bună şi cu bună cuviinţă poţi să conduci un popor.

— Dar… rege. Nu asta e menirea mea şi nici nu am condus vreodată ceva…

— Vreau să mor, tinere Samin. Am aşteptat prea mult până să îmi găsesc un înlocuitor. Lasă-mă să mor fericit.

— Dar…

Regele îşi duse degetele albe şi reci ca gheaţa pe buzele tânărului.

— Sttt. Eu îi acord iertarea mamei tale, iar tu trebuie să mă laşi să mor cu sufletul împăcat. Acum cheamă-l pe Shiva, trebuie să vă vorbesc.

Samin se despărţi cu greutate de rege, îi era teamă că avea să îşi dea suflul înainte ca el să ajungă înapoi cu Shiva. Când reveni alături de bărbatul blond, regele îi privi pe ambii ca pe doi fii.

— Shiva mi-a fost ca un copil în toţi aceşti

ani, dar şi un sfetnic bun. E drept, uneori e iute de mânie, dar asta nu îl face mai puţin valoros. Shiva, acum mi-am găsit moştenitorul de drept, şi e corect ca el să fie cel ce vă conduce după moartea mea, ce va surveni la foarte scurt timp.

— E just, Mărite, îl susţinu Shiva cu emoţie în glas. Regele clătină din cap.

— Da, e just, Shiva. Iar ceea ce doresc de la tine e să-l instruieşti şi să-i fii aproape aşa cum mi-ai fost mie în tot acest timp.

Bărbatul căzu într-un genunchi în faţă regelui şi îşi duse pumnul la piept.

— Am să-mi servesc viitorul rege cu cel mai mare respect. Bătrânul reuşi să zâmbească lăsând să i se vadă dantura stricată de vreme.

— Acum aş dori să mă odihnesc puţin, dar înainte de lăsarea serii aş dori să îi mai vorbesc tânărului meu nepot.

— Prea bine, spuse Samin făcând o plecăciune.

Shiva şi Samin părăsiră încăperea, lăsându-l pe rege zâmbind pentru prima oară după foarte mult timp.

PARTEA I. PUTERILE 2
PROLOG 3
YASSUNA 4
LA POALELE SUDULUI 14
FARLÃ’MIR 24
ZILELE PELERINAJULUI 33
SFATUL LUI NEOPTOL 44
ÎNMORMÂNTAREA 53

FOCUL SE ÎNTINDE 59
AN’ – TĂRÂMUL SPERANŢEI 68
VESTEA AJUNGE PÂNĂ-N BA’AL 79

PARTEA II. PRINTRE ŞOAPTE ŞI GÂNDURI 87
ATACUL ÎMPĂRĂŢIEI 88
YASSUNA ATACĂ 95
ŞOAPTE 105
DESPĂRŢIRE CU LACRIMI 114
LANDRA 125
VRACIUL 134
ZAR-DÛR 139
VISUL MORANEI 146
BEOR 156
PÂNĂ-N LANDRA 164
ATACUL 175
ARMATA SE ADUNĂ 182
OUL DE DEMON 191

PARTEA III. REGINA ELFĂ 202
DRUMUL SPRE MNEMESS 203
REGELE PITIC 209
REGINA ELFĂ 217
LECŢIA TREBUIE ÎNVĂŢATĂ PÂNĂ LA CAPĂT 221
LITERĂ CU LITERĂ 232
DOUĂ LECŢII ÎN UNA 238
IERTAREA LUI NEOPTOL 248

CARTEA I

RĂZBOIUL REGINELOR

OANA STOICA-MUJEA

Satul Żiar' fusese căminul Yassunei până în momentul în care sătenii vor să o prindă şi să o ucidă. Tânăra realizează că toată viaţa a fost diferită, iar secretele originilor ei încep să iasă la iveală. După ce află că este o elfă, porneşte în căutarea familiei sale.

Romanul devine o călătorie iniţiatică în care Yassuna va primi ajutor din partea conducătorilor diferitelor ţinuturi de care ea nu auzise până în acel moment: pitici, zâne, elpizi, sperieni şi alte personaje fantastice.

Scriitura este una ce debordează de imaginaţia specifică literaturii fantasy, autoarea construind de la zero o altă lume, cu personaje complexe şi diverse, cu problemele şi bucuriile ei, cu obiceiurile ei, cu pendulări între normalul şi ciudăţeniile acesteia. Aşa se face că atunci când ridici ochii din paginile romanului, trebuie să te reobişnuieşti cu „normalitatea" şi lumea în care trăiai înainte de a deschide filele acestei cărţi.

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

TRITONIC FANTASY

t... TRITONIC